

\$3.00

ב"ה

לוּח יוּמֵי הַלְכָה לַמַּעֲשֵׂה

פרטי ההלכות והמנהגים
לחודש תשרי ה'תשפ"ב

חלק ראשון
כ' אלול תשפ"א
עד י"ג תשרי תשפ"ב

יו"ל על ידי
בד"צ דק"ק קראון הייטס
כאן צוה ה' את הברכה

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת ר' **צבי הירש**
בהרה"ח ר' **בן ציון ז"ל שפריצער**
גלב"ע ז"ך אלול ה'תש"מ
ת.ג.צ.ב.ה.

לזכות

ר' **צבי מרדכי בן שרה**
וזוגתו מרת **שלומית** בת שושנה
ובניהם ובנותיהם וכו'
שיחיו גודמאן

לזכות

הרה"ת **שניאור זלמן**
וזוגתו מרת **שמחה רבקה** שיחיו
וילדיהם:

אסתר ברכה, איטא העניא,
אברהם משה, חי' בתי', חנה,
ריבה דינה וישראל בצלאל שיחיו

לזכות לוי **יצחק בן רייזל**

לרפואה שלימה

לזכות

משפחת **שקד**
ומשפחת **פוברסקי** שיחיו
לבריאות הנכונה ונחת יהודי חסידי
מכל יוצאי חלציהם
ומתוך הרחבה

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת **אברהם מיכאל בן**
ר' יעקב שמעון הלוי ע"ה פלינט

ולזכות ר' **יעקב יצחק דוב הלוי**
וזוגתו **אסתר מלכה** שיחיו **לאנג**

לזכות

הרה"ת ר' **מנחם מענדל**
וזוגתו מרת **מלכה** שיחיו
ובניהם

אברהם, ארי' זאב שיחיו
קאבאטשניק

להצלחה רבה ומופלגה בכל
ולנחת יהודי חסידי מכל
יוצאי חלציו שיחיו

לזכות

הבחור הבר מצוה
הת' **שמואל בצלאל שי' קדנר**
לרגל הכנסו לגיל מצות
י"ד אלול תשפ"א
שה' יצליחו להיות
חסיד ירא-שמים ולמדן

כאשר תעבירו את ימים המיוחדים האלו, בוודאי תהנו מתוכנו העשיר והנהדר של הלוח היומי, שמנחה אתכם בכל ההלכות הנצרכות - שלב אחרי שלב - לפי סדר היום.

נא הביעו את הוקרתכם למאות שעות העבודה שהושקעו המפיקים, הכותבים, העורכים, מתרגמים, מעצבים והמפיצים, והרימו תרומה להשתתפות בהוצאות הרבות, באמצעות האתר

www.daytodayguide.com

באתר ניתן גם לקבל פרטים גם על מבצע המנויים ללוח-היומי לשנת תשפ"ב

כמו כן ניתן ליצור קשר בטלפון: 347-465-7703

לוח יומי

הלכה למעשה

פרטי ההלכות והמנהגים
לחודש תשרי ה'תשפ"ב

חלק ראשון
מכ' אלול תשפ"א
עד י"ג תשרי תשפ"ב

מאת

המרא-דאתרא וחבר הבד"צ
הרב יוסף ישעי' ברוין שליט"א

בשיחת יום ב' דר"ה תשנ"ב נאמר: "יש לעורר ע"ד לימוד ההלכות הצריכות לימים אלו, שבהם ישנם כמה וכמה שינויים בתפילה וכמה מנהגים וכו' – שילמדו הלכות אלו בשו"ע, או כפי שמצינו לאחרונה, שמדפיסים בלוחות השנה כמה וכמה הלכות השייכות לאותו הזמן, הלכות הצריכות, שתועלת מיוחדת בזה בפרט לאלו שאין להם ספרים מאיזו סיבה שתהי', או שיש להם ואינם יודעים היכן לחפש וכיו"ב, שע"י העיון בלוחות אלו – ע"ד לוח כולל חב"ד (ובב' האופנים או כפי שהוא תלוי על הקיר, או בתור ספר קטן) שמלוקטים בו המנהגים וההלכות הצריכות – מוצאים בנקל את ההלכות האמורות. ולכן דבר נכון ביותר הוא שכאו"א יעיין בלוחות הנ"ל, באופן שכל ההלכות דימים אלו יחקקו בזכרונו, מפני שלפעמים כשמתעוררת שאלה בזה נמצאים במעמד ומצב שאסור להפסיק ולשאול, או שאין את מי לשאול, ויתירה מזו – לפעמים אינו יודע כלל שצריך לשאול".

פתח דבר

מקורות להמובא בפנים ניתן למצוא בשולחן ערוך אדה"ז. מטה אפרים. קיצור שולחן ערוך. ספר המנהגים חב"ד. לוח כולל חב"ד. שיחות מאמרים ואגרות קודש. ועוד ועוד.

* * *

כרגיל בכגון דא, נדפסו כמה תזכורות מענייני "הלכתא למשיחא"¹,

1) במדור "הלכתא למשיחא" נזכרו לפעמים גם דיני טומאה וטהרה, והוא ע"פ המבואר בתניא (אגה"ק סכ"ו – קמג, א) שליומות המשיח יצטרכו לידע הלכות טומאה וטהרה. (ומצות בטלות לעת"ל – היינו בתחה"מ דוקא. ואכ"מ). וכ"מ מזה שהובאו הלכות אלו ברמב"ם ביד החזקה, דאל"ה מאי דהוה הוה (וכפי שהוכיחו עד"ז בכ"מ – ראה לדוגמא שו"ת הרי בשמים ח"ג סע"ה. ולהעיר, שמשה"ק שם בדין תק"ש בכ"מ שי"ב ב"ד שהביאו הרמב"ם – יש ליישב ע"פ שיחת ליל ג' דחה"ס תשמ"ח). ולהעיר גם מצורת הבית להתוי"ט (יחזקאל מב, כ) בטעם התרחבות גבולי הר הבית לעת"ל. וזכר לדבר, מארז"ל (פסחים ג, א) שדיני נגעים ואהלות יקרין בעוה"ז, וקפויין – היינו קלים להבנה (חדא"ג מהרש"א שם. בניהו שם) – לעוה"ב. (אבל ראה מה שפ' במאירי שם. וראה גם הגהות יעב"ץ ומלא הרועים שם). ועפ"ז, קיום היעוד "את רוח הטומאה אעביר וגו'" (בשלימות עכ"פ) הוא בתקופה שני' דימוה"מ, בתחה"מ, וכמובן מכ"מ. וראה גם לקו"ש ח"א ע' 221. סה"מ מלוקט ח"ב ע' רפ. סה"ש תנש"א ח"ב ע' 576 ובהערות 9–108. ועוד. ולהעיר מאג"ק ח"ז ע' שנו. ואכ"מ בזה. (ומש"כ בלקו"ש חכ"ה ע' 263 שלא יצטרכו ללמוד גם הל' שבת – בפשטות קאי בתקופה שני' דוקא. אבל, לפ"ז צ"ע הכוונה בהע' 51 שם, שכפה"נ ר"ל שהל' שבת ונדה לא נז' בתניא שם. ועצ"ב החילוק). כן להעיר מדין נט"י בזה"ז בכדי שיהיו רגילים לאכול בטהרה לעת"ל (שו"ע אדה"ז סי' קנח ס"א). וראה גם ב"ח יו"ד סוסי' קפג – לענין נדה אחרי שיבנה המקדש. (אבל באג"ק ח"ג ע' קנג שגם בתקופה ראשונה דימוה"מ ל"ש טומאת נדה, משא"כ שאר טומאות. וראה גם לקו"ש ח"ד ע' 27 הע' 59. וי"ל). וראה זה פלא, בס' שערי ג"ע (אורח צדיקים דרך ז) שבסוף אלף הששי יתנוצץ אור תוס"ש ויעביר רוה"ט ויהיו קצת מצות בטלות כגון פרשיות טומאה וטהרה וכו'.

[והנה, בתניא שם (קמה, ב) שהנגלות יהיו גלויים וידועים לכל איש ישראל בידיעה בתחלה בלי שכחה וא"צ לעסוק בהם. ומשמעות הדברים, שצ"ל הלימוד בהם תחילה, פ"א עכ"פ, אבל א"צ עסק. וכן פ' בלקוטי ביאורים (קארף). וכ"מ גם בסה"ש תנש"א (שם). וכן לעיל שם ע' 575, שהדגיש תיבת "לעסוק". וכ"ה להדיא בר"ד משיחת ש"פ צו תשמ"ח. וראה גם ר"ד אחו"ק תשמ"ח).

אמנם, בהמשך הענין, ש"גם אפשר וקרוב הדבר שידעו מפנימיות התורה כל גופי התורה הנגלית כמו אברהם אבינו ע"ה ולכן א"צ לעסוק בהם כלל". (ורק ערב רב שלא יזכו למטעם מאילנא דחיי שהוא פנימיות התורה צריכים לעסוק במשנה להתיש כח הס"א הדבוק בהם). ור"ל, שלפי ב'י זה, ת"ח א"צ כלל ללמוד הנגלות לעת"ל, והיינו גם ללא התעסקות. (עיי"ש בסה"ש בהערה 89. לקוטי ביאורים שם. וראה בשער האמונה פנ"ו בארוכה. וצע"ק שבכ"מ מבואר להדיא ע"ד לימוד הנגלה לעת"ל – ראה לקו"ש חט"ז ע' 39 בשוה"ג הע' 45. ר"ד משיחת יום שמח"ת תשמ"ח. כ"ח חשוון תשנ"ב. וכ"ה בכמה מאמרי דא"ח – ד"ה והמשכילים יזהירו תש"כ. הבאים ישרש תשל"ח. השמים כסאי תשמ"ח. ואולי הדיוק בתניא שם רק **גופי** התורה הנגלית" (וכמ"ש לפנ"ז בתניא שם, ש"יהי גם **עיקר** עסק התורה ג"כ בפנימיות המצות וטעמיהם הנסתרים". ועד"ז הוא בכ"מ (ראה גם סה"ש תש"ד ס"ע 107 ואילך. סד"ה והי' ביום ההוא תשכ"ב. ועוד). ולהעיר מהמבואר בכ"מ (ראה דרך חיים סח, ד. חיים אדם לברך תרל"ח פכ"ג. סה"מ מלוקט ח"ה ע' עדר) במעלת לימוד הנפלאות דתורה מתוך גליא דתורה, בבחי' "תלמודו בידו", משא"כ הפרטים המסתעפים, וכן שקו"ט ופלפולא דאורייתא, לאפשא לה בנגלה דתורה (ראה לקו"ש חכ"ז ע' 240. ולהעיר מד"ה הנה ישיכל עבדי תשל"ב בתחילתו. ולהעיר גם מסה"ש תש"נ ע' 357. וצ"ע בסה"ש תשנ"ב ס"ע 27 (ואילך), ששקו"ט בתושבע"פ יבטל לעת"ל. ובפשטות י"ל, שהכוונה שם לעמל ויגיעה ("במחשכים הושיבני") לברר ההלכה, שזה ל"ש לעת"ל – ראה גם מאמרי אדמו"ר האמצעי דרושים לפסח (ע' קד). ואולי קאי בתקופה שני' דוקא. ועד"ה נת' בסה"ש שם ע' 510 – ראה בכ"ז קובץ העו"ב לך וחיי"ש תשע"ה. ועצ"ע, שבשער האמונה שם מפורש שמשיח לא ישפיע נגלה. וצ"ע. וראה גם שיחת אחש"פ תשמ"ו. ולהעיר משיחת ליל ח"י אלול תשמ"ב).

ועוד כתב באו"א בתניא שם (לפנ"ז), ש"למעשה יהיו צריכים [ערב רב] לפרטי הלכות

מתוך ציפיה ותשוקה לגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש², שאז אפשר יהיה לקיימן כפשוטן להלכה למעשה מיוסד על הוראות כ"ק אד"ש בריבוי שיחות, ומהן:

"מדובר כמ"פ לאחרונה, אז לויט אלע סימנים שטייען מיר היינט אויף דעם שוועל פון דער גאולה, ווען "הנה זה (משיח) בא", ותיכף ומיד רגע לאח"ז – כבר בא. דערפון איז אויך מובן בנוגע צו דער עבודה פון אידן וואס פאדערט זיך . . . אז א אידן'ס אויפפירונג אין אלע ענינים אין זיין טאג טעגלעכן לעבן אויך בזמן הזה תיכף ומיד פאר דער גאולה – איז מעין ובדוגמת דעם לעבן און הנהגה פון אידן בימות המשיח ממש. [וואס דאס איז אויך די **הדגשה המיוחדת בתקופה האחרונה בהנוגע דעם לימוד פון "הלכתא למשיחא", די הלכות וואס זיינען נוגע צו דעם לעבן פון אידן בזמן הגאולה**]³."

"מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה . . . שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו ממחר ומזרז עוד יותר קיומם בפועל ממש, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקנו, ואומרים לו שזה-עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו! נוסף לכך שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", נכללים ב"הלכות הצריכות להן" [לנשים] בכל יום כו"כ דינים דהלכות קרבנות וכיו"ב"⁴.

"דער אויבערשטער **בעט** זיך ביי אידן אז זיי זאלן זיך עוסק זיין ב"סדר קרבנות" . . . ובכלל זיך עוסק זיין בתורת עולה כו' (וואס דורכדעם איז כאילו הקריב כו') – און דאס וועט ברענגען דעם הקריב עולה וכו' **כפשוטו** – המלך המשיח כו' בונה המקדש כו' וחוזרין כו' מקריבין קרבנות כו' ככל מצותה האמורה בתורה במהרה בימינו ממש, וכנ"ל – ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו כו' כמצות רצונך"⁵.

תודתנו נתונה מקרב ולב עמוק לבית דפוס Print House בראשות הרה"ח ר' יוסף יצחק שי' ובנו הרה"ח ר' שלום דובער שי' ליין והרה"ח ר' זאב מאיר שי' קדנר, וכל הצוות שלהם שיחיו, איש איש על שמו, על המסירות והתמיכה שלהם במשך כל השנים להבד"צ דשכונתנו, יברכם ה' ויצליחם בכל מידי דמיטב בגו"ר, ובכתובה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בעל המצטרך.

איסור וטומאה **יותר מישראל** שלא יארע להם פסול וטומאה ואיסור כי לא יאונה כו'". ולכא' לפי ב'י' זה, עדיין צריכים לפרטי ההלכות, אבל לא כמו בערב רב. וילע"ע).

(2) ובס' שערים מצויינים בהלכה עמ"ס זבחים ש"ל ז"ע (מכת"י אאמו"ר, ובתוספת נופך מאחמו"ר הרה"ג הרמ"ש שליט"א) בפתחה, האריך מאד בגודל החיוב ללמוד דיני הקרבנות הנהוגים לעת"ל. ובתוך הדברים הביא פרפרת נאה מס' אמרות טהורות (תהלים קיט, קסו) על מארז"ל (שבת לא, ב) שבשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו וכו' צפית לישועה פלפלת בחכמה כו', וצ"ב מה ענין זל"ז. וגם למה לא אמר "פלפלת בתורה". אלא דשניהם ענין אחד, שאם ישיב שציפה לישועה, ישאלו אותו "פלפלת בחכמה", דחכמה זה סדר קדשים (כמבואר בשבת שם), דהיינו אם למד סדר קדשים, שהמצפה לישועה מפלפל בסדר קדשים, כי זולת זה על כרחך לא ציפה לישועה, דהא בהא תליא, והמצפה לישועה מפלפל בחכמה.

(3) שיחת שמח"ת תשנ"ב – סה"ש תשנ"ב ע' 39. – חלק מההדגשות אינן במקור.

(4) משיחה לנשי ובנות חב"ד, ספר השיחות ה'תש"נ כרך ב' ע' 485.

(5) לקוטי שיחות חלק יח ע' 341.

הערה כללית: הזמנים⁶ שנכתבו כאן הם לשכונת קראון הייטס. כיון שאי אפשר לצמצם, וישנם כמה גורמים היכולים להשפיע על הדיוק בזה, לפיכך ראוי להקדים [או לאחר, לפי הענין] את הזמן במידת-מה – ולא לחכות לרגע האחרון.

בכל מקום (בהערות) שצויין ל"שו"ת באתרא דרב", הכוונה לאתר AskTheRav.com העומד תחת פיקוחו של הרב ברוין שליט"א. בכדי למצוא את התשובה המצויינת יש להזין באזור החיפוש שבדף הבית של האתר את מספר השו"ת במספרים (לדוגמא לסי' א'סא יש לכתוב 1061), ואז בעזרת "תמצא את מבוקשך".

חודש אלול

ידוע המשל⁷ למלך, שקודם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה ואז רשאים כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו הוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם. ובלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו. ואחר כך בבואו להיכל מלכותו אין נכנסים כי אם ברשות ואף גם זאת המובחרים שבעם ויחידי סגולה. וכך הענין על דרך משל בחודש אלול יוצאין להקביל אור פניו יתברך בשדה. ונתבאר בכו"כ מאמרי דא"ח ושיחות קודש מרבתינו נשיאינו.

בשיחת ש"פ ראה תנש"א נאמר: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה, ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחדורים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד ממש רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

בשיחת ש"פ ראה תשמ"ח⁸ נאמר: כאן המקום לעורר ולזרז גם אודות ענינים מיוחדים של מעשה בפועל (נוסף על כל האמור לעיל) השייכים לחודש אלול:

א. להשתדל לברך (ולהתברך) איש את רעהו ואשה את רעותה (וכן הטף, ילד לחבירו, וילדה לחברתה), לכאו"א בפרטיות ולכלל ישראל, בברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, הן בע"פ, פנים אל פנים, והן בכתב, כמובא באחרונים ש"נוהגים כשכותב אדם לחבירו אגרת שלומים מן ר"ח אלול עד יוה"כ רומז לו . . . שהוא מעתיר עליו שיזכה בימי הדין הבאים לטובה להיות נכתב ונחתם בספר חיים טובים", אשר, ברכתו של איש ישראל, ובפרט בעת רצון, חודש הרחמים, כשהמלך בשדה כו' ומראה פנים שוחקות לכולם, וממלא בקשותיהם כו' – מוסיפה בברכתו של הקב"ה למלא משאלותיהם של כאו"א מישראל, בכל המצטרך

(6) נתבאר בכינוס תורה חוה"פ פסח תשע"ח ב-770.

(7) לקו"ת פרשת ראה לב, ב.

(8) סה"ש תשמ"ח ע' 610.

להם, בגשמיות וברוחניות גם יחד.

ב. איתא באחרונים "יש אנשי מעשה נוהגין שבחודש הזה מפשפשים בדקדוקי מצוה להיות בודק ובוחן תפילין ומזוזות שלהם, וכל אשר ימצא שם בדק משאר מצוות, והוא מנהג טוב" – שעל ידי זה יתוסף בברכת ה' בכלל, ובפרט בברכת כתיבה וחתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה.

וכדאי ונכון ביותר שכל אחד ואחד ישתדל לפרסם זה (נוסף על הקיום בעצמו) בכל מקום שידו מגעת, בכל מקום ומקום, לכל אחינו בני"י – שליט"א.

במכתב כללי מח"י אלול תשל"ט: אין אנבליק פון דעם נייעם יאר, און אין צוזאמענהאנג מיטן צוגרייטן זיך צו אים, קומט אין באטראכט, אז יעדער נייער יאר האט א צווייפאכיגן אינהאלט: די אלגעמיינע באדייטונג, אין וועלכע אלע נייע יארן גלייכן זיך אויס – אלס א נייער יאר; און די ספעציעלע באדייטונג וואס איז פארבונדן מיט די אייגנארטיגע שטריכן פון דעם באשטימטן נייעם יאר, מיט וועלכע דער נייער יאר טיילט זיך אויס פון אנדערע נייע יארן. . די ספעציעלע באדייטונג פון דעם קומענדיגן יאר איז וואס ער איז א **שנת השבע, שנת השמיטה** – דער זיבעטער יאר, א יאר פון שמיטה; א יאר וואס די תורה, **תורת אמת** (וואס זי באלייכט אלע זאכן מיט ג'טלעכער אמת'דיקייט), באצייכנט אלס **שבת לה'** – "א שבת'דיגער יאר געווידמעט צו ג'ט". . אזוי ווי דער שמיטה-יאר הויבט זיך שוין אן – אין דער הינזיכט וואס דער פארבאט צו טאן ערד ארבעט וכו' גייט אריין אין קראפט מיט א חודש פריער, אין חודש אלול – במילא דארף די ספעציעלע אויפפירונג פון שמיטה-יאר אויך אנהויבן זיך נאך אין חודש אלול. און המעשה עיקר – מ'זאל שוין באלד אנהויבן מיט א הוספה אין לימוד התורה, אין הידור במצוות און אין תפלה. און דאס וועט אריינברענגען נאך מער ברכה והצלחה אין דעם אלעס – און אויך אין דעם גאנצן קומענדיגן יאר.

אע"פ שאין הבדל כ"כ בתקיעות אלו דחודש אלול בין תוקע שברים-תרועה בנשימה אחת או ב' נשימות, המנהג לתקוע בנשימה אחת.⁹

אם לא תקעו בסיום תפילת שחרית – מנהג נכון הוא לתקוע לאחר תפלת מנחה.¹⁰

מותר לקנות עליות בבית הכנסת בימים נוראים מדמי מעשר כספים, ובתנאי שכך ה' בדעתו בעת קניית המצוה.¹¹ אם אחר כבר הציע סכום נמוך, וברצונו להוסיף על הסכום שהציע הראשון, יש מחמירים, שאין לשלם כולו מכספי מעשר, ומותר לו להשתמש בכספי מעשר רק עבור התוספת על הסכום הראשוני. ומכל מקום, אם לא היה קונה המצוה אלא אם כן יכול לשלם כולו מכספי

(9) ראה אצלנו בשו"ת באתרא דרב סי' א'סא.

(10) משיחת כ"ד אלול תנש"א לנשי ובנות חב"ד (התוועדות ח"ד ע' 314).

(11) ראה בכ"ז בשו"ת באתרא דרב סי' א'קמו. וש"נ.

מעשר, אפשר לשלם כולו מדמי מעשר. וכן אם הראשון גם רצה לשלם מדמי מעשר.

מקומות ישיבה בבית הכנסת אין לקנות מכספי מעשר, אלא אם כן יש הרבה מקומות פנויים, וקניית המקום היא רק עבור חיזוק בית הכנסת¹².

עניני שמיטה

בלקוטי שיחות¹³: ענין נוסף שיש לעורר אודותיו בחודש אלול דשנה זו: מכיון ש"קרבה שנת השבע שנת השמיטה" . . . יש לעורר ולעודד ולזרז אודות כל ההכנות הדרושות לקיום מצות השמיטה בארצנו הקדושה . . . ומכיון שקיום מצות השמיטה כרוך עם הוצאות כספיות כו' – כדאי ונכון שכאו"א יתרום מממונו, בהקדם האפשרי, ל"קרן השמיטה", אשר, עי"ז נכלל גם הוא ב"שומרי שביעית", "גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו".

בכו"כ שיחות קודש מדובר ע"ד ההכנה הרוחנית לשנת השמיטה, באלול שלפני. ובלקוטי שיחות¹⁴ נזכר אודות ההוספה בשנת השמיטה – וההכנה לזה באלול שלפני – בלימוד התורה, עבודת התפלה, בגמילות חסדים.

בנוגע לפרוזבול – ראה להלן ערב ראש השנה. ושם שמצוה לפרסם, עיי"ש בפרטיות.

ש"ק פרשת תבא, "שבת סליחות"¹⁵, כ' אלול

הלכתא למשיחא: בעשרים באלול, זמן עצי הכהנים והעם לבני עדן בן יהודה. בני עדן בן יהודה הן הן בני דוד בן יהודה דברי ר"י, ר"מ אומר הן הן בני יואב בן צרוי¹⁶.

בשיחת חג הפסח תרצ"ד נאמר: "מיט יעדן טאג איז מען געהנטער געווארען צו שבת סליחות. די חסידות פון שבת סליחות האט מען געהערט גאר מיט אן אנדער כוונת הלב. די שבת'דיקע נאכט פון ערב סליחות האט מען עפ"י רוב ווייניקער געשלאפען עס האט געהויבן פון בעט, מען האט ניט געהאט קיין רוה, און אין מקוה פלעגט מען גיין נאך איידער עס איז טאג געווארען.

קומענדיג אין מקוה האט מען שוין געטראפען א היבשען עולם, אלע איילען. אויף אלעמען איז צו דערקענען, אז דער שבת איז אנדערש פון אלע שבתים פון א גאנץ יאר: עס איז שבת פאר סליחות.

(12) ראה אצלנו בהלכה יומית אות תג.

(13) חלק כ"ט ע' 277.

(14) חלק כ"ד ע' 314. ושם, ע"ד השייכות גם לנשי ובנות ישראל, עיי"ש בארוכה.

(15) לביאור השם "שבת סליחות" – ראה לקוטי שיחות חכ"ד ע' 647. שיחות שבת סליחות תשכ"ח. תשל"ד. תשמ"ה. תשמ"ח. ועוד.

(16) נתבאר בלקו"ש ח"ד ע' 1104 ואילך. ח"ט ע' 86 ואילך. ושם בהערה 16, ע"ד המעלה בנדבת עצים בעשרים באלול על עשרים באב.

און ביי זיך אליין קלאפט אין קאפ און עס מישן זיך רעיונות און מחשבות. אין רעיון לויפט דורך דער שטורעמדיקער געשריי פון ולך ה' הצדקה און מעהרער דער דערהער פון ולנו בושת הפנים. מיט א צובראכענער הארץ איז מען זיך טובל, און מען איז זיך אליין מבקר צי איז די טבילה א אמת'ע תשובה על העבר וקבלה על להבא, צי איז דאס ח"ו ניט קיין פאל פון טובל ושרץ בידו . . .

דער אמירת תהלים פון דעם שבת איז אויך געווען אנדערש פון דעם תהלים פון א גאנץ יאר . . .

די סעודת ש"ק פון שבת סליחות – על שלחנו של הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע – איז אויך געווען אנדערש פון סעודות ש"ק דכל השנה, זי איז געווען א סך בקיצור'דיקע.

סוף זמן קריאת שמע של שחרית: 9:36.

שחרית: קריאת התורה פרשת תבוא. המנהג שקוראים פסוק "השקיפה" בקול גבוה יותר. לששי עולה הבעל קורא ומעצמו ובברכה (לפני' ולאחרי'). התוכחה קוראים בקול נמוך יותר, אבל באופן שהציבור ישמעו כדבעי.

הפטרה: קומי אורי.

מנחה: קריאת התורה פ' נצבים. בעליית "ישראל" נוהגים להגביה את הקול בפסוק האחרון ("הנסתרות").

צדקתך. פרקי אבות פרקים ג-ד¹⁷.

מוצאי שבת קודש

מוצאי שבת קודש בשעה 8:17.

מלוה מלכה – סעודתא דדוד מלכא משיחא.

סליחות

בשיחת ש"פ נצו"י תשמ"ג: סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר שפעם הלכו לאמירת ה"סליחות" וואקלדיקערהייד" . . . ובפשטות: מכיון שביום השבת היתה התוועדות חסידית ולקחו "משקה"¹⁸ – פעל הדבר על הראש, וכתוצאה מכך גם על הרגל, שהלכו לאמירת הסליחות וואקעלדיק!¹⁹

בשיחות שבת סליחות תשל"ד נאמר שכדאי שבשעה שאומרים סליחות, שסליחות זה ענין של תפלה, יה' יחד עם זה ג"כ לימוד בענין בתורה, ורצוי שיה' קודם סליחות, כי לאחר סליחות זה קשור בטירחא דצבורא. ועד"ז בנוגע לנתינת צדקה, שבנוגע לנתינת צדקה בלילה, הרי עכ"פ לאחר חצות אפשר בוודאי לתת.

17) בכו"כ שיחות שקו"ט בנוגע לאמירת "כל ישראל" ו"ר' חנניא בן עקשיא" פ"א או ב"פ – ראה סה"ש תש"נ ח"ב ע' 681 הע' 104. סה"ש תנש"א ע' 797 הע' 15. וראה גם שיחת ש"פ כי תצא תשמ"א. כי תצא תשמ"ה. נצו"י תשמ"ו. כי תבוא תשמ"ז. נצו"י תשמ"ז. כי תצא תשמ"ט.

18) ובשיחת ח"י אלול תשמ"א: לאחרי שביום השבת שמעו מאמר חסידות מהרבי.

19) וראה בשיחת ח"י אלול תשמ"א – המקור בגמרא. וראה להלן – ליל ערב ר"ה.

והרי ניתן לאחר את אמירת הסליחות בכמה דקות כדי שיוכלו לתת צדקה לאחר חצות לפני סליחות. ובנוגע לתורה, אפשר לעשות זאת קודם חצות. ועד"ז בשאר הימים של סליחות ג"כ. ובנוגע לענין שבתורה, כדאי שיהי' ענין שיש בו ג"כ מסקנא להלכה, שאז יש לזה את המעלה של לימוד הלכות. וישנו המאמר לך ה' הצדקה מאדה"ז שמודפס בתחילת הסליחות, שיש שם ענין בתושב"כ, וגם ענין בתושבע"פ, וכמו"כ ענין של מסקנא להלכה. וכדאי שיפרסמו את זה בכל מקום שאפשר, שלפני סליחות ילמדו ענין בתורה ויתנו צדקה. ולכן כדאי שילמדו את המאמר ועכ"פ את תחילתו וסיומו. ובקיצור בנוגע לפועל: שקודם סליחות ילמדו ענין בתורה בהלכה, וקודם לזה יתנו צדקה, כדי שיפעל בהבנה והשגה שבלימוד וכן בתפלה שלאח"ז, ואז הוא פועל את בקשת הסליחות וההמשכה שלאח"ז [עיי"ש בפנים השיחה בארוכה].

סליחות הא' – מתחילין אחר ובסמוך לחצות לילה. והטעם לכך, מפני שאומרים במוצאי מנוחה. ואין אומרים סליחות וי"ג מידות קודם חצות לילה²⁰.

ב' 770 – סליחות בשעה 1:00.

בסליחות: הש"ץ מתעטף בטלית שאולה (בלא ברכה). וגם ש"ץ שהוא בחור עושה כן, מפני שאומרים אז י"ג מדות, ואיתא בגמרא שנתעטף הקב"ה בטלית כשליח ציבור²¹.

המנהג שאומרים סליחות הלילה כשלבושים עדיין בבגדי שבת. כמובן, נכון ללמוד פירוש המילות של הפיוטים והסליחות²².

טוב לעמוד בשעת אמירת הסליחות, ומי שקשה לו יעמוד עכ"פ בשעת אמירת א-ל מלך יושב, י"ג מדות, ובשעת אמירת הווידוים. המתפלל ביחיד אינו אומר י"ג מדות. המתפלל במתינות ואינו מספיק להגיע למקום שהציבור עומדים בסליחות, יפסיק במקום עמידתו בסליחות גם באמצע הפרק בכדי לומר י"ג מדות עם הציבור. וממשיך אח"כ לומר כדרכו.

יום ראשון, כ"א אלול

לביאור הסימן "פתב"ג המלך", שכשר"ה חל ביום ב' או ג' ("ב"ג המלך") מחלקים פרשיות נצבים וילך ("פת וילך") לשתיים, ראה בהערה²³.

20) ובשעת הדחק יכול לומר סליחות (בלי וידוי ותחנון) משעה העשירית – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א' סט.

21) ובעטיפת הראש, ויתעטף בטלית שאולה כדי שלא יצטרך לברך (גם בשאר ימי הסליחות) – ראה שו"ת באתרא דרב סי' ה' תרנז.

22) ובנוגע לאמירת הסליחות ע"י הנשים בשפה המובנת – ראה שו"ת באתרא דרב סי' ד' תרי.

23) הסימן "פתב"ג המלך", שכשר"ה חל ביום ב' או ג' ("ב"ג המלך") מחלקים פרשיות נצבים וילך ("פת וילך") לשתיים – נת' בארוכה בסה"ש תשנ"ב ע' 12 ואילך. וראה גם שיחת ש"פ תבא תשמ"ה. שיחות צום גדלי', שמח"ת ושבת בראשית תשמ"ו. ר"ד ליל ב' דחגה"ס תשנ"ב.

חנוכת בית הכנסת ובית המדרש המרכזי דליובאוויטש
שבליובאוויטש ("770") בשנת ה'ש"ת²⁴.

יום שני, כ"ב אלול

סליחות מיום שני ואילך באשמורת הבוקר²⁵. ואפשר לאמרו בלילה
לאחר חצות. [באם אומרים סליחות לפני זמן "משיכיר", יתעטף
הש"ץ בטלית שאולה ללא ברכה].

זמן סליחות ב-770 בשעה 7:00 בבוקר²⁶.

צריך להיות זהיר לומר ברכות השחר ולפחות ברכת התורה לפני
סליחות.

בספר השיחות קיץ ה'ש"ת²⁷: איך געדענק דאס פון זיך
אליין. ווען איך, אלט זייענדיק אין גאנצן 8 יאר, בין ביגעווען
אזעלכע פאר אלול'דיקע פארבריינגענס, וואס האט אויף מיר
געווירקט אויף בעסערער אויפירונג אין מיין קינדער לעבן. מיט
דעם אנקומען פון די סליחות טעג האט זיך אלץ מער און מער
פארשטארקט די ערנסטע שטימונג און עס האבן זיך אנגעהויבן
אנרוקן די ימים נוראים.

אור ליום שלישי, כ"ג אלול, ג' דסליחות

יארצייט "זקני הרה"ג הרה"ח וכו' ר' מאיר שלמה הלוי ינובסקי
(מהיושבים אצל אדמו"ר מהר"ש ורבה של ניקאלאייעב)"²⁸.

24) וראה מאמר ד"ה על שלשה דברים תשי"ד [נדפס בסה"מ מלוקט ח"ד ע' שפג], והוא
ביאור על ד"ה זה שאמר כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בחנוכת בית הכנסת הנ"ל. וראה
שיחת ר"ח סיון תש"י (בקשר עם תשלום המשכנתא ("מארגעזש") על רכישת בית רבינו),
בביאור מה שאמר כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע כשנכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר לביתו בפעם
הראשונה (יום ראשון, י"ט אלול ה'ש"ת).

25) מפני שהקב"ה שט בסוף הלילה בעוה"ז – מג"א סתקפ"א סק"א.

26) וראה אלף המגן למט"א סתקי"א סקכ"ד. ערוה"ש שם ס"ד. (ומש"כ בהתוועדויות
תנש"א ח"ד ע' 327 הע' 6 – להעיר שבר"ד מסרט ההקלטה הוא באו"א).

וראה שיחת כ"ט אלול תשמ"ה בסופה שהעיקר להשכים מוקדם מהרגילות שלו. ויש
שכתב ליישב מה שמאחרים גם אחרי עלות השחר (ואפילו נץ החמה) לפמש"כ במג"א
סי' א סק"ד בשם שערי ציון, שלענין תיקון חצות חשבינן הלילה לי"ב שעות (ובמג"א
סתקפ"א סק"א – בנוגע לעת רצון שבאשמורת הבוקר – ציין לדבריו שם), ונמצא שגם
אחרי עלוה"ש ונה"ח הוא בכלל לילה לענין זה (אלא, שאדה"ז בסידורו בהערה לתיקון
חצות כתב דלא כמג"א).

וכבר נתפרסם המענה להרש"ז ע"ה גו"א בשלילת ההנהגה ש"אומרים סליחות קרוב
לאחר זמן ק"ש". [ולהעיר מדרכי חיים ושלום (מנהגי הרה"צ וכו' ממונקאטש) אות תרצו:
מאד הי' מקפיד על אותן שאיחרו והתחילו באמירת הסליחות בשעות מאוחרות ביום
וכו' כאשר נודע לו כי המאחרים לקום בבוקר עם רב יבואו לפרוודור של בית המדרש גדול
ויאמרו סליחות עד אפי' שעה עשירית ביום על כן ראה והתקין להכריז ולהודיע שלא
יאמרו סליחות ברבים רק לכל היותר מאוחר עד שעה שבעה בבוקר וזה הי' רק בשעת
הדחק וכו'].
בדין מי שהתאחר ולא אמר סליחות בבוקר – ראה בשו"ת באתרא דרב סי' יא'נב.

27) ע' 10

28) סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 713 הערה 83. וראה שיחת ש"פ נצו"י, כ"ג אלול, תשמ"ו.
תשמ"ט.

בפתח דבר לקונטרס ח"י אלול תש"י²⁹: "פרשת יום ג' דסליחות סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אשר יום זה "הוא יום המוגבל והמיועד להוד כ"ק אדמו"ר הזקן לדורותיו לאמר רק לפני בנו המיוחד הוד כ"ק אדמו"ר האמצעי, וכשה' הוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק צ"צ כבן עשר אמר גם לפניו, מאמר חסידות ביחידות ויצו עליו אשר איש לא ידע מזה. והוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק צ"צ הי' אומר ביום ג' דסליחות מאמר של הוד כ"ק אדמו"ר הזקן לפני הוד כ"ק אאזמו"ר מוהר"ש, ויצו עליו אשר איש לא ידע מזה. והוד כ"ק אאזמו"ר הרה"ק מוהר"ש הי' אומר דרוש ביום ג' דסליחות לפני הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק. וביום ג' דסליחות תרנ"ה הואיל הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק לאמר לפני דרוש זה ויצוני על הסוד עד הזמן שיצוה לגלות". . . שנים רבות הי' ענין חי אלול וענין ג' דסליחות בהעלם, ועכשיו ניתנה רשות לגלות, ופירסם כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ בכל קצוי תבל. ואף דלכאורה וכי אכשור דרא, אלא שהיא הנותנת, מפני ההעלמות וההסתרים דעקבתא דמשיחא שגדלו ביותר "פותחים גם את האוצרות דהון יקר שהי' כמוס וחתום מעין כל רואה" עד עתה³⁰."

בשיחת כ"ו אלול תשמ"ט נאמר: ידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו גילה שיום השלישי דסליחות הוא יום מיוחד – דבר שלא הי' ידוע לפני זמנו. ולהעיר, שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לא אמר הטעם על יחודו של יום זה. ובמילא, יכול כל חד לפום שיעורא דילי' לחפש הסברה בזה³¹. והעיקר הוא שכאו"א יוסיף עוד ענין של לימוד, עוד ענין של הנהגה טובה (וכיו"ב), וכל הוספה בענין של תורה ומצוותי', ופנימיות התורה, הו"ע של אמת, ואמת לאמיתו.

ובשיחת ג' סליחות תנש"א: ידוע שיום זה (כפי שראו) היה אצל נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר מהימים הקבועים לומר מאמרי דא"ח ברבים, וכפי שרואים שכמה וכמה מאמרים של כ"ק מו"ח אדמו"ר מיום זה כבר נדפסו ונתפרסמו, ומכיון שכל ענין מזכירים בקשר למעשה בפועל – הרי מהנכון שבמשך המעת לעת של יום ג' דסליחות ילמדו על כל פנים חלק מא' המאמרים, איש כחפצו, "במקום שלבו חפץ", שהרי ישנם ריבוי מאמרים דיום זה.

ושם בהמשך השיחה: "ובודאי יחליטו גם לערוך (עוד בלילה זה) "א שטורעמדיקן פארבריינגען", וההתוועדות תהי' דוקא בשמחה גדולה, ועד למעמד ומצב דעד דלא ידע (עכ"פ אצל אחד מהמתוועדים) והוא יוציא בזה את כל המשתתפים) – אם כי עם הגבלות כו', שהרי סוף סוף אין זה פורים (ס'איז דאך פארט ניט פורים)... אבל אעפ"כ, הרי פורים קשור עם יום הכפורים ("כפורים"), סיום וחותם עשרת ימי תשובה, ובמילא קשור גם לתחלתם – ראש השנה, כולל גם ימי הסליחות"³².

29 נדפס גם באגרות קודש ח"ג ע' תלב.

30 וראה עוד מזה בשיחת ג' דסליחות תשכ"ט.

31 וראה בשיחת ג' דסליחות תשמ"ח.

32 וראה עד"ז בשיחת ליל ו' דסליחות תנש"א – נעתק לקמן.

יום חמישי, כ"ה אלול

יום הנקבע ליארצייט הו"ח ר' דוב בער הי"ד שניאורסאהן (נרצח ע"י שלטון הנאצי בשלהי תש"א). בשנה זו – שמונים שנה.

בלקוטי שיחות³³: ועפ"ז יומתק מה שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר שחסידים הראשונים היו לומדים בכ"ה אלול פרשת בראשית עד "יום אחד"; כ"ו אלול – "יום שני" וכו'³⁴: התכוונו בכך להביא תוכן של עבודה גם בהענינים של "בראשית ברא גו" (אתעדל"ע).

אור ליום ששי, כ"ו אלול

בשיחת ליל ו' דסליחות, אור ליום ועש"ק פ' נצבים, ז"ך אלול תנש"א: בעמדנו בסיום העבודה דחודש אלול ומתכוננים כבר לאמירת הסליחות בפעם הששית, הרי בודאי שכל הענינים הבלתי רצויים לא זו בלבד שלא נשאר מהם שום רושם, אלא אדרבה שנתהפכו לטוב ונעשו לא רק כזכיות אלא זכיות ממש. וכיון שכן, הרי עבודת התשובה עתה היא – לא כדי לפעול ענין של כפרה, באופן שאין מזכירין לו דבר וחצי דבר ביום הדין – דמאי קמ"ל?! לא זהו החידוש של עבודת התשובה שיהודי לא צריך לחשוש מפני יום הדין! ובפרט לאחר כל הענינים שעברו בנ"י, ולאחרי מעשינו ועבודתנו משך אלפי שנים, ועוד והוא העיקר, לאחר ההתעסקות בלימוד פנימיות התורה וכו', הרי בודאי שאין שום חידוש בכך שיהודי אינו שייך לענין של דין, ואפילו לא חצי דבר של דין – אלא עבודת היום בענין התשובה (שזהו"ע דאמירת הסליחות) היא תשובה עילאה, ועד להאופן היותר נעלה בתשובה עילאה גופא. . ועוד זאת שכיון שתשובה עילאה היא בשמחה רבה צריכה להיות עבודת היום בשמחה רבה. וזהו שאומרים לכאו"א מישראל: אין מה לחשוב אודות ענין של דין או אפילו חצי דין – כיון שכבר קיבל כתיבה וחתימה טובה החל מר"ח אלול, ושבת מברכים אלול, ועוד לפני"ז – החל מחמשה עשר באב, עליו אמרו חז"ל לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים, היינו שמדמים אותו ליוהכ"פ, אחת בשנה, אשר עבודת התשובה שבו היא פנימיות התשובה ותשובה עילאה, ובתשובה עילאה עצמה – בפנימיות שבפנימיות. . ועוד והוא העיקר, שעבודת היום בענין הסליחה והתשובה, תשובה עילאה, צריכה להיות בשמחה הכי גדולה באופן דכפלים לתושי', ועד לשמחה נעלית יותר משמחת פורים שהיא באופן דעד דלא ידע. ואף שלכאורה אינו מובן איך יתכן שמחה נעלית יותר מאשר עד דלא ידע? הרי זהו ענינו של יהודי, שבכחו וביכלתו להתעלות ממצב של עד דלא ידע למצב נעלה יותר בעד דלא ידע, ע"ד ששמחת פורים דשנת תנש"א היתה באופן נעלה יותר – מעלין בקודש – משמחת פורים בשנת נסים. .

33) חט"ז ע' 488 הערה 54. מנהג זה נתבאר גם בשיחות ש"פ נצו"י תשכ"ו (שיחוק"ק ע' 606 ואילך) ושם: "ס'זיינען פאראן חסידים". ש"פ נצו"י תש"ל (שיחוק"ק ע' 504). ש"פ נצו"י תשל"ג (שיחוק"ק ע' 387 ואילך). נצבים תשמ"א (שיחוק"ק ע' 724). כ"ה אלול תשמ"ח (התוועדות ח"ד ע' 349 ואילך).

34) ובשוה"ג שם: ראה גם סי' יעב"ץ דיני חודש אלול אות כב.

ועוד זאת, שכיון שיהודי הוא בעל הבית על מציאות הזמן, הרי הוא פועל שתיכף ומיד נעשית גם החתימה וגמר חתימה טובה ופתקא טבא, ותיכף ומיד עורך הוא שמחת תורה, (ולפנ"ז גם השמחות דימי בית השואבה, ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה), ולא עוד אלא ביתר שאת וביתר עוז, דכיון שנערכת שלא בזמן הרגיל, הרי גם השמחה היא שלא בערך מכמו שהיא בזמן הרגיל.

יום ועש"ק פרשת נצבים, כ"ו אלול

אע"פ שאדם שומע כל התורה כולה כל שבת בצבור חייב לקרות לעצמו בכל שבוע ושבוע פרשת אותו השבוע שנים מקרא ואחד תרגום. ונוהגין מטעם הידוע לגמור כל הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום ערב שבת אחר חצות. [ומצוה מן המובחר שישלים אותה קודם שיאכל בשבת שחרית, ועדיף לפני שחרית]. העברת הסדרה שמו"ת – פ' נצבים.

הדלקת נרות בשעה 7:06 (18 דקות לפני השקיעה).

ש"פ נצבים, "שבת סליחות" (הב"35), ז"ך אלול

סוף זמן קריאת שמע: 9:38.

במגן אברהם³⁶: כתוב בשל"ה מסכת ראש השנה, השליח ציבור והתוקע צריכים להפריש עצמם ג' ימים קודם מכל דבר המביא לידי טומאה וילמדו הכוונות מהתפללות והתקיעות והוא מהזוהר.

אמירת כל התהלים בבוקר השכם³⁷.

קריאת התורה. הפטרה: שוש אשיש (האחרונה משבעה דנחמתא). אין אומרים ברכת החודש³⁸.

מולד תשרי: ליל שלישי בשעה 11:27 (בלילה) ו-11 חלקים.

אומרים אב הרחמים.

יום התוועדות כבכל שבת מברכים³⁹.

מנחה – קריאת התורה (פ' וילך). צדקתך. פרקי אבות פרקים ה"ו (סיום מסכת אבות בפעם הרביעית והאחרונה לשנה זו).

35) ראה סה"ש תשנ"ב ע' 24 הע' 136 (ועוד) בהמעלה דשתי שבתות דסליחות.

36) סתקפ"א סק"ט.

37) ראה בקובץ מכתבים שבסו"ס תהלים אהל יוסף יצחק, בהערה 5. ונת' (וגם בנוגע להתוועדות כבכל שבת מברכים) בלקו"ש ח"ט ע' 184 הע' 8. ועוד.

38) לערבב השטן שלא ידע יום שהוא ר"ה, כיון שלא קדשוהו. ונת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 222 ואילך. וב"היום יום" כ"ה אלול, מה שסיפר אדה"ז ששמע מהה"מ בשם הבעש"ט, שהקב"ה בעצמו מברכו. ונתבאר בכ"מ – ראה לקו"ש ח"ד ע' 1139 ואילך. ח"ט ע' 184 ואילך. חכ"ט ע' 173 ואילך. ועוד. ועד"ז בכו"כ שיחות קודש בהתוועדות בשבת שלפני ר"ה. וראה לקו"ש ח"כ ע' 55 הע' ד"ה המשובע – תיקון הלשון ב"היום יום".

39) ולהעיר שבשיחת ש"פ נצו"י תשמ"ב נתבאר המנהג להתוועד בשבת סליחות, מצד הענין דשבת שלפני ר"ה, שנפעל הענין ד"שוש אשיש בה", בדוגמת השמחה ד"זמן שמחתנו".

מוצאי שבת קודש

מוצאי שבת קודש בשעה 8:05.

אין אומרים ויהי נועם ואתה קדוש.

מלוה מלכה - סעודתא דדוד מלכא משיחא

אור ליום שני, ליל ערב ראש השנה ("זכור ברית"⁴⁰)

בספר השיחות קיין ה'ש"ת⁴¹: די זכור ברית נאכט איז געווען די וואך נאכט פון ימים נוראים. פון מיין זעקסטן לעבנס יאר געדענק איך ניט אז מען זאל אין דער ערב ראש השנה נאכט גיין שלאפן ווי אין א געווענלעכער נאכט. יעדער איינער אויף זיין שטייגער האט זיך מכין געווען צו דעם אנקומענדן ערב ראש השנה וואס פירט אריין אין די ימי דין ומשפט.

בר"ד אלול תרצ"ד: החסידים, הרי גם בליל א' דראש השנה פלעגט מען גיין א ריקוד - מעהר אף די קוארטירען, וג"כ אחרי סליחות. וקרה ג"כ שלזכור ברית האט מען זיך געשאקעלט אף די פיס⁴².

יום שני, כ"ט אלול, ערב ראש השנה ("זכור ברית")

יום הולדת של כ"ק אדמו"ר הצמח-צדק.

מרבנים בסליחות. אומרים תחנון ["ויאמר דוד אל גד"] בסליחות גם לאחרי שהאיר היום.

שחרית: אין אומרים תחנון, למנצח יענך, ותפלה לדוד.

אין תוקעין בשופר (כל היום⁴³). [ואם צריך לכך, מותר להתלמד בצינעא ובחדר סגור⁴⁴].

התרת נדרים

התרת נדרים אחר התפילה וקודם חצות. מן הדין - בשלשה

40) בטעם קריאת השם "זכור ברית", אף שלמנהגנו אין אומרים פיוט הנ"ל - ראה שיחת ערב ר"ה תשכ"ג.

41) ע' 10.

42) לאחר שהתוועדו כל הלילה, ראה גם שיחות ח"י אלול תשי"א. ש"פ נצוי תשי"ג. נצוי תשט"ז.

ובשיחת צום גדלי' תשנ"ב, שכבר בערב ר"ה עורכים סעודה גדולה ובודאי נהגו כן גם בערב ר"ה זה, עכ"פ בלילה או במשך המעת לעת. ועיי"ש, שהוא על יסוד פס"ד הטור או"ח סי' תקפא בשם המדרש [הועתק בשלימות לקמן] "ישראל אינם כן לובשים לבנים ומתעטפים לבנים וכו' ואוכלין ושותים ושמחים וכו' לפי שיודעין שהקב"ה יעשה להם נס". ועד"ז בר"ד משיחת ז' תשרי (ל"מחנה ישראל") תשנ"ב וליל ב' דחגה"ס תשנ"ב. וראה ר"ד משיחת ער"ה תשנ"ב (ועד"ז בסה"ש תשנ"ב ע' 6 (משיחה הנ"ל)) שההכנה להאכילה דר"ה היא בער"ה.

43) ואפילו ליל ר"ה אין תוקעין - מ"א סתקפ"א סקי"ד.

44) ראה מג"א סתקפ"א סקי"ד ובפמ"ג שם. השלמה לשו"ע אדה"ז סתקפ"א בסופו.

כשרים⁴⁵, וטוב שיהא עדה שלימה (בעשרה)⁴⁶. נהוג שהמבקש להתיר נדרו אומר בעמידה, והמתירים – בישיבה. מי שאינו מבין, יאמר בשפה שמבין. ואם מבין כללות הענין, ע"י שקרא פירוש המלות לפני זה, די בכך⁴⁷.

בנוגע לקטן המופלא וסמוך לאיש שנדריו נדר – לא נתפשט המנהג שיעשו התרת נדרים⁴⁸. וכן בנוגע לנשים – לא ראינו שימנו לבעליהן שליח להתיר עבורה ושיבקש התרה עבורה. וסומכות על מסירת מודעה לבטל הנדרים שלאחר מכן שב"כל נדריו"⁴⁹.

התרת נדרים זו מועילה רק לנדרים שלא זוכרים אותם, שאז סומכים על זה בדיעבד⁵⁰.

גם לגבי נוסח מסירת המודעה על הנדרים העתידים לבוא – נכתב בשו"ע⁵¹ שסומכים על זה רק בצורך גדול. אבל סתם נדרים שנדר במהלך השנה וזוכרם, וכן מי שנהג במנהג טוב ודעתו לנהוג כן לעולם, או מי שנהג באיזה מנהג טוב שלושה פעמים⁵² – חייב לקיים את נדרו⁵³. לכן חשוב מאוד לומר "בלי נדר" כאשר מקבלים על עצמם הנהגה טובה וכדומה.

מי שרואה שאינו יכול להמשיך לקיים נדר או מנהג טוב שהתחיל לנהוג כן – צריך ללכת לבית דין שיודעים הלכות נדרים⁵⁴ לאחר שיפרט לפני הרב את הנדר והסיבה שבשבילה נדר⁵⁵, הרב יוכל לצרף עוד שנים אחרים (סתם אנשים) להתיר את נדרו.

(45) וכשאין בנמצא ג' כשרים – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'רנא.

(46) ושק"ט אם הנודר בכלל העשרה. אבל בשל"ה ריש מס' יומא: עומד בפני העדה. ובשו"ג תריט, א: עומד על רגליו לפני עשרה ת"ח. ועד"ז בכ"מ. ולהעיר גם מסה"ש תשנ"ב ע' 1 בהערה: עדה שלימה דהמתירין.

(47) ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'קלז.

(48) בטעם המנהג: כיון שמופלא הסל"א אינו מוזהר בבל יחל מה"ת (רמב"ם נדרים פי"א ה"ד. וראה ריטב"א נדה מו, ב ד"ה מר. מאירי שם. וראה גם משל"מ מאכ"א פי"ז הכ"ז. ועוד), ולכמה דעות א"י להתיר נדרו, וכן י"א שאין מסירת מודעה מועילה לנדרים שידור אחר שיגדיל, לא הנהיגו התרת נדרים בכדי שלא ירגילו עצמם בנדרים (ע"פ רמ"א יו"ד סרל"ג ס"א. וע"ד מש"א בנדרים כג, ב בנוגע למסירת מודעה דלא למידרשי' בפירקא שלא ינהגו ק"ר). וראה שו"ת דברי משה סס"ו עד"ז.

וקטן שהגדיל בעשי"ת, יעשה התרת נדרים לפני יוהכ"פ – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'פו.

(49) וי"ל בטעם המנהג בכמה אופנים. ואכ"מ.

(50) דה"ח הל' התרת נדרים בער"ה. אלף המגן למט"א סתקפ"א ס"ק קא. ועוד. וצ"ע לנוסח דידן "הן אותם הידועים לי". אלא שכבר כתבו ליישב מה שאין מפרטים הנדר בער"ה באו"א כיון שאינו מבקש על אותם הנדרים שאין להתיר אותם. ומ"מ לכתחילה עליו לפרט הנדר. וי"ל שנוסח הן אותם הידועים לי היינו שבדיעבד תועיל התרה גם בזה. וראה מה שכתבנו בקובץ אור ישראל גל' סא במילואים להע' 3. ושם – גם באו"א.

(51) יו"ד סרי"א ס"א.

(52) שו"ע אדה"ז סתס"ח סי"ז.

(53) שו"ע יו"ד סרי"ד.

(54) וראה שו"ת צמח צדק יו"ד סקפ"ט.

(55) שו"ע יו"ד סרכ"ח סי"ד.

פרוזבול

שמטת כספים בשביעית נוהגת בזמן הזה מדברי סופרים בארץ ובחוץ לארץ. וכשראו חכמים שנמנעו העם מלהלוות זה את זה ועוברים על מה שכתוב בתורה, עמדו חכמים ותיקנו פרוזבול, דהיינו שימסור המלוה את חובו לבית דין, שאומר להם לפני השמיטה הריני מוסר לכם חובי שאגבנו כל זמן שארצה. וכשאומר דברים הללו עשאו חכמים כאילו מסר שטרו לבית דין והמוסר שטרו לבית דין לפני השמיטה ואומר להם אתם גבו לי חובי אין שביעית משמטת מן התורה. וכל ירא שמים יחמיר לעצמו [ולהעיר, שכיון שהובא בשו"ע אדה"ז, ה"ז הוכחה ששייך לכאן] מישראל, ויתירה מזו כן צריך לעשות לכתחילה], לעשות פרוזבול, שהוא דבר שאין בו הפסד וקל לתקן לקבץ שלשה אנשים כשרים שהם בית דין ולומר להם הריני מוסר לכם כל חובות שיש לי שאגבה אותם כל זמן שארצה.

זמן הפרוזבול הוא לכתחלה בסוף הששית לפני ראש השנה של שביעית. **ומצוה לפרסם.** היות ועלול לקרות שישכח מכך, הרי הטוב ביותר וכדאי שיערוך את הפרוזבול מיד אחר התרת נדרים, שבאותה שעה מזומנים לפניו בלאו הכי 'ג' אנשים כשרים" המהווים ב"ד, ויכול לומר בפניהם את נוסח הפרוזבול "הריני מוסר לכם כל חובות שיש לי שאגבה אותם כל זמן שארצה".

שכח ולא עשה כן בשעת התרת נדרים יכול לעשות כן במשך היום עד שקיעת החמה.

אין פרוזבול מועיל אלא אם כן יש קרקע (או דבר המחובר לקרקע) כל שהוא ללוה⁵⁶.

שמטת כספים נוהגת גם בנשים [שיש להן כסף משלהן]. י"א שגם בקטנים וקטנות שיש להם חשבון בנק אישי (שפתחו הוריהם עבוריהם וכו') נוהג שמטת כספים. נשים נשואות (וכן בנות), בעליהן (וכן אבותיהן) יכולים לעשות עבורן פרוזבול, ויודיע להן על כך. באם אינה יכולה לקבץ שלשה אנשים כשרים, וגם אינה יכולה לעשות שליח כנ"ל, ניתן לעשות פרוזבול בכתב לבית הדין. [וראה בלקוטי שיחות⁵⁷ ע"ד המעלה שב"עשיית [שטר] פרוזבול כנ"ל (לגבי אמירת נוסח הפרוזבול לפני ג' אנשים)], כנ"ל]. נוסח השטר למסירת חובות לבית הדין בשכונה, **נדפס בפ"ע.** את השטר יש למסור לבית דין קודם ראש השנה, ואפשר להניחו בתיבת הדואר שבדלת משרד הבד"צ, 390A קינגסטאן (בין קראון למאנטגאמפרי), או לשולחו בפאקס: 718-771-6000, או באימייל: shtarpruzbul@gmail.com.

בלקוטי שיחות⁵⁸: אפילו די וואס זיינען זיכער אז זיי האבן ניט

(56) וראה הפרטים בזה בשו"ע אדה"ז הלכות הלואה סל"ה ואילך.

(57) חכ"ד ע' 316.

(58) חכ"ד שם.

קיינ חובות וואס זיי דארפן איבערגעבן צו ב"ד . . איז אזוי ווי ס'איז דאך דא די חביבות פון אן ענין של דברי סופרים – בנדו"ד תקנת פרוזבול . . און ס'איז דא די חביבות אין דעם וואס ער ווייזט אז ער איז הולך בדרכיו און ער איז מקיים דעם פס"ד פון דעם אלטן רבי'ן . . איז כדאי אז מ'זאל (האבן א חוב, כדי אז מ'זאל קענען) מקיים זיין דעם ענין פון פרוזבול".

שמטת כספים ברוחניות, והשייכות לר"ה – ראה בהערה⁵⁹.

בערב ראש השנה תשכ"ו (לאחרי התרת נדרים ואמירת נוסח הפרוזבול, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א לעדה שלימה דהמתירין:):
כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה. והוסיף (בבת שחוק):
כיון שעשו פרוזבול למטה, שוב לא יהי' פרוזבול למעלה.

הלכתא למשיחא: אין הפרוזבול מועיל אלא בשמיטת כספים בזמן הזה. שהיא מדברי סופרים, אבל שמיטה של תורה אין פרוזבול מועיל בה. ולכן, לעתיד לבוא, כשהיובל נוהג ושמיטת כספים נוהגת מן התורה, אין פרוזבול מועיל⁶⁰.

ויש לחקור, כשבא משיח צדקנו אחרי עשיית הפרוזבול אם מועיל – ראה בהערה⁶¹.

הכנות לראש השנה

אין מקיזים דם בערב יו"ט, גזירה משום הקזת דם בערב חג השבועות שיש בו סכנה⁶².

פ"ג, גם עבור בני ביתו.

59 שיחת ש"פ ראה תשי"ב. כ"ד אלול תשכ"ה.

60 רמב"ם שמיטה ויובל פ"ט הט"ז. תוד"ה מי איכא – גיטין לו, א. ועוד. וכ"מ דעת אדה"ז הל' הלוואה סל"ד. ובראב"ד חולק. וכ"ה בפירש"י גיטין לו, א ד"ה מוסרני. שם לו, ב ד"ה רבא. ועוד. וראה לקו"ש חי"ז ע' 290 הע' 40 בסופה. סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 441 הע' 69.

61 ראה מנחת שלמה שביעית פ"י מ"ג שר"ל שפרוזבול מועיל גם בזה, שכיון שההלוואה היתה ע"מ שפרוזבול יועיל, דמיא למלוה ע"מ שלא תשמיטני בשביעית (משא"כ באומר ע"מ שלא תשמט שביעית – ראה מכות ג, ב. שו"ע חו"מ סי"ז ס"ט). ונשאר בצ"ע. וכעיי"ז כתב במאמר מרדכי (אליהו) ושבתה הארץ ס"כ (ע' תקס). וראה ויחל משה (עיסס) פ"ד סי"ד (ע' שצו).

ואכתי יל"ע, שכיון שהתחלת מנין השמיטה לא היתה מה"ת, אא"פ שתחול גדר שמיטה באמצע השנה. וצ"ל שמש"כ הרמב"ם מלכים רפ"א שעושיין שמיטין ויובלות ככל מצותה האמורה בתורה (וכבר כתבו לפרש דקאי בשמיטת כספים, שי"א בדעתו ששמיטת קרקע גם בזה"ז מדאורייתא. אבל ראה אוצרות יוסף להר"י ענגיל ע' 47) היינו רק אחרי שיתחילו למנות מחדש, וכמ"ש בהל' שמיטה ויובל פ"ב הט"ז שלעת"ל בעת ביאה שלישית יתחילו למנות שמיטין ויובלות. וכ"כ בשו"ת אול"צ ח"א יו"ד סכ"ז ד"ה גם. וראה דרך שיחה ח"א ע' שצא. ולהעיר מאוצרות יוסף ע' 46.

וראה ימוה"מ בהלכה ח"ב ס"טז ואילך שכתב לדון, שלא יצטרכו למנות שמיטה מיד ומתינו לגמור שנת השמיטה מדרבנן תחילה (עיי"ש ע"פ תוס' יבמות פב, ב סד"ה ירושה שלא ה' חובה לקדש כל א", וא"כ אם נאמר שיצטרכו קידוש חדש לעת"ל יכולים להמתין. ושם סי"ז ע"פ פירש"י ערכין יג, א ד"ה ושיציא שבימי עזרא המתינו עד תשרי שתהא שנה שלימה. אבל ברבינו גרשום שהתחילו למנות מיד. וכן מוכח ברמב"ם שמיטה ויובל פ"ה הי"ג).

62 לענין הקזת דם בער"ה ועיי"כ – ראה מש"כ בשו"ת רבבות אפרים ח"א שש"מ בשם אאזמו"ר זצ"ל. ומצאתי שמפורש כן בנוהג כצאן יוסף ע' רסב שאין מקיזין בו ג"כ.

נוהגים לילך על הקברות ולהרבות שם בתחינות ונותנים צדקה לעניים. ונוהגים – הנמצאים בקירוב מקום – להשתטח על הציון. לפני ההליכה נוהגים שאין אוכלים אבל שותים⁶³.

הלכתא למשיחא: אין מעשרין מן הנולדים בשנה זו, על הנולדים בשנה אחרת. כל הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול מצטרפין, ומעשרין מאלו על אלו.

קבעו חכמים שלשה זמנים בשנה למעשר בהמה. ומשיגיע זמן מהן, אסור לו למכור או לשחוט עד שיעשר. וכל זמן מאלו, נקרא גורן מעשר בהמה. ואם שחט, הרי זה מותר. אחד הזמנים הוא ביום חמשה עשר קודם החג, היינו ביום אחרון מחודש אלול. ולמה קבעו הגרנות בימים אלו, כדי שתהיה הבהמות מצויות לעולי רגלים.

תורמים את הלשכה [=מוציאים כסף משלש הקופות הגדולות הנמצאות באחת מהלשכות שבמקדש ומניחים לתוך קופות הקטנות בכדי שיספיק להוצאות הקרבנות עד לפעם הבאה של תרומת הלשכה] בראש חודש תשרי קודם יום טוב או אחריו. ותיקנו בסדר תרומת הלשכה לפני חג הסוכות כדי לעשות פרסום לדבר, שיתפרסם ויוודע שמהמקומות הרחוקים מירושלים צריכים להביא תרומתם לפני חג הסוכות.

מכבסים ומסתפרים, נטילת צפרנים, רחיצה בחמין, חפיפת הראש וטבילה במקוה. ולובשים בגדי שבת להראות שאנו בטוחים בחסדו יתברך שיוציא לאור משפטנו.

בכמה שיחות קודש הובאו ובהרחבת הביאור דברי הטור⁶⁴: ורוחצין ומסתפרין על פי המדרש⁶⁵ וכו' כתיב⁶⁶ כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו וכו' איזו אומה כאומה זו שיודעת אופי' של אלוקי' פירוש מנהגיו ודיניו שמנהגו של עולם אדם שיש לו דין וכו' אינו יודע איך יצא דינו אבל ישראל אינם כן לובשים לבנים ומתעטפים לבנים וכו' ואוכלין ושותים ושמחים בראש השנה לפי שיודעין שהקב"ה יעשה להם נס לפיכך נוהגין לספר ולכבס בערב ראש השנה ולהרבות מנות בראש השנה (וביל"ש שם: ומוציא דינם לכף זכות וקורע להם גזר דינם).

הלכתא למשיחא: כתב הרמב"ם⁶⁷: כל ישראל מוזהרים להיות טהורים כל רגל מפני שהם נכונים להכנס למקדש לאכול קדשים. בנוגע לר"ה ויוהכ"פ (שאינן חיוב עלי' לרגל והקרבת קרבנות היחיד) - ראה בהערה⁶⁸.

(63) והכוונה שמקפידים לשתות.

(64) או"ח סי' תקפא.

(65) ירושלמי ר"ה פ"א ה"ג. יל"ש ואתחנן רמז תתכה.

(66) ואתחנן דברים ד, ז.

(67) הובא ונתבאר בלקו"ש חל"ב פ' שמיני באורך.

(68) ראה לקו"ש שם ע' 64. וש"נ. [וראה גם שבה"ל סרפ"ג. רא"ש יומא פ"ח סכ"ד (הובא

להכין חלות עגולות, תפוח, דבש, רמון, דגים, וראש איל [או ראש אחר], וכן פרי חדש (עבור ליל השני של החג). כל פרי עונתי (הגדל בעונה מסויימת כל שנה או פעמיים בשנה) שלא אכלו ממנה עדיין בעונה זו נקרא "פרי חדש".

יש לזהר לקנות רק דבש שעבר תהליך סינון, כדי להסיר את חלקי הדבורים שאינם כשרים. ובכלל, יש לקנות רק דבש עם הכשר כאשר רוכשים בחבילות קמעונאיות כי הדבש מחומם בכדי לייעל את הביקבוק. אין להשתמש בדבש המכונה בשם "דבש יער", "דבש יערה" ו"דבש עץ אשור" או הקרוי על שם סוגים אחרים של עצים כגון אורן, אשוח, אלון וכדומה, וכן לא "מזון מלכות" (מוצר שהוא הפרשה ממשית של הדבורה).

אין משתמשים בחומץ במאכלי החג. וכן נמנעים מלהכין מאכלים חמוצים (בטעם חומץ או לימון וכדומה⁶⁹, כשטעם החומץ נרגש⁷⁰). אבל אין קפידא באכילת שום⁷¹.

קבלת זהירות נוספת בהידור מצוות עשה, בזהירות מלא תעשה ובהנהגה טובה לקראת השנה החדשה.

"[ב]תפלה (ש) צריך להבין פירוש הדברים. [ולכן] ודאי צריך ללמוד ולהסדיר תחלה [את נוסח התפלה ופירושה] שאין ספר [מחזור] מועיל לו בזה, בפרט בפיוטים שחמור פירושם".

נהגו מאז שהש"ץ ילמד פירוש המלות של כל הפיוטים (נוסף על פירוש המלות של התפלה) ולאז מלתא זוטרתי היא, ובפרט בפיוטים המיוסדים על מרז"ל אשר במדרשים וכו'. הוראת נשיאינו הק', אשר היורד לפני התיבה ובפרט בימים הנוראים, יעבור תחלה על התפלות, ובפרט הפיוטים, לדעת לכל הפחות פירוש המלות, ואף אם עשה כזה לפני שנה, הנה יעשה ככה גם בכל שנה קודם שיוורד לפני התיבה בתור ש"ץ.

משעה קודם מנחה (עד תפלת ערבית במוצאי ר"ה) – לשקוד באמירת תהלים לילה ויום, להזהר מדבור חול עד קצה האחרון למעט בשינה ולהרבות בתפלה ובתחנונים מקרב ולב עמוק ובכל רגע פנוי לאמר תהלים.

תפלת מנחה [האחרונה של שנת תשפ"א] באריכות.

בספר המאמרים תש"ג⁷²: ערב ראש השנה קודם תפלת מנחה שהיא תפלה אחרונה דשנה העברה עושה חשבון צדק בנפשו מכל אשר עבר עליו במשך השנה הן בעניני מ"ע ומל"ת והן בעניני המדות ויראת שמים בין בהענינים שבין אדם למקום והן בהענינים

שם בלקו"ש ע' 62 הע' 31). טור או"ח סתר"ג. שו"ת שאג"א סס"ז (הובא בלקו"ש שם). שו"מ ח"ג סקכ"ג].

69) ראה כף החיים סי' תקפג סקי"ח.

70) כפשוטו. וכ"כ בשו"ת רבבות אפרים ח"ו סי' שח.

71) ראה הנסמן בשו"ת באתרא דרב סי' ה'תרעג.

72) ע' 41 ואילך. ועיי"ש בארוכה.

שבין אדם לחבירו והחשבון שעושה הוא אדעתא דנפשי' באמת לאמיתו שאינו לא מחמיר ומגזם ולא מיקל כ"א הדברים כמו שהן, וכשמתבונן במעמדו ומצבו הכללי בגשמיות וברוחניות רואה הוא כי השי"ת התנהג עמו ועם ב"ב בחסד חנם. . שלא כפי המגיע לו עבור הנהגותיו וכשמוסיף להתבונן בכל העבר עליו רואה הוא ומכיר בהשגחה הפרטית ברחמים גדולים ומוסר כליותיו תיסרוהו על קלות דעתו בהנהגתו במשך השנה שלא להתפלל בציבור וקרירותו בקיום המצות, די קאלטקייט צו תורה ומצות און די גלייכגילטיגקייט צו אלע ענינים הרוחניים. . כאשר מתבונן בכל זה באריכות והתבוננות ה"ה מכיר בחטאו ופשעו ובתפלת המנחה שהיא התפלה האחרונה דהשנה העוברת ה"ה מתעורר בהתעוררות גדולה בחרטה מעומקא דליבא על כל העבר, והוא שב לה' לקבל עול מלכותו ית'.

בערב ראש השנה, סמוך לראש השנה, היו רבותינו נשיאינו נכנסים לשוחח זמן מה עם זוגתם הרבנית (ובשיחות נזכר שהנהגה זו היא הוראה לכאו"א).

לספק צרכי החגים בהרחבה לעניים.
צדקה עבור שני ימי ר"ה.

לקראת השנה החדשה תורמים סכום 384 לקרן השנה.

הכנת אש לנרות: אין מוציאים אש ביו"ט מפני שהוא מוליד דבר חדש ודומה קצת למלאכה, וכיון שהיה אפשר לעשות מערב יו"ט אסור לעשות ביו"ט⁷³, לכן, בערב החג יש לדאוג להשאיר אש דולקת [ואפשר אש מהגז] שיוכלו להעביר אש-מאש להדלקת הנרות לליל ב' דראש השנה.

ונשמרתם מאד לנפשותיכם: ארגוני הבטיחות והצלה ממליצים שאם משאירים את מבער הכיריים דולק במשך החג אזי יש לוודא שיש בסמוך חלון פתוח לפחות 4 אינץ', ועוד חלון נוסף פתוח בצדו השני של הבית, כדי לאפשר אוורור ראוי. כמו כן לוודא שהגלאי (לפחמן חד-חמצני) פעיל.

המשתמשים בשעון-שבת, יכוונו אותו לשני ימי החג.

סדר הדלקת נרות: מומלץ שהמשתמשים בנרונים שבכוסיות זכוכית יניחו מעט מים או שמן בכוסית **בערב יו"ט** [ומותר לעשות כן, אבל לא הרבה מים שאסור גם בערב שבת ויו"ט מחמת גרם כיבוי] בכדי שהדיסקית (המחזיקה את הפתילה) שבתחתית הכוסית לא תידבק אליה – ראה להלן בליל ב' דיום טוב.

ימשמש בבגדיו עם חשיכה (שלא יהא בהם מוקצה⁷⁴).

הדלקת נרות בשעה **7:01** (18 דקות לפני השקיעה), שתי ברכות: ברכת להדליק נר של יום הזכרון, שהחיינו. איש המדליק יברך

(73) שו"ע אדה"ז סתק"ב ס"א.

(74) ראה שו"ע אדה"ז קו"א לסרנ"ב סק"ד.

שהחיינו בקידוש. [טעתה בברכה או שכחה שהחיינו – ראה טבלא שבסוף הלוח].

אם איחרו את הזמן, ניתן להדליק גם בחג, מאש דולקת.

שנת ה'תשפ"ב

שנת ה'תשפ"ב – סימנה: גכ"ז. כלומר: ג – שר"ה חל ביום שלישי בשבוע. כ – שהשנה כסדרה, חשון חסר וכסלו מלא. ז – שר"ח ניסן ויום ראשון של חג הפסח חלים ביום שבת.

שנה מעוברת, ימיה שפ"ד ושבתות' נ"ה.

שנה זו כקביעות השנים תשי"א. תשל"ח. תשנ"ה.

שנה שביעית במחזור שנות השמיטה. שנת השמיטה, שבת לה'. ופטורה ממעשרות.

תקופת ניסן בשנה זו היא תחילת שנה י"ד למחזור גדול של חמה. שנה ו' למחזור קטן של לבנה.

שנה 1953 שנה לחורבן בית המקדש.

450 שנה להסתלקות – הילולא של האריז"ל החי (ה' מנ"א של"ב). התחלת שנת ה210 להסתלקות כ"ק אדמו"ר הזקן (כ"ד טבת תקע"ג).

התחלת שנת ה140 להסתלקות כ"ק אדמו"ר המהר"ש נ"ע (י"ג תשרי תרמ"ג).

120 שנה להולדת כ"ק אד"ש (י"א ניסן תרס"ב).

70 שנה להסתלקות הו"ח אי"א נו"מ ובעל מדות ישראל ארי' ליב ז"ל – אחיו של הרבי (י"ג אייר תשי"ב).

בקביעות שנה זו משתווים בני א"י וחז"ל בקריאת התורה (אחרי שבת אחש"פ, שבא"י קוראים אז פרשת אחרי) רק אחרי ט"ו שבועות בפרשת מטות מסעי (ובא"י קוראים אז רק פ' מסעי).

בנוגע לראש השנה שחל ביום שלישי – ראה בהערה⁷⁵. בקביעות שנה זו, חל גם י"ט כסלו ביום שלישי.

מכתבים כלליים "אל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם ה' עליהם יחיו" בקשר לשנת העיבור – ראה מכתב כללי וא"ו תשרי ה'תשל"ו. וא"ו תשרי ה'תשל"ח [ובסיומה – ח"י אלול ה'תשל"ח]. ששי לחודש השביעי התשד"מ. [וראה גם מכתבים כלליים: ר"ח ניסן וי"א ניסן ה'תשד"מ]. וא"ו תשרי ה'תשמ"ט. [וראה גם מכתבים כלליים: ר"ח ניסן ואור לי"א ניסן תשמ"ט].

למכתבים כלליים בקשר לשנת השמיטה – ראה מכתב ג'

75) ראה לקו"ש ח"כ ע' 289. שם ע' 340. חט"ו ע' 594. חל"ח ע' 138. ר"ד משיחת יום ב' דר"ה תשל"ה. שבת שובה תשל"ה. ליל ער"ה תשל"ז. יום ב' דר"ה תשל"ח. עיו"כ תשמ"ב. ובכ"מ.

דסליחות ה'תיש"א (באידיש ובלה"ק). ימי הסליחות ה'תשכ"ה. וא"ו תשרי ה'תשל"ג. ו' תשרי ה'תשמ"מ. יום שלשים לחודש תשרי, שהוא ר"ח מרחשון, ה'תשמ"ז⁷⁶.

כמה ממכתבים הנ"ל נדפסו בהוספות לספרי "לקוטי שיחות" (בדרך כלל – בכרכים של ספר דברים), בהוספות ל"ספר השיחות", ובכרכי סידרת "אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א". בתרגום ללה"ק – בספר "אגרות מלך".

אור ליום שלישי, א' תשרי, ליל א' דראש השנה

גם המעשנים ביו"ט נמנעים מלעשן בר"ה (גם בצינעא) וישפיעו גם על מכריהם.

תהלים לפני ערבית. ניגון אבינו מלכנו (כן נהוג ברוב השנים⁷⁷). ערבית באריכות (הנהגת רבותינו נשיאינו, ומעין זה שייך לכל החסידים).

בספר המאמרים תש"ג⁷⁸: כאשר מתחרט ושב אל אדונו הנה זה שמבקש סליחת אדונו אינו מספיק עדיין אלא עוד צריך להתרפס לרגלי אדונו ולהתחנן אליו כי יחזור לקבלו לעבד דזהו פירוש המאמר אם כבנים ואם כעבדים, אם כבנים רחמנו כרחם אב על בנים דגם כאשר הבן נכשל בכיבוד והידור הורים הנה כשמבקש מחילה וסליחה ומקבל עליו להיטיב דרכיו האב מרחם על בנו וסולח לו, ואם כעבדים שעבר עליהם רוח שטות למרות עיני אדונם ושבים ומתחרטים ומבקשים סליחה ומקבלים עליהם שלא ישובו לכסלה עוד הנה עינינו לך תלויות אשר תקבלנו לעבדים דזהו העבודה דתפלת לילה ראשונה דר"ה בתחנונים ובבכ"י מעומקא מליבא אשר יקבלנו לעבדים לעבדו ית' בקיום התומ"צ וזהו העבודה בקבלת עול מלכותו ית' בר"ה שהוא בהזת כל עצמותו.

הוספות לימים נוראים ועשי"ת בשמונה עשרה [זכרנו, מי כמוך, לדור ודור (רק בר"ה ויו"כ), חתימת המלך הקדוש, וכתוב, ובספר, עושה השלום (וכן בקדישים)]. שכח או טעה – ראה טבלא שבסוף הלוח.

אחר תפלת לחש: לדוד מזמור (בכוונה עצומה. ומסוגל שלא יחסרו מזונותיו כל השנה; הכלי להשפעות גשמיות על כל השנה), קדיש שלם, עלינו. מאחלים לשנה טובה תכתב ותחתם (ולנקבות: תכתבי ותחתמי) בלשון יחיד.

מותר להחזיר מחזורים מבית הכנסת לביתו ביום טוב, כדי שלא יגנבו ויאבדו (אף על פי שבחזרה זו אין בה צורך יו"ט כלל), אבל אם יש לו מקום משומר בבית הכנסת, אסור⁷⁹. ואם צריך לו בביתו

76 נדפסו בלקוטי שיחות חלק ט' ע' 406. שם ע' 407. שם ע' 441. שם ע' 475. ח"ט ע' 605. ספר השיחות תשמ"ז ח"ב.

77 נת' בשיחת יום ב' דר"ה תשד"מ. ובשנים שלאח"ז – היו בזה שינויים.

78 ע' 42.

79 במג"א סתקי"ח סק"ב שאם מונחים שם מימים רבים אסור. אבל בשו"ע אדה"ז שם ס"א שינה וכתב, שאם הוליכן לשם קודם יום טוב (וכע"ז הוא בל' הט"ז סק"א) אסור

לומר שירות ותשבחות, מותר בכל אופן.

בקידוש: בורא פרי הגפן, מקדש ישראל ויום הזכרון, שהחיינו⁸⁰. [אם הרימון הוא פרי חדש יכווננו לפטור אותו בשעת ברכת שהחיינו].

אשה המקדשת ובירכה שהחיינו בהדלקת נרות לא תברך שוב. מטבילים פרוסת המוציא בדבש⁸¹ (עד אחר הושענא רבה⁸²). [בכ"מ, שמכל מקום צ"ל מלח על השולחן. ומעשה רב – להטביל גם במלח⁸³].

אחרי אכילת [לפחות כזית] המוציא: תפוח מתוק בדבש, בורא פרי העץ, יה"ר מלפניך שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה, ואח"כ אוכלים⁸⁴.

אם בשעת ברכת העץ על התפוח לא התכוון לפטור הרמון אבל הרמון היה על השולחן – אין מברך עליו בפני עצמו. ואם לא היה על השולחן וגם לא התכוון לפוטרו אז מברך עליו שוב. (בנוגע לפטור קינוח סעודה – מעשה רב להשאיר חלק מהתפוח לסוף הסעודה ומכוון בברכת בפה"ע לפטור הקינוח⁸⁵).

מצוה לאכול ולשתות ולשמוח. אוכלים דגים (לסימן שפרים ורבים).

אין אוכלים בראש השנה⁸⁶ אגוזים, לוזים [=אגוזים קטנים], וכן שקדים⁸⁷, ומאכלים חמוצים (כשטעם החומץ נרגש).

אוכלים רמון (שנרבה זכויות כרמון) וראש איל (זכר לאילו של יצחק, או ראש כבש. ואם אין לו, ראש אחר [דג], שנהי' לראש ולא לזנב). אבל אין אומרים יהי רצון [כי אם על התפוח, כנ"ל].

בברכת המזון: יעלה ויבוא. הרחמן הוא ינחילנו (ליו"ט), הרחמן הוא יחדש. (עושה שלום ולא השלום). שכח יעלה ויבוא – ראה בטבלא שבסוף הלוח.

להחזיר לביתו ביו"ט, ומבאר, דל"ש להתיר סופו משום תחילתו בכגון דא, לפי שבשביל זה לא ימנע מלהוליכו קודם יו"ט שהרי אפשר להחזירו קודם יו"ט.

80) שכח להבדיל במוצאי שבת ונזכר הלילה, ראה בטבלא שבסוף הלוח.

81) וכשאין דבש בהישג יד, או מי שקשה לו לאכול דבש, יטביל בסוכר – ראה הנסמן אצלנו בשו"ת באתרא דרב סי' ה'תרסד.

82) הפרטים בזה – ראה סה"ש תש"ד ע' 24. ספר המנהגים חב"ד ע' 67 לקו"ש חי"ד ע' 372 הערה 27).

83) אבל ראה סה"ש שם.

84) בטעם מנהגנו – ראה אג"ק ח"ג ע' קמו.

85) ועד"ז הוא בכ"מ. אבל ראה ספר המנהגים ע' 56. וצע"ג הכוונה. ושקו"ט בזה בכ"מ. ובמקורו – הוא בנוגע לפרי חדש בליל ב'.

86) גם במשך כל היום, אפילו אחרי התפלה – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'קנד. ויש שנהגו בכך גם בעשי"ת, או לפחות בעיו"כ, ויש עד הושענא רבא – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'קצ.

87) אבל שקדים טחונים בתערובת לית לן בה, וכן עוגה עם חמאת בוטנים – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'פ. שם סי' ה'תרפז.

יום שלישי, א' תשרי, יום א' דראש השנה

בבוקר משכימים לקום. (הנץ החמה (הנראה) בשעה 6:28 לערך).
סוף זמן ק"ש: 9:39.

הבריאים אין אוכלים לפני תקיעות. והרבה מקילים לשתות, ובמכל שכן מטעימה שהותר ע"פ דין, עכ"פ לצורך גדול⁸⁸. הרבה נשים מקילות לאכול, ויש להם על מה שיסמוכו.

אין לתקוע ביחידות (וכן להתפלל מוסף) בשלש שעות ראשונות של היום [עד סוף זמן ק"ש] (אא"כ לא יתאפשר אח"כ).

התוקע [וכן התוקעים במבצע שופר] ילמד מאמר "להבין ענין תקיעת שופר" שבסידור [עם דא"ח. ונדפס גם בתחילת כמה מהמחזורים החדשים] (כמובן, בנוסף לחיוב ידיעת ההלכות).

ניגון אבינו מלכנו לפני שחרית.

בשחרית: שיר המעלות ממעמקים (שכח ולא אמרו – ראה בטבלא שבסוף הלוח) ואבינו מלכנו (עד יום כפור). אין אומרים הלל בראש השנה⁸⁹. באבינו מלכנו קרע וכו': "רוע גזר" בנשימה אחת.

אומרים י"ג מדות ג"פ ורבש"ע בעת פתיחת הארון.

מוציאין שני ספרי תורה, בראשון קורין חמשה מן וה' פקד את שרה עד פרשת העקידה לפי שבראש השנה נפקדה שרה ומפטיר קורא בספר תורה שני בפרשת פנחס ובחודש השביעי, ומפטיר בתחלת ספר שמואל עד וירם קרן משיחו לפי שגם חנה נפקדה בראש השנה. מפטיר לאדם חשוב.

תקיעת שופר: יכין עצמו לתקוע בשופר (כל חד לפום שיעורא דילי'. וגם הכנה כללית לעבודת השם במשך כל השנה כולה שלמעלה מפרטים⁹⁰). לכוון לצאת ידי חובת מצות שופר.

במכתב הבעש"ט לתלמידו הה"מ ממעזריטש⁹¹: בב' ימים של

ר"ה הקדוש הבע"ל קודם התקיעות תצייר ג"כ את צורת הפניך

וגם צורת קדשו של מורי הידוע שזכית לראותו⁹² פעם אחת.

יש שכתבו להסיר המדבקה מעל השופר שמא נסדק ולא יבחין

88 לענין טעימה – ראה מג"א סרל"ה סק"ד. ט"ז שם סק"ג. מג"א סתל"א סק"ד. מג"א סתרצ"ב סק"ז. מג"א סתרנ"ב סק"ד. שו"ע אדה"ז סת"ע ס"ו. הגהת מהר"ל לשו"ע אדה"ז סתל"א ס"ה – בדפו"ח. כה"ח סתקפ"ה סקכ"ו.

ושתי' עדיפא מינה – ראה ערוה"ש סתרנ"ב ס"ה. שו"ת השיב משה ס"ט – הובא בדעת סתקפ"ה ס"א. אבל ראה כה"ח סתרנ"ב סק"ח לגבי לולב. שד"ח מערכת ד' מינים ס"ג סקכ"ב. וכן המנהג להחמיר בנטילת לולב.

89 **הלכתא למשיחא:** יש שכתבו שלעת"ל יאמרו הלל ברה" – ראה שפת אמת אלול ור"ה בלקוטי יהודה ע' לח. וראה קובץ העו"ב נצו"י תש"ע. ויצא תשע"א.

90 ראה בארוכה לקו"ש חל"ט ע' 43 ואילך.

91 מעש"ק סליחות תקט"ו – נדפס בקובץ התמים חו' ב ע' כז.

92 בכ"מ נדפס: "לראותי". והוא טה"ד דמוכה, הן מצד ל' המכתב, והן מצד המציאות שנפגשו כמ"פ לפני". ובמקורו, בקובץ התמים, נראה ברור שהוא וא"ו קטיעא מחמת הדפוס. וכ"ה בקובץ התמים חו' ה' ע' יג ב"תוכן קצר מהמכתבים".

בכך, וכן יתכן שישפיע על קול היוצא מן השופר⁹³.

אין עונין ברוך הוא וב"ש על ברכות תקיעת שופר⁹⁴.

לשמוע לפחות 30 קולות מתחילה ועד הסוף. קטן שהגיע לחינוך חייב בשופר. מנהג ישראל להביא ילדים לתקיעת שופר. אין להביא קטנים שלא הגיעו לחינוך לביהכ"נ של הגברים בעת התקיעות שלא יבלבלו.

הלובש מכשירי שמיעה: באם רק מחזקים את הקול באופן מכני, ולא ע"י זרם אלקטרי, יוצא בזה ידי חובת שמיעת קול שופר. אבל במכשירי שמיעה עם בטרייה יש להורידם לפני תקיעת שופר. פתרונות אפשריים: לעמוד קרוב לתוקע או לשמוע תקיעת שופר ביחידות ממי שתוקע בקול רם. ואם אינו יכול לשמוע כלל ללא המכשיר, ישמע כשהמכשיר מותקן על אזנו, ואין לו לברך על תקיעת שופר.

שברים תרועה בתקיעות אלו ("דמיושב") – בנשימה אחת, אבל עם הפסק כלשהו ביניהם. מנהגנו בשברים: ג' שברים ומחצה⁹⁵. אין לדבר עד סיום תקיעות דמעומד רק מענין התקיעות והתפלות⁹⁶.

"בעת תקיעת שופר איז די תשובה מעומקא דליבא, דער וידוי בלחש – בעת תק"ש⁹⁷ – איז דער שינוי ממהות למהות, און אויב מ'קען דאס ניט טאן אליין דורך עבודה, דארף מען בעטען ביי השי"ת, אז ער זאל משנה זיין ממהות למהות⁹⁸".

"דער יתודה בלחש איז דער בכך פון דער גאנצער עבודה פון תשובה וועלכע הויבט זיך אן ר"ח אלול, וואס דאס איז דאך א השתלשלות פון דרגות אין תשובה. . דאס איז דער יתודה בלחש. דאס איז שוין א דרגא פון געגועים וואס דער קינד ציהט זיך צום פאטער. די תשובה וואס ברעש איז, דאס איז די חרטה על הלא טוב שעשה וכו' און דער יתודה בלחש דאס איז די אינעווייניגסטע געגועים צום טאטן⁹⁹".

מנהג ישראל, וכנראה בפועל, שהבעל תוקע מאריך בתקיעה גדולה, עי"ז שתוקע בכל כוחו עד שכלה כוחו¹⁰⁰.

93 שו"ת באתרא דרב סי' ה'תקכד. וש"נ. בנוגע מריחת "שעלאק" על השופר, ראה שו"ת באתרא דרב סי' ה'תעד.

94 ואם ענה "אפשר שאפילו בדיעבד לא יצא ידי חובתו" (שו"ע אדה"ז סי' קכד ס"ב). אבל לא יברך שוב מחמת ספק (קצוה"ש סכ"ב בבדה"ש סקי"א).

95 וראה עוד באופן מנהגנו בשברים בשו"ת באתרא דרב סי' א'קלא.

96 וכן מברך אשר יצר באם עשה צרכיו.

97 בשו"ע אדה"ז סתקפ"ד ס"ב משמע דקאי רק על התוקע. וראה שקו"ט בר"ד יום א' דר"ה תשכ"ט. ליל ב' דר"ה תשל"א. ושם גם שקו"ט אם בדיבור או במחשבה. וראה שיחת ש"פ האזינו תשל"ג.

98 סה"ש תש"ד ע' 31. וראה שם ס"ע 41. ובארוכה – בסה"מ תש"ד ע' 32 ואילך. וראה גם לקו"ד שבקטע הבא. לקו"ש ח"ט ע' 435. ח"ד ע' 1360. שיחת ש"פ וילך תשכ"ט.

99 לקו"ד ח"א ע' 100 ואילך.

100 ר"ד משיחת יום ב' דר"ה תש"נ. ובסה"ש תש"נ (משיחה הנ"ל) ע' 15: די תקיעה

להסתכל בפני התוקע (אחר התקיעות).

אשרי וכו'. החזרת ספרי תורה להיכל.

במוסף (וכן בכל מוסף ובמנחת שבת ובנעילה): "מי כמוך אב הרחמים" ולא "הרחמן"¹⁰¹.

דיני הטועה, ראה בטבלא שבסוף הלוח.

תוקעים עוד 70 קולות (במוסף בתפלת לחש בחזרת הש"ץ ובקדיש שלם). סך הכל 100 קולות. והמתפלל ביחידות, אינו תוקע על סדר הברכות. אבל נכון להשלים מנין מאה קולות אחרי התפלה. שברים תרועה בתקיעות אלו ("דמעומד") – בשתי נשימות.

הלכתא למשיחא: "לעתיד לבוא . . לא יהיה באופן שהוא עתה שתוקעים מלכיות וזכרונות ואח"כ שופרות אבל לע"ל יהיה שופרות בלבד" – לקוטי תורה¹⁰².

הלכתא למשיחא: מוסף ר"ח (2 פרים, איל, 7 כבשים לעולה, ושעיר לחטאת) ומוסף ר"ה (פר, איל, 7 כבשים לעולה ושעיר לחטאת).

נופלים כורעים¹⁰³ באמירת עלינו רק בחזרת הש"ץ [באם הרצפה מאבנים – לשטוח מטפחת וכדומה להפסיק בין פניו לרצפה].

בר"ד משיחת יום ב' דר"ה תשנ"ב: בסיום ברכת שופרות "תקע בשופר גדול לחרותנו", דקאי על השופר גדול דלעת"ל, נהוג שהש"ץ מגביה את קולו במיוחד, עוד יותר מהגבהת הקול בברכות מלכיות וזכרונות, ואפילו יותר מבברכת שופרות גופא עד לבקשה זו.

ברכת כהנים. כשאומרים תיבת יברך – המתברך ראשו באמצע. ה' – מיסב ראשו לימינו, שהיא שמאל המברך. וישמרך – באמצע. יאר – לשמאלו שהיא ימין המברך וכו'. שלום – ראשו באמצע. אמירת רבש"ע – בשעה שהכהנים מנגנים דוקא, אבל כשאומרים התיבות צריך לשמוע. כשמנגנים ל"וישם" אומרים רבוש"ע...

גדולה, וועלכע דער תוקע בלאזט בכל כחו און איז אין דעם מאריך עד כמה שאפשר. ובכתהאריז"ל (פע"ח שער השופר פ"א ופ"ג. סידור האריז"ל כוונת שופר. ועוד) בנוגע לתקיעות בכלל, והובא בכ"מ בדא"ח, שצריך להאריך עד שיאדימו פני התוקע. 101) על פי קבלת האריז"ל.

102) דרושים לר"ה (נט, ד). – וכן להעיר שלעתיד תתברר הספק במהות התרועה (נטע שעשועים מייזליש תצ"ה (ז, א). ויל"ע לדעת הזהר והמקובלים ד"כולהו אצטריכו"). וכן יתקעו גם בחצוצרות.

ולהעיר משו"ת שו"מ תליתאה ח"ב סי' קלג (לע"ל ל"ש מצות שופר). אדרת אליהו (להבא"ח) נצבים (קסד, ב ד"ה והנה ג"פ – לע"ל ל"ש תרועה שהיא סימן יללה רק תקיעה שהיא סימן שמחה. ולהעיר מכע"ז בעוללות אפרים ח"ב ע' לד מאמר רכו בסופו). שו"ת דברי יציב ח"ז סנ"ו סק"ט (לא יתקעו בכפילא רק מעומד). אג"מ או"ח ח"ג סוסי' ע (לע"ל יתקעו בשחרית. ולהרמב"ם כפי שירצו בין בשחרית בין במוסף. וראה ברכת רפאל ר"ה (רובינשטיין) סכ"ח).

103) בכריעה: תחלה כריעה על ברכיו ו[צפורני] גודלי רגליו. אח"כ על גודלי ידיו וההשתחואה (מתקומם מברכיו. במצחו מגיע עד הרצפה [ובלי נגוע לרצפה במצח] ונשאר עומד על [צפורני] אצבעות רגליו וגודלי ידיו). אם אי אפשר טוב יותר להשען במצח על האגרוף. בכלל, ע"פ קבלה, צ"ל הפסק בין המצח והרצפה: הטלית, האגרוף וכדומה. נשים אינן כורעות – ראה שו"ת באתרא דרב סי' יא'רצא.

הצדיק. כשמנגנים לתיבת "לך" ואם... אלישע. ל"שלום" וכשם...
 לטובה. כשאומרים "שלום" – אומרים "ותשמרני ותחנני ותרצני".
 אדיר במרום אומרים אחר עניית אמן כשעדיין הטלית על פניו.

שש זכירות אומרים אותם גם בראש השנה.

אחרי התפלה – עוד 30 קולות לערבב השטן. אסור לתקוע עוד
 בחנם.

בקידוש: (אין אומרים אתקינו סעודתא), תקעו, כי חק, סברי מרגן,
 בורא פרי הגפן.

לא בירך שהחיינו בליל הראשון ונזכר למחר אומר בשעה שנזכר
 אפילו שלא על הכוס.

מצוה לאכול ולשתות ולשמוח¹⁰⁴ בראש השנה, [ועד – שאין
 להאריך בפיוטים ותפלות יותר מחצות], אמנם לא יאכלו כל שבעם
 למען לא יקילו ראשם ותהי' יראת ה' על פניהם. ובאגרות קודש
 אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע: למעט באכילה ושת¹⁰⁵.

בראש השנה דרך בני ישראל להרבות בסעודה¹⁰⁶, באכילת בשר
 (שביום זה אי אפשר בלא בשר והכל קונים) לכבוד יום טוב, מפני
 שבתחילת השנה סימן יפה הוא להם להרבות בסעודה¹⁰⁷.

שכח יעלה ויבוא בסעודת היום – ראה בטבלא שבסוף הלוח.

נוהגים שלא לישון ביום. והיושב ובטל הוא כישן.

"מנהג עתיק ללמוד בכל ר"ח פסוק אחד עם פרש"י, ואפשר להוסיף
 עם עוד פירושים, מהקאפיטל בתהלים שהוא מסומן כמספר שנות
 חייו, ואם הקאפיטל מחזיק פחות מי"ב פסוקים, וכן בשנת העיבור,
 אז כופלים שיעלה כמספר חדשי השנה ואם הוא מרובה בפסוקים
 אזי לומדים שנים או יותר פסוקים בכל ר"ח". בקשר ללימוד הנ"ל
 בראש השנה (שכן מורה סתימת הלשון "י"ב פסוקים", "כמספר
 חדשי השנה"), שאין מזכירים בו ר"ח – לא ראיתי ולא שמעתי בזה.

מבצע שופר

לכתחילה יברך מי שיוצא כעת ידי חובתו ויכול אחד לברך עבור
 כולם. כשתוקעים למי שאינו יודע לברך, יכול אחר לברך עבורו גם
 אם כבר יצא ידי חובתו. אין לאנשים שכבר יצאו ידי חובתם לברך
 עבור נשים¹⁰⁸, וכן כשתוקעים למי שיוודע לברך בעצמו, יברכו הם

104 (כ"ה בשו"ע אדה"ז סתקצ"ז ס"א. אמנם, בנוגע למצות שמחת יו"ט בר"ה – ראה
 שו"ע אדה"ז סי' תקכט ס"ו שאין בו מצות שמחת יו"ט. וראה שם סי' תקפב ס"י. ובסי'
 תקצט ס"א שאינו לא חג ולא רגל. ול' הרמב"ם חנוכה פ"ג ה"ו: לא ימי שמחה יתירה.
 ולהעיר משה"ש תנש"א ע' 6 שיש בו מעין שמחת יו"ט ונקרא יו"ט. וראה גם סה"ש תשמ"ח
 ע' 613 הע' 13.

105 (105) ח"ד ע' תטז. וראה גם סה"מ קונטרסים ע' 636. ועוד.

106 (106) וכמובן, הכוונה באופן שאינו אוכל כל שבעו, כנ"ל.

107 (107) ולכן, העמידו חכמים דבריהם על דין תורה בערב יום טוב שהמעות קונות (וא"צ
 משיכה). והמוכר בהמה לחבירו בערב יו"ט צריך להודיעו אמה או בתה מכרתי לשחוט.

108 (108) וגם לא לומר עמה כל הברכה מלה במלה, כיון שאינה חייבת בברכה.

בעצמם, אא"כ גם התוקע יוצא ידי חובתו כעת.

בחור שהולך למבצע שופר ותוקע, לכתחילה יש להחמיר שיהי ברור שהוא גדול על פי התורה (שהביא ב' סימנים)¹⁰⁹.

מוכרח לתקוע לכאורה 30 קולות (תשר"ת תשר"ת תשר"ת, תש"ת תש"ת תש"ת, תר"ת תר"ת תר"ת), גם אם כתוצאה מכך לא יספיק לתקוע לאחרים¹¹⁰. אבל¹¹¹ כשאי אפשר כלל לתקוע 30 קולות, ניתן

109) מט"א סתקפ"ט ס"ז. בנוגע ליום השני – שקו"ט בזה. ואכ"מ.

110) וכבר האריכו במה שבב"י מחד גיסא נראה שהכריע דברי הרמב"ם (ע"פ פשוטות לשון הרמב"ם וכהבנת הב"י ועוד) שהדבר ספק, אבל נתן מקום גם לדעת רה"ג שכל הסדרים כשרים ונכונים. ועד"ז צ"ב בדברי אדה"ז בכ"מ. והאריכו בכ"מ בדיוקי הלשונות בל' אדה"ז (כולל בדין אורך השברים). ולמרות כל הדיוקים, פשוטות לשונו בכ"מ מורה שהדבר ספק, וכדעת הרמב"ם ודעמי'. וראה גם בחי' הצ"צ ר"ה פ"ד מט"ט ד"ה סדר, ש"מש"כ הפוסקים טעם לזה לסמוך ע"ז רב האי כבר גגמם ע"ז במלחמות.

ויש שרצו לדון לתקוע בכגון דא רק י' קולות, מדין ס"ס (ולהעיר מפמ"ג סתק"צ במ"ז סק"א. סתקצ"ב במ"ז סק"א. סתקצ"ה בא"א סק"א. וראה הליכות שלמה ר"ה פ"ב בדבר הלכה סקב"ט), ספק שמא קייל"ן כרה"ג, וגם לרמב"ם ודעמי' שמא יצא יד"ח בתרועה זו (אלא שכ"ז רק בתוקע תשר"ת ג"פ (או סדר אחר) ג"פ, אבל בתוקע תשר"ת תש"ת תר"ת ודאי לא יצא יד"ח להרמב"ם. וראה בהע' לקמן). ויל"ע שה"ז משם אחד, שמא זו תרועה כמאמרה, ואין הא' מתיר יותר מחבירו. וגם אי"ז ס"ס המתהפך. (וראה שו"ת יבי"א ח"א או"ח סל"ו סק"ו. שם ח"ג או"ח סל"ד סק"ג). ויל"ע.

כן י"ל באו"א, ספק שמא כרה"ג, וגם להחולקים שהוא ספק גמור, שמא הלכה כמ"ד שרק סדר א' מה"ת (ראה הע' לקמן). אלא שגם להנ"ל, מ"מ מד"ס חייב לתקוע שלש סדרים ואזלא ספק בתרא. (אלא, שיל"ש שג"ז בכלל ספק לגבי חובתו מה"ת). ובתוקע תשר"ת ג"פ, יש לצרף גם דעת ר"ת שאין קול שופר בגדר הפסק (ראה פמ"ג שם, וכבהערה לקמן. אמנם, אם נאמר דר"ת גופי' ס"ל כרה"ג – ראה ר"ן ר"ה י, ב. רשב"א שם לד, א. אבל ראה ריטב"א שם טז, ב. לד, א – אא"פ לצרף סברא זו לעשות ס"ס, שה"ז ספק א'). ואכתי לא תברא, שהרי לאחר התקנה יצא מגדר ספק וחייב בכולם (ראה יבי"א שם. וראה הע' לקמן). ועוד ילה"ק, ובסגנון אחר, ובהקדם מש"כ ברשב"א ור"ן (ר"ה לד, א ד"ה ודילמא – בתי' בתרא) בטעם שתיקנו לתקוע גם תש"ת ותר"ת, אף לדעת ר"ת שאין קול שופר מפסיק, לפי שלכתחילה אסור להפסיק. ובהכרח לומר בטעם התקנה אף שלמעשה כבר יצא יד"ח בדיעבד, שה"ז בגדר לב ביד"ת מתנה שאינו יוצא בתשר"ת לחוד, רק אם כלפי שמיא גליא שתשר"ת אמת (ראה שו"ת יבי"א שם. אלא שבשו"ת עולת שמואל ספ"ח ס"ל הכי, עיי"ש בטעם ההיתר להפסיק בוידוי בין הסדרים. וגם במג"א מצינו שצירף דעת ר"ת לומר שאינו הפסק, ראה בהע' לקמן. וגם הפמ"ג צירף דעתו לס"ס). ונמצא שגם לר"ת אכתי לא יצא מגדר ספק. ואיך שיהי, גם בס"ס אין לברך ע"ז.

111) ובאופן שמוכרח לקצר בתקיעות, עדיף טפי לתקוע כשיטת רש"י, שהוא קצר ביותר (ששיעור תרועה כג' כוחות, ובשברים כל שבר פחות מג' כוחות אבל באופן שיהא עליו שם גניחה ולא יללה, ותקיעה דתשר"ת כשיעור שברים ותרועה הנ"ל).

אבל אין מקום כלל להנהגה שהנהיגו ב"מבצעים" לתקוע רק תשר"ת ג' פעמים ולהתנות שמה שאינו נצרך למצוה יהא רק לשוור (בצירוף סברת ס"ס שבהע' הקודמת). ומכמה וכמה טעמים. ולהעיר מערך ש"י או"ח סתק"צ. פני אפרים בומבאך שם. ברכת רפאל ר"ה סכ"ו. וכשהשומע אינו מתנה, יל"ע אם באופן כזה ה"ה בגדר הפסק. וכמדומה ברור שלא מצינו כעצה הנ"ל בשום מקום. ויתירה מזו, את"ל כן מדוע התקין ר' אבהו באו"א. אלא שבזה יש ליישב בכמה אנפי. וע"ד הישובים בקושיות הראשונים עד"ז – ראה בב"י על אתר. מג"א סתק"צ סק"ו. ומהם ששייכים רק בעיקר התקנה ולא במצב דשעה"ד. וילה"ע משו"ת הצ"צ שעה"מ ח"ה (הנדפס לאחרונה) סי"ג (מגוכתי"ק), עיי"ש"ה. והארכנו בכהנ"ל (ועוד צדדים) במ"מ וציונים להלכה יומית אות תקי, ומשם תדרשנו.

ועוד להעיר שגם לש"י רה"ג שמה"ת יוצא יד"ח בכל האופנים, שקו"ט אם תקנת רב אבהו היא שאינו יוצא יד"ח אא"כ תקע ל' קולות כאילו הוא בגדר ספק. וכדמוכח שהראשונים הביאו ד' רה"ג, ומ"מ נקטו שגנוחי גנח וילולי יליל הוא בגדר ספק (משא"כ בתקיעות דמעומד אחרי שכבר קיימו עיקר התקנה) – ראה גם עטרת המועדים ס"ז. ויל"ד. ואכ"מ. כן להעיר, שגם דעת הזהר (ח"ג רלא, ב) והמקובלים, דתרווייהו אצטריכו. וראה זכר דוד

לתקוע 10 קולות (תשר"ת תש"ת תר"ת¹¹²) וללא ברכה.

כל היום כשר לתקיעת שופר מנץ החמה ועד צאת הכוכבים. אחר שקיעת החמה, תוקע ללא ברכה¹¹³.

מנחה: קרבנות. אשרי ובא לציון. מנחה לראש השנה. אבינו מלכנו. לדוד ה' אורי. עלינו.

סדר תשליך אחר מנחה לפני שקיעת החמה¹¹⁴. הולכים לבאר מים או מעין שיש בו דגים חיים. מדייקים שיוכלו לראות את הדגים שבמים¹¹⁵. אח"כ מנערים שולי הט"ק. בנוגע לנשים, מצינו בפוסקים שהתריעו שלא ילכו ח"ו במקום שיש גברים.

ביום א' בתשרי תק"ז, עשה הבעל שם טוב עליית נשמה להיכלו של מלך המשיח ושאלו: "אימת קאתי מר" (=מתי יבוא אדון?) והשיבו מלך המשיח "כשיתפרסם לימודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעיינותיך חוצה מה שלמדתי אותך והשגת".

איסור הכנה

אסור לבשל או להכין שום דבר ביום טוב ראשון עבור יום טוב שני. ולדעת אדה"ז – גם ע"י נכרי אסור¹¹⁶. אין להוציא בשר וכדומה

(מודינה) ח"ב מ"ג פס"ו. כה"ח סי' תקצ סק"ז וסק"ח.

ואף גם להתנות בתקיעה אחרונה של סדר תשר"ת שתעלה גם לו לתקיעה ראשונה של תש"ת (שאם תשר"ת עיקר המצוה תעלה לאחרונה של תשר"ת ואם תש"ת עיקר המצוה – לראשונה של תש"ת), וכן גם בתקיעה אחרונה של תש"ת שתעלה לתר"ת, אין הדעת נוחה מזה (וראה משנ"ב סתק"צ סק"ו. ובלא"ה, מרויח עי"ז רק ב' קולות. ויש שהציעו לתקוע רק כ"ד קולות באופן דלהלן: "תשר"ת שברים תר"ת ג"פ, ולהתנות בתקיעה אחרונה של תשר"ת ובראשונה של תר"ת.

112) כ"ה בכ"מ, והיינו לפי שגם לדעת רה"ג עדיף טפי לתקוע כל שלושת סוגי הסדרים לפחות פ"א בכדי לקיים עיקר התקנה דרב אבהו שלא יהא אגודות אגודות. וגם למ"ד שהדבר ספק, כתבו ליישב ע"פ דעת התוס' ר"ה לג, ב ד"ה שיעור תרועה, דקאי למ"ד שרק א' מה"ת וב' מד"ס. (וה"ז עדיף מלתקוע תשר"ת ג"פ, דשמא תרועה שבתורה היא גניחה או יללה לחוד ונמצא שהפסיק בקול אחר). וראה ח' הצ"צ שבהע' הקודמת. וכן ילה"ר קצת מד' הב"ח סתקצ"ב ד"ה ומ"ש דכל תקיעתא. [ולהעיר מדעת הריטב"א ר"ה לד, א סד"ה תשלום הברייתא, בקטע המתחיל והנכון, דמדינא בתקיעה אחת גם ללא תרועה יוצא].

ויש שכתבו לתקוע תשר"ת ג"פ (וכ"מ קצת במג"א סתקצ"ג סק"ג – ביועד לתקוע כולם ואינו יכול או שלוקחים השופר ממנו. וראה מחה"ש שם. אבל ראה בשו"ע אדה"ז ששינה הל' והתוכן), שבכך יוצא יד"ח לפי א' האופנים, וגם תוקע כל סוגי הקולות. אבל כשתוקע תשר"ת תש"ת תר"ת, נמצא שלדעת כמה פוסקים לא תקע כשום אופן מאופני התקיעות. (ולאידך, בכגון דא שתוקע תשר"ת לצאת כל האופנים, הרי מוכרח לתקוע שברים תרועה בשתי נשימות, ושוב אינו תוקע בשום אופן לכמה דעות). ועוד כתבו לצרף דעת ר"ת שאין קול אחר הפסק. (וכן מצינו במג"א שצירף דעתו – ראה מג"א סתקפ"ח סק"ג. מג"א סתק"צ סק"י בסופו. אבל בשו"ע אדה"ז משמע שדעת אחרת יש אצלו בכ"ז – ראה שו"ע אדה"ז סת"צ סי"ב. סת"צ סי"ג. סתקצ"ב ס"ג). וראה בהע' לעיל. וכבר האריכו בכ"מ. ואכ"מ. ולכא' עדיף במקום שאפשר לעשות שניהם, תשר"ת תשר"ת תשר"ת תש"ת תר"ת.

113) וראה בארוכה אצלנו בלוח לפורים בנוגע לקריאת מגילה של יום הפורים בין השמשות.

114) ואם איחר, יאמרנו בלילה – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'קצא.

115) ראה הנסמן בשו"ת באתרא דרב סי' יא'קפג.

116) ראה שו"ע אדה"ז ששי"ט סי"ח. ששכ"א סי"ו. סתנ"ה סי"ד. וראה בפמ"ג סתק"ג בא"א סק"א (נסתפקנו). דע"ת למהרש"ם סתמ"ד ס"א (מסתבר להקל). שו"ת לבושי מרדכי מהדו"ת או"ח סע"ו (אפשר דשרי וצל"ע כעת).

ולהעיר משו"ת נוב"י מהדו"ת סמ"ד ששבות דשבות במקום מצוה הותר רק בשבות

מהמקפיא ביום ראשון להפשיר עבור יום שני של חג¹¹⁷. כשמבשלים עבור יום הראשון, יש לוודא שהמאכלים מוכנים וראויים לאכילה – ויש שהות לאוכלם – בו ביום לפני שקיעת החמה (7:17). מותר להתחיל לבשל ולהכין דברים לצורך יום שני של חג רק משעה 7:59 ואילך¹¹⁸.

חלב שנחלב ביום ראשון של ר"ה או ביצה שהוטלה ביום זה אסורים בשתי' או באכילה ביום הראשון וביום השני של ר"ה.

ליל ב' דראש השנה

תש"ג: ביום שני דר"ה הובילו להכבשונות במחנה טרעבלינקע, "בתו הצעירה של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ גיסתי הרבנית מרת שיינא" הי"ד הארענשטיין¹¹⁹.

הדלקת נרות (**אחרי שעה 7:59**) מאש הדלוקה לפני החג (בסמיכות לקידוש). באם שכחו להשאיר אש דלוקה לפני החג, מותר לבקש מגוי שידליק אש מוכן עבור היהודי.

אין לכבות הגפרור אלא יניחו ויכבה מאליו.

מדליקים הנרות לפני הברכה כבשבת. בהדלקת נרות שתי ברכות: ברכת להדליק נר של יום הזכרון, שהחיינו. לובשות בגד חדש לאמירת שהחיינו או מסתכלות בפרי חדש שנאכל מיד אח"כ, אחרי קידוש (ואם אין להן, יברכו שהחיינו מכל מקום). איש המדליק מברך שהחיינו בקידוש.

יש מחמירים שלא להשתמש בנר של יום טוב כדי להדליק עמו נר אחר של חול או להדליק את הגז.

אסור לחמם נר ולדבוקו בפמוט גזירה שמא ימרח (שישפשפנו להחליקו על פני שטח הפמוט). גם **אסור לחתוך שולי הנר** בכדי שיוכל לתוקעו בנקב הפמוט, משום איסור מחתך. אבל מותר

קרובה ולא רחוקה. וכבר כתב כן בשו"ת תשב"ץ ח"ב סוס"י קצז. וכ"מ בט"ז סתרנ"ה סק"ב – ראה מחה"ש שש"ז סק"ח. וראה א"ר סתרנ"ה סק"ג שראוי להחמיר (וצ"ע בא"ר סרע"ז סק"י). בכור"י שם. ערוה"ש שם ס"ג. וכ"פ בחיי"א כלל קמח סי"ח. [ובדעת המג"א – ראה סתרנ"ה סק"א. סרנ"ב סק"כ בסופו. סרע"ז סק"ח. סתרנ"ה סק"ד (ואדה"ז שם סי"ב. ושם ההיתר משום שבות בביה"ש במקום מצוה). סתקכ"ז סק"ג (ואדה"ז שם בקו"א סק"ד). מחה"ש ששל"א סק"ה בכוננת מג"א שם. תהל"ד ששכ"ה סק"ט בסופו בכוננת מג"א שם סק"א. וראה שו"ת רב פעלים ח"ד סי"א מש"כ ליישב. ועי"ל – ראה מהר"ם בריסק ח"ב סע"ד]. וראה שו"ת כת"ס או"ח סי' קטז. מנחת פתים יו"ד שש"כ. פמ"ג סתקמ"ד בא"א סק"ב. (וראה מנחת פתים שם. תורת חיים סופר או"ח סרמ"ד סק"ד ד"ה ולפמש"כ (י, ד)). וראה מילואים לשו"ת דברי רננה סכ"ו. והעיר שם מראבי"ה הל' עירובין ששצ"א (בראבי"ה השלם – ע' שלו). ולהעיר שבשו"ע אדה"ז סש"ז סי"ג השמיט מלת "בשבת". ושקו"ט בזה. ואכ"מ.

117) אבל באם מוציאו בעוד היום גדול שראוי לאכילה בו ביום, אפשר להתיר (ע"פ שו"ע אדה"ז סי' תק ס"ב). ובשבת לצורך יו"ט שלאחריו – צ"ל מבושל ג"כ. אבל ביו"ט לצורך שבת מותר אם הניח עירוב תבשילין (ראה שו"ע אדה"ז סי' תק ס"ג. וראה קובץ העו"ב שבועות תשע"ד. הערות הת' ואנ"ש 770 סוכות תשע"ה. ואכ"מ).

118) זמן צאת הכוכבים הנהוג במוצאי שבת וחג.

119) פתח דבר לקונטרס פו – סה"מ תשי"א ע' 106.

לתחוב נר בתוך הפמוט לצורך הדלקת נרות יום טוב, אף שהנר נשחק מעט ואין בזה משום מחתך.

אם הפמוט מלא בשיירי נרות, אף שמותר לנקות את הפמוט, ואין בזה משום תיקון כלי, וכן המשתמשים בנרונים בתוך כוסיות זכוכית, שמותר להם לנקות את הכוסית מדיסקית המתכת של הנרונים שנדבקה לתחתית כוסית-הזכוכית בכדי להניח במקומה נר חדש – מכל מקום, שיירי הנרות וכן הדיסקית שבנרונים, דינם כמוקצה ואסורים בטלטול¹²⁰. ולכן, יניח מעט שמן בפמוט, ואז מותר לטלטלו, ויטלטלנו עד מקום האשפה, וישליך השיריים באופן ששיירי הנר יפלו ישר לאשפה. בנרונים, שהדיסקית נדבקה לתחתית הכוסית, ולא שייך להוציאם אלא ע"י כלי – אסור לנקותם ולגררם ע"י סכין, כיון שהסכין נעשה לו כיד ארוכה. והעצה לזה, להניח מעט שמן או מים בכוסית בערב יו"ט, שהדיסקית לא תידבק, ואז יכול ביום טוב לטלטל הכוסית כנ"ל עד מקום האשפה, וינער הכוסית באופן שהדיסקית תפול ישר לאשפה.

תהלים לפני ערבית. ניגון אבינו מלכנו (כן נהוג ברוב השנים). מעריב כדאתמול.

"אולי יש מקום לאמירת לשנה טובה תכתב ותחתם גם בליל ב' דר"ה, קודם תקיעת שופר דיום ב' . . ועצ"ע"¹²¹.

קידוש כדאתמול עם ברכת שהחיינו. בעת ברכת שהחיינו מסתכל בפרי חדש (ואם אין לו, יברך שהחיינו מכל מקום).

אכילת פרי חדש אחר קידוש **קודם** נטילת ידים לסעודה. ברכה ראשונה על הפרי. אוכלים כשיעור ומברכים ברכה אחרונה (רק על הפרי ולא על היין).

הנשים ובתולות שבירכו שהחיינו בעת הדלקת נרות, ודעתם על הפרי חדש לפניהם, לא יברכו שהחיינו שוב כעת באכילת הפרי.

נוהגים העולם שכל אחד מבני הבית השומעים שהחיינו מהמקדש נוטל מן הפרי חדש ומברך עליו ברכת שהחיינו וברכה הראויה, לסימן טוב לחידוש השנה¹²².

ברכת המזון כדאתמול.

120) בזמנינו שאינם עומדים לתשמיש אחר. וגם בזמנם, כתב אדה"ז, שאף שמעיקר הדין אינם מוקצה, נכון לזהר שלא לטלטלם כי אם לצורך הרבה. וגם אין להתיר לטלטלם משום צורך אוכל נפש מכמה טעמים. ואכ"מ.

121) ספר השיחות ה'תנש"א.

122) היינו לא רק הנשים ובתולות שבירכו שהחיינו בהדלקת נרות, ודעתם על הפרי חדש לפניהם, וזקוקות לאכילת הפרי, אלא גם הגברים, אף שאין צורך בדבר (לפי שאין לחוש משום ספק ברכה לבטלה בשומע כעונה, כדעת רה"פ (ראה שו"ת אבנ"ז או"ח סתמ"ט. ועוד). ובפרט בנדו"ז דק"ל"ן שמעיקר הדין מברך שהחיינו גם ללא פרי חדש).

וכ"ה להדיא במט"א סת"ר ס"ו. וכ"כ בסידור יעב"ץ (אלא שאי"ז מהיעב"ץ כ"א מהמור"ל. ונעתק ממט"א בשינויים). ולהעיר מר"ד תשרי תרצ"ז (ונדפס כהוספה לאח"ז, בר"ד תשרי תרצ"ה ווארשא), שאדמו"ר מוהרש"ב נ"ע ה' מהדר לאכול כמה מיני פירות גם מאותם שכבר אכל. (וראה גם בשו"ת שיח יצחק סע"ו. וש"נ).

ובא"א מבוטשטש מהדר"ת סת"ר ר"ל יתירה מזו שאין לצאת יד"ח שהחיינו על הפרי מהמקדש, עיי"ש.

יום רביעי, יום ב' דראש השנה, ב' תשרי

סוף זמן ק"ש: 9:39.

שחרית כדאמול.

בקריאת התורה קורין מוהאלקים נסה את אברהם עד סוף הסדר כדי להזכיר עקידת יצחק ומפטיר קורא בתורה כמו אתמול ומפטיר בירמיה כה אמר וגו' עד הבן יקיר וגו' מפני שחובת היום להזכיר זכרונות ובאותו ענין נאמר זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי וגו'.

רבותינו נשיאינו נהגו לומר בחשאי יזכור בראש השנה¹²³. וכאו"א יחליט כיצד להתנהג בענין זה.

מוסף כדאמול.

קידוש סעודה וברכת המזון כדאמול.

שכח לברך "שהחיינו" בקידוש ליל שני, אפילו בירך כבר בליל ראשון, חייב לברך אימתי שנזכר עד סוף היום.

מבצע שופר.

מנחה כדאמול.

בספר המנהגים-חב"ד: ביום ב' דר"ה לפנות ערב נוהג כ"ק אדמו"ר שליט"א ליטול ידיו לסעודה, בה אומר מאמר דא"ח. ברהמ"ז, ערבית, הבדלה, חלוקת כוס של ברכה.

התוועדות אחר מנחה עם ניגוני רבותינו נשיאינו ומזכירים אותם לפני כל ניגון.

לחבר השעות דראש השנה והתחלת מוצאי ר"ה בלימוד החסידות. ובלשון הרב: "ואני בהצעת, אשר גם כל אחד ואחד ינהוג כן, לחבר שעות דראש השנה והתחלת מוצאי ראש השנה בלימוד החסידות, ובשביל אשר סללו לנו נשיאינו – יומשך גם לנו בכל עניינינו אור החסידות עד למטה מטה".

כבר נתפרסם קול קורא מהבד"צ, שאין לצלם ולהסריט בכל אופן שהוא עד לאחר שהציבור מתפללים תפילת ערבית. ולשומעים יונעם.

הלכתא למשיחא: לפנות ערב (שעה אחת קודם לשקיעת החמה)¹²⁴.

123) ובמ"א נתפרט שמנהג רבותינו נשיאינו להזכיר נשמות בלחש ביום ב' דר"ה. 124) ובקביעות שנה זו, שר"ה חל ביום שלישי ורביעי, בהכרח להפרישו שעה אחת קודם לשקיעת החמה, שאל"כ יחול שלישי להפרשתו להיות בשבת, ואין הזאה דוחה שבת, ואא"פ ללא הזאת שלישי – גבורת ארי יומא ג, ב ד"ה והא אנן. שם ח, ב ד"ה אלא מאי. ועיי"ש בסדר ההזאות. וכ"כ מד"ע בבית פינחס יומא ח, ב ד"ה ה"נ שבעה. וכ"ה כבר בתורי"ד יומא ח, ב ור"י הלבן שם ד"ה הלכך, ושמזין בשלישי ושביעי שמזמן הפרשתו. אבל בכ"מ שבכגון דא דוחים ההזאה (רמב"ם דלקמן. ועוד), והיינו שאין מזים כלל (ראה מאירי יומא ח, א ד"ה כה"ג. וכ"כ במנ"ח דלקמן).

ובצל"ח פסחים פ, א ד"ה דעביד כתב לחדש שהזאת שלישי אין בה משום שבות ומזים בשבת. וראה בהגהות ברוך טעם לצל"ח שם שבפיה"מ פסחים רפ"ו מפורש הפכו. וראה גם רמב"ם עבודת יו"כ פ"א ה"ד. פרה אדומה פ"ב ה"ו. וכבר העיר בזה במנ"ח ובקומץ המנחה מצוה קפה. וראה שו"ת נוב"י או"ח תנינא (בתשובה לבנו) סי' קטז. יו"ד תנינא סי' קי.

ויש אומרים מחר בבוקר) מפרישים כהן גדול מביתו ללשכת פרהדרין שבמקדש.

מוצאי יום טוב

צאת החג בשעה 7:58.

ערבית מוצאי ר"ה – ההוספות לעשרת ימי תשובה. וגם "אתה חוננתנו". ובברכת "השיבה שופטנו" – "המלך המשפט". דיני השוכח ראה בטבלא שבסוף הלוח.

בהבדלה: נוסח ההבדלה כרגיל, רק ללא ברכת הבשמים והנר. ואין אומרים ויתן לך.

כל תענית שאוכלים בו בלילה הרי זה אוכל ושותה עד שיעלה עמוד השחר¹²⁵. והוא שלא ישן שינת קבע. אבל אם ישן שינת קבע אינו חוזר ואוכל ולא שותה, אלא אם כן התנה לאכול או לשתות. והרגיל לשתות בלילה אחר השינה מותר לשתות בלא תנאי. ומכל מקום, תוך חצי שעה¹²⁶ לעלות השחר אסור להתחיל לאכול סעודת קבע, אבל טעימה בעלמא (אכילת פירות וירקות ושתית משקה שאינו משכר אפילו הרבה, ואכילת מזונות עד כביצה) מותרת.

בר"ד משיחת ליל עשרה בטבת תשנ"ב: שמנצלים את הזמן הנוותר עד הצום לעשיית תשובה. . שעד עלות השחר (ואפילו עד להתחלת הזמן שלפני-זה, כהזהירות להתחיל להתענות עוד קודם עלות השחר) נותרו עוד כמה שעות – הרי זה ריבוי זמן לעשות תשובה!¹²⁷

עשרת ימי תשובה

בכ"מ בשיחות קודש מובא ע"ד שבעה ימים רצופים בין ר"ה ליו"כ כנגד שבעת ימי השבוע, התיקון והשלימות דשבעת ימי השבוע דשנה שעברה וההכנה לשבעת ימי השבוע דשנה החדשה.

יש לכל אדם לחפש ולמשמש במעשיו ולשוב מהם בעשרת ימי תשובה. וספק עבירה צריכה יותר תשובה מעבירה ודאית. להדר ביותר בחומרות שאינו נוהג בכל השנה, ובפרט בכשרות.

מי שלא הספיק לעשות התרת נדרים בערב ר"ה, יכול להשלים במשך עשרת ימי תשובה. מי ששכח לעשות פרזבול בערב ר"ה,

(וראה המשך הדברים בחילופי מכתבים בין הנוב"י והשואל בקובץ בית אהרן וישראל כסלו תשנ"ד). וראה שו"ת אבנ"ז חו"מ סע"ב (וד' שו"ת נוב"י היו בהעלם דבר אצלו).
125) ראה לקמן בהערה עד"ז.

126) ומה שסתמו הפוסקים בדיני תעניות, דמיירי באוכל פחות מכביצה או בהתחיל לפני"ז. אבל להעיר שבשו"ת בצה"ח ח"ג סנ"ב סק"ו ר"ל בדא"פ בדעת אדה"ז בסידורו (סדר ספה"ע) שלילה שלפני התענית קיל טפי, ומותר לאכול עד עלוה"ש ממש, דל"ג שמא ימשך. וכן ראיתי לעוד אחרוני זמנינו. אבל, נוסף לזה שכ' כן רק מסברא ואין לזה שום מקור, והו"ע הרגיש שהוא דוחק (אף שהביאו עוה"פ בסו"ד, במסקנת הדברים, ושוב בדא"פ), ומסתבר לומר דל"פ רבנן – יל"פ בפשי' דבסידור שם מיירי בטעימה בעלמא, ולא נחית לפרט, מדלא קאי בדיני ק"ש ותפלה. זו"פ.

127) וכע"ז בסה"ש תשנ"ב ע' 231 הע' 45.

אין לו תקנה לעשות היום, ויעשה בסוף השנה (בשעת התרת נדרים בער"ה תשפ"ג).

הזרזים מקדימים לרכוש ד' מינים (אא"כ חושב שימצא מהודרים יותר לאחר יום כפור). לוודא שהם כשרים בתכלית (והאתרוג אין עליו חשש מורכב) וגם מהודרים, ולקנות **רק ממוחזקים ליר"ש**. אין לקנות ד' מינים (וערבות בכללם) מקטן עבור יום הראשון של חג. פרטי דינים נמצאים בשו"ע אדה"ז סימן תרמה-ט. וראה להלן י"א תשרי.

שאלות המצויות בדיני צום יום הכיפורים

המסופקים אם חייבים לצום ביום כפור (חולה סכנה, יולדות וכו') ישאלו שאלת חכם בעוד מועד.

אחרי לידה: באופן עקרוני, אשה לאחר לידה – עד ליום השלישי מאז הלידה וכולל יום השלישי – אינה צריכה לצום. תוך שבעה ימים – תתייעץ עם רב. לאחר פרק זמן זה – היא חייבת לצום כרגיל, למרות שהיא עלולה להרגיש חלשה מאד.

מעוברות ומניקות: הוויתור מהצום הוא רק אם זה עלול להיות סכנת חיים. לכן, בהריון בסיכון נמוך, יש לצום באופן קבוע אלא אם כן מלווים בכאבי ראש עזים, התייבשות, סחרחורת וכו'. חשוב לצום גם על חשבון שינה במיטה כל יום הכיפורים. היכן שזה מעשי, חשוב שהבעלים יישארו בבית במקום ללכת לבית הכנסת כדי לעזור לאשתם שמה. אם בכל זאת מרגישות שמצבם הדרדר חס ושלום במידה שזה הופך לשאלה של סכנה, אז אפשר לשבור את הצום שלהן ולאכול ולשתות לשיעורים (לפרטים, ראה בדיני ערב יוה"כ). אפשר להעריך את מצבן הבריאותי בעצמן. אם הן חשות התעלפות, עליהן לשבור את הצום באמצעות שיעורים.

מותר לאישה בלידה לאכול ולשתות. עם זאת, האם מומלץ מבחינה רפואית לאכול ולשתות במהלך הלידה הוא דיון רפואי. ועל כל אשה להתייעץ עם הרופא שלה.

מומלץ שאלו שזקוקים לתרופות יומיים, פעם ביממה, ישנו מועד לקחת התרופות בימים הקרובים באופן שבערב יום כיפור יקחו כדור לפני הצום וכדור נוסף מיד במוצאי הצום. הזקוקים לקחת תרופות ביום כיפור עצמו יבררו אצל רב בעוד מועד מה לעשות¹²⁸.

באופן עקרוני, אדם חלש שיכול לצום רק אם נמצא במטה כל היום לא ינסה ללכת לבית הכנסת או להתפלל באם כתוצאה מכך יהא מוכרח לאכול או לשתות אפילו פעם אחת ואפילו לשיעורים, אלא עליו לצום ולהשאיר במטה. מוטב להישאר ביום הכיפורים בבית (בחדר מיזוג, במטה וכדומה) ולצום, מאשר ללכת לבית הכנסת ולהתעייף ולרעוב יותר, ואז יהיה החולה מוכרח לאכול או לשתות אפילו פעם אחת ואפילו לשיעורים. הליכה לבית הכנסת ו/או השתתפות בתפילה היא בחשיבות משנית ביחס למצוה מן התורה לצום¹²⁹.

128) ולענין נרות (פתילות) קפאין או טיילנול ביום כיפור – ראה בשו"ת באתרא דרב סיא'רנז.

129) ראה שו"ת חת"ס ח"ו סכ"ג. לקו"ש חכ"ט ע' 524.

יום חמישי, ג' תשרי, תענית צום גדלי' – הפך לשמחה

תקנ"ג: יארצייט הרבנית דבורה לאה נ"ע, בתו של אדמו"ר הזקן, ואמו של אדמו"ר הצמח צדק.

צום גדליה – היום הוא תענית ציבור, יום האסור באכילה ושתיה, לפי שבו נהרג גדליה בן אחיקם. ושקולה מיתת צדיקים כשריפת בית אלקינו.

חולים פטורים מלהתענות וכן מעוברות ומניקות המצטערות¹³⁰. חתן וכלה בשבעת ימי המשתה, מתענים.

בעל ברית משלים תעניתו ונותנין הכוס לתינוק לשתות והסעודה עושין בלילה.

גם מי שפטור מלהתענות, לא יאכל מעדנים רק יאכל מה שצריך לקיום נפשו.

הצום מתחיל מעלות השחר¹³¹ (לחשבון 16.1 מעלות: בשעה 5:07). הנוסע ממקום למקום צריך להמתין ולהתענות עד צאת הכוכבים במקום שנמצא באותו זמן¹³².

שכח ואכל מחוייב להשלים התענית. ואינו צריך להתענות יום אחר, אם לא שכוונתו לשם כפרה. ויכול לומר עננו בנוסח: עננו ביום צום התענית הזה. ואם אכל פחות משיעור כותבת בכדי אכילת פרס או שתה פחות מרביעית לא נעקר התענית ממנו ויאמר עננו כרגיל.

הלכתא למשיחא: כל הצומות עתידין ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות יום טוב וימי ששון ושמחה¹³³.

מנהג ישראל להרבות בצדקה ביום התענית. נוהגין לשער מה שהיה אוכל ביום התענית, ליתן לעניים בערב.

אין שוטפים את הפה ביום התענית¹³⁴.

130) ראה בנו"כ השו"ע ורמ"א או"ח סתק"נ ס"א. ואכ"מ. ולהעיר מר"ד ש"פ ויגש תשמ"ט. 131) זמן התענית מעלות השחר – כ"ה בפוסקים.

אמנם, בר"ד משיחת ליל עשרה בטבת תשנ"ב נזכר בין הדברים שישנם כמה שעות עד להתחלת התענית בעלוה"ש, או אפילו הזהירות [להתחיל להתענות] עוד לפני"ז. ואולי הכוונה להמבואר בכ"מ (אג"ק חי"ח ע' תקנו, נעתק גם בלקו"ש חט"ל ע' 225. ועד"ז – ובשינויים קלים – במ"מ והגהות לאגה"ת פ"ג) בכוונת אדה"ז באגה"ת פ"ג שיכול לאכול עד ג' שעות לפני נץ החמה. ולהעיר מהוספת המלקט בספר המנהגים ע' 45 בשוה"ג. ועו"ל בפשטות שהכוונה להישן שינת קבע ולא התנה. וכ"מ בשיחה הנ"ל, בסה"ש תשנ"ב ע' 231 הערה 45 בשוה"ג.

132) באם מרגיש חולשה יתירה וקשה עליו התענית, יש מקום להקל לגמור את הצום לאחר שכבר לילה במקום שיצא משם.

133) ונתבאר בלקוטי שיחות חלק טו ע' 412.

ע"ד חיוב סעודה לעת"ל – ראה מג"א הל' ת"ב (סי' תקנ"ב סק"א). שיחת ב' דר"ה תשנ"ב. וראה בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 832 (תוכן משיחת צו"ג תנש"א) בנוגע לנתנית כח לדחיית הצום לגמרי בימות המשיח, שמקום לשקו"ט בנוגע לתעניות דרבנן אם משיח בא באמצע היום אם צריך להשלים התענית. וראה גם שם ח"א ע' 26 הערה 105 (שיחה הנ"ל).

134) מי שיש לו צורך מיוחד, כגון שסובל מאד מריח פה וכדומה, יש לו לעשות שאלת חכם.

בשחרית: רק הש"ץ אומר עננו¹³⁵, בחזרת הש"ץ, בין ברכת גאל ישראל לברכת רפאנו. [וכן אומרו במנחה, כדלקמן]. שכת, ראה בטבלא שבסוף הלוח.

סליחות בסדר התפלה, לאחרי שמונה עשרה ונפילת אפים. ובשנה זו שצום גדלי' חל ביום חמישי – קודם שומר ישראל.

בסדר הסליחות ע"פ מנהג חב"ד: "אלו הנוהגין לאומרם לאחרי שמו"ע ונפ"א יש להשמיט: אשרי, ח"ק, לך ה' הצדקה, שומע תפלה, סלח לנו, א-ל ארך אפים, אשמנו. ואומרים: אבינו מלכנו הארוך, ובסופם – **חצי קדיש** ולא ק"ש, כמובן. [ובשולי הגליון שם:] הערה: נ"ל אשר כשאומרים הסליחות בסדר התפלה אין לומר גם הפיוט אז טרם כו' – כיון שהוא פתיחה ואין לזה ענין באמצע התפלה [ומתחילין "דרשו"], אבל לא מלאני לבי להורות כן עד שאמצא עוד רא' לזה. והוא הדין לאמירת ויאמר דוד אל גד גו' רחום וחנון גו' – אשר נ"ל שאין לאומרם לאחר נפ"א שאמר בתפלתו.¹³⁶

בנוגע לאמירת וידוי תחנון סליחות ואבינו מלכנו כשיש ברית וחתן וכדומה, המנהג בבית חיינו¹³⁷, שהקהל (משא"כ החתן ובעל ברית) אומרים סליחות אבל משמיטים וידוי, תחנון, ואבינו מלכנו¹³⁸.

אבינו מלכנו בנוסח של עשרת ימי תשובה ("כתבנו").

קוראים בתורה בתפילת שחרית ומנחה ("ויחל משה")¹³⁹, ומפטירים בתפילת מנחה כבכל תענית ציבור.

הלכתא למשיחא: כל שבעת הימים (מהיום והלאה) כהן גדול זורק דם

התמידין ומקטיר קטורת ומטיב הנרות ומקריב אברי התמיד כדי שיהא רגיל בעבודות יום הכפורים בכל יום, זקני בית דין קוראים לפניו ומלמדין אותו סדר עבודת היום ואומרים לו קרא אתה בפין שמא שכתת.

135) באם אין עשרה מתענים – אומר הש"ץ עננו בברכה בפני עצמה אם יש בבית הכנסת אף רק ג' מתענים. ועל כל פנים כשיש עוד שבעה שאכלו פחות מכשיעור. וראה בארוכה בהערה הקודמת.

אם הש"ץ עצמו אינו מתענה, – אע"פ שלכתחילה אין לא להיות ש"ץ (אפילו אם הוא אבל ר"ל), בדיעבד אם עבר או אם אין ש"ץ אחר – אומר עננו בשומע תפילה ובנוסח "עננו ביום צום התענית הזה" (מג"א תקסו, סק"ז).

136) וראה יומן צום גדלי' תנש"א.

137) היו בזה כו"כ הוראות במשך השנים. ואכ"מ. בפועל, המנהג כפנים.

138) באופן כזה אין מדלגים כלל בסדר הסליחות. והיינו שמתחיל מסלח לנו, וגם אומר הוידוי ("אשמנו") כדרכו. [ודי בזה במה שמניחים מקצת – והיינו מה שמדלג בסדר התפלה על תחנון – מחמת החתן ומילה].

139) באם אין עשרה מתענים – אפשר לקרוא ויחל אם יש בביהכ"נ אף רק ג' מתענים. אלא שי"א שכשאינן מתענין שלא מחמת חולי אין להקל, וכדמוכח בשו"ת קול גדול למהר"ם חביב סי"ד דמייירי רק באינסי – שו"ת שערי צדק (פאנעט) סי' קיט. פרי השדה ח"ג סי' קסח סק"ב. שם סי' קעט. זכרון יהודה שם. אפרקסתא דעניא ח"א סע"ז ד"ה א"כ. בארות אברהם או"ח סל"ו. וגם בשו"ת צ"צ במהדו"ח או"ח סי' קיא מייירי באינסי (וכן בפס"ד שלו סי' תקסו. אבל שם י"ל דנקטי' לדוגמא בעלמא). ועוד להעיר שבכ"מ כתבו רק כשיש עשרה מתענים בעיר, ונוגע לשלוחים הנמצאים בערים רחוקות.

אלא, שבזמנינו כשאין מתענים מחמת העדר הידיעה, כאנוסים דמי, וכתינוקות שנשבו. ובהנ"ל מייירי כשפורשים מזרכי צבור בשאט נפש. ועוד, שרובם ככולם של הסברות שהובאו בשו"ת הצ"צ שייכים גם בכגון דא.

גם במנחה, מוציאים ס"ת וקורין ג' גברי בפרשת ויחל משה. ומפטירין דרשו ה' בהמצאו.

בתפילת העמידה אומרים כולם "עננו" בברכת "שמע קולנו". שכח היחיד ולא אמר, ראה בטבלא שבסוף הלוח.

בחזרת הש"ץ אומר הש"ץ "עננו" בין "גואל" (ברכת "גואל ישראל") ל"רופא" (ברכת "רפאנו"), וברכת כהנים ("אלקינו ואלקי אבותינו") לפני שים שלום.

יש להקדים תפלת מנחה שיהא קודם בין השמשות (היינו, לסיימה קודם שקיעת החמה). והיינו, שנוסף לזה שראוי להקדים להתפלל לפני השקיעה גם בשאר ימים, הנה, ביום תענית בפרט נכון להקדים מחמת כמה טעמים וחששות. בדיעבד, אם נתאחר בתפלתו, אפשר לקרוא בתורה ולהפטיר ולהתפלל מנחה גם בין השמשות¹⁴⁰.

סדר התפלה למנחה: וידבר, אשרי, חצי קדיש, ויהי בנסוע, קריאת התורה, הפטורה וברכותי, יהללו, חצי קדיש, שמונה עשרה ("עננו"), חזרת הש"ץ, תחנון ואבינו מלכנו הארוך, קדיש תתקבל, לדוד ה' אורי, עלינו, קדיש יתום.

דברי כיבושין אחר מנחה¹⁴¹.

צאת הצום (זמן כוכבים בינונים לאדה"ז) [וזמן תפלת ערבית] בשעה: 7:42

שכח ולא הבדיל במוצאי יום טוב, ראה בטבלא שבסוף הלוח.

יום ועש"ק פרשת וילך, ד' תשרי

שנים מקרא ואחד תרגום (פרשת וילך). הפטרת שבת שובה.

הלכתא למשיחא: מזים מי פרה על הכהן גדול ביום שלישי להפרשתו¹⁴².

במנחה: אין אומרים אבינו מלכנו.

מנהג בית הרב להדליק בערב שבת תשובה "א תשובה ליכט"¹⁴³. [ובשיחת ו' תשרי תשמ"ב שמנהג חב"ד להדליק ג' תשובה ליכט].

מצוה על כל אדם שימשמש בבגדיו ערב שבת סמוך לחשכה שלא יהיה בהם דבר שאסור לצאת בו בשבת (בפרט שלבשו בגדי שבת בראש השנה כשהותרה הוצאה לצורך יום טוב).

זמן הדלקת נרות בשעה 6:54 (18 דקות לפני השקיעה).

140 לענין אמירת הש"ץ או"א ברכנו אפשר לאומרה בין השמשות. (ראה שו"ע אדה"ז סתרכ"ג ס"ח, אפ"י בנוגע לנ"כ, שצ"ל קודם צאה"כ ומשמע שביה"ש מותר. וכש"כ בנוגע אמירת או"א וכו', עיי"ש. [וצע"ק בסיום הסעיף: מבעוד יום. גם יל"ע אם בסידורו (שחזר בו בכמה דברים בענין בין השמשות) ס"ל נמי הכי].

141 ראה לקו"ש ח"כ ע' 352 (וש"נ) ע"ד מנהג כמה קהילות בעבר לומר ביום התענית בזמן מנחה דברי כבושין לעורר לתשובה, ושכדאי לעורר ע"ד מנהג הנ"ל במקום האפשרי – שיאמרו אחר מנחה (לכה"פ כמה מלים) דברי כבושין או מזמור תהלים המתאים, ובמקום שאא"פ – שיחשבו עכ"פ דברי כבושין.

142 ראה לעיל ביום ב' דר"ה, לפנות ערב, בנוגע לקביעות שנה זו.

143 ובסה"מ תש"ט ע' כו (בפתח דבר לקונטרס שבת תשובה) שהוא מנהג בית הנשיאים. וראה שיחת שבת שובה תשכ"א ההוראה לכאור"א.

שבת קודש פרשת וילך, שבת (ת)שובה, ה' תשרי

ערבית: תפלת העמידה – ההוספות לעשי"ת (זכרנו, מי כמוך, המלך הקדוש, וכתוב, ובספר, עושה השלום). אומרים המלך הקדוש גם בברכת מגן אבות (שכח – ראה בטבלא שבסוף הלוח).

אין אומרים אבינו מלכנו בשבת מפני שאסור לתבוע צרכיו בשבת.

בשיחת ש"פ וילך, ו' תשרי תשמ"ט¹⁴⁴: כאן רואים דבר נפלא (שכמה לא שמו לב עליו) שהענין ד"שמחת תורה", שמחה לגמרה של תורה, שייך גם לפרשת וילך שבה **מפורש בתורה** הענין דגמרה של תורה [ובהערה: ומבחינה מסויימת, עוד יותר מאשר בסוף פרשת ברכה – לא רק "גמרה של תורה" **בפועל ממש**, אלא "גמרה של תורה" כפי **שנתפרשה בתורה** (באופן נעלה יותר מהמציאות בפועל ממש)], ובמילא, יש כבר בפ' וילך (מעין ודוגמת) השמחה דשמח"ת – שלימות השמחה ד"זמן שמחתנו", למעלה מהשמחה דשבעת ימי הסוכות (שבעת ימי ההיקף), ואולי י"ל – למעלה אפילו מהשמחה דשמיני עצרת (שומר ההיקף) שמחה שלמעלה ממדידה והגבלה.

מפי השמועה: בהוצאת הס"ת בשחרית, נהג כ"ק אד"ש לומר (כשחל בו' תשרי) "קדוש ונורא שמו".

יש נוהגים סלסול וכבוד שלא יפטיר אלא גדול בשבת שובה. ויש לקרות להפטורה זו איש חשוב.

אומרים אב הרחמים.

במוסף ובמנחה: "מי כמוך אב הרחמים" ולא "הרחמן"¹⁴⁵.

שכח רצה והחליצנו בברכת המזון בסעודת היום – ראה בטבלא שבסוף הלוח.

במנחה: קריאת התורה (פ' האזינו). אומרים צדקתך.

אין אומרים פרקי אבות החל משבוע זה.

דרשת שבת שובה ע"י הרבנים חברי הבד"צ בשעה 7:15 אחר הצהריים.

מוצאי שבת קודש

צאת השבת בשעה 7:53.

ערבית מוצאי שבת – ההוספות לעשרת ימי תשובה (כנ"ל). וגם "אתה חוננתנו". דיני השוכח ראה בטבלא שבסוף הלוח.

אין אומרים ויהי נועם ואתה קדוש.

הבדלה (כרגיל עם נר ובשמים).

אומרים ויתן לך כבכל מוצ"ש אחר הבדלה.

"יסדר שולחנו בפריסת מפה במוצאי שבת כדי ללות את השבת

144) סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 6.

145) על פי קבלת האריז"ל.

ויאכל עכ"פ כזית פת. ואע"פ שבשאר ימים אינו מסדר שולחנו רק מקיים סעודת מוצאי שבת במיני תרגימא או פירות, מ"מ בימים אלו יש להדר בכל מצוה ומצוה ביתר שאת".

יום ראשון, ו' תשרי

יאצ"ט-הילולא של הרבנית הצדקנית מרת חנה ע"ה שניאורסאהן, אם המלכות.

יום שלישי, ח' תשרי

הילולא של הרה"ק ר' ברוך נ"ע, אביו של אדמו"ר הזקן (תקנ"ב).
תשליך – למי שלא הספיק בר"ה – היום, יום "שלוש עשרה מדות".

הלכתא למשיחא: מזים מי פרה על הכהן גדול ביום שביעי להפרשתו¹⁴⁶.

יום רביעי, ט' תשרי, ערב יוהכ"פ

כפרות: באשמורת הבוקר¹⁴⁷ (אחרי השעה 3 לערך¹⁴⁸) שוחטים כפרות¹⁴⁹ (הכוונה בזה הובאה בסידור) כמספר בני הבית. תרנגול לזכר ותרנגולת לנקבה. למעוברת¹⁵⁰ – שתי תרנגולות ותרנגול (בנוסח: אלו חליפתנו¹⁵¹ וכו' אלו התרנגולים ילכו למיתה ואנחנו נלך לחיים טובים וכו'¹⁵²). המהדרים מכסים הדם בעצמם ומברכים "על כיסוי [ה]דם [בעפר]¹⁵³". לפדות הכפרות בממון ולחלק הממון לעניים.

146 ראה לעיל ביום ב' דר"ה לפנות ערב, בנוגע לקביעות שנה זו.
147 וכבר נתפרסם המענה (נדפס בשלחן מנחם ח"ג ע' קנב), שכפרות עורכים באשמורת הבוקר אפילו אם השוחט ישחט לאחר זה. (ועיי"ש בנוגע להפסק בין עריכת הכפרות לשחיטה, שיכול בזמן שבינתיים לעסוק בעניני כפרות (כוונתם וכיו"ב)).
148 אופן החשבון – בשו"ת באתרא דרב סי' ה'תתיו.
149 בנוגע לשחיטת כפרות שלא ע"מ להכשירן – ראה שו"ת באתרא דרב סי' יא'קפז.
150 אחרי ארבעים יום (שקודם לזה ה"ז כמיא בעלמא. וראה שו"ת באתרא דרב סי' ה'תרנח. ושי"ג).

151 כפשוטו. ולהעיר, מס' מנוחת אליהו (קווינט) ח"א ע' פח בשם כ"ק אד"ש בטעם הכפרה על העובר, באו"א מהנת' בלקו"ש חכ"ב. וגם להבי' בלקו"ש שם יציבא מילתא.
152 באם אין תרנגול, אזי ישתמש בשאר בע"ח (כגון דג), ואם גם זה א"א – אזי ישתמש בכסף, ויאמר בנוסח: "אלו המעות תלכנה לצדקה" (הנוסח מקונטרס קידוש ותפילות ר"ה שמח"ת, קה"ת תש"ג). וראה בארוכה בשו"ת באתרא דרב סי' א'קצט. כמו כן, אפשר שאחר יעשה עבורו – ראה שם סי' א'רלט.
כשמשתמשים בכסף נוהגים לסובב המעות על הראש – ראה חיי"א כלל קמד ס"ד. משנ"ב סת"ה סק"ב. כה"ח סקי"א. אבל ראה טאלקס ענד טיילס תשרי תשל"ב גל' שסט ע' 6 בהערה.

153 וצריך לבדוק הסימנים והסכין קודם הכיסוי כדי שלא יבוא לידי ברכה לבטלה. [ויש שכתבו ליישב מנהג המקילים בכמה אנפי.
ולהלן מה שכתבנו לח"א בענין זה: בשאלתו – התחבטתי רבות בזה, ובפרט שבשו"ת מחנה חיים ח"ג יו"ד ס"ח החמיר מאד גם בזמן הקור שקשה להרגיש פגימה דקה מן הדקה עיי"ש. וכן ראיתי בכ"מ שעוררו ע"ז (וכן הביא הרה"ג הרמ"ש ע"ה אשכנזי בהדרכתיו). ומחזורתא – אף שדוחק קצת – שבענין זה סומכים על הבדיקה שלפני השחיטה. או על הבדיקות שלאחמ"כ. וכמו שבנוגע לגוף חיוב בדיקת הסכין בין שחיטה לשחיטה הרוצה להיכנס לספק – מותר לו – אף שיש חשש ברכה לבטלה על השחיטה (כשהפסיק ביניהם),

מהיום¹⁵⁴ ועד אחר בדר"ח חשון אין אומרים: תחנון, למנצח, תפלה לדוד.

אסור להתענות היום. ומצוה להרבות בסעודה בערב יום כיפור כשיעור שני ימים. ויש אומרים גם בלילה שלפניו.

בברכת עיו"כ תשמ"ה¹⁵⁵: מצד דעם גודל העילוי אין דער אכו"ש פון ערב יוהכ"פ, האט מען געזען ביי די וועלכע זיינען געווען נזהר במשך כל השנה כולה צו נוצן בלויז איין האנט צו אכילה – איז באכילת הסעודה פון ערב יוהכ"פ – ווי איך האב געזען ביים טאטן – האט ער מהדר געווען אויף עסן דוקא מיט ביידע הענט. און האט געזאגט דערויף דעם טעם אז דאס איז דערפאר וואס דאס איז אן אכילה פון ערב יוהכ"פ, תשיעי בחודש.

כמה נוהגים ללבוש היום בגדי יום טוב. רבותינו נשיאינו לבשו בגדי משי (כבשבת ויו"ט) בשחרית אחרי הכפרות¹⁵⁶.

טבילה לפני שחרית¹⁵⁷.

שחרית: אין מאריכים בתפלה. אין אומרים: מזמור לתודה. תחנון. אבינו מלכנו. למנצח. ותפלה לדוד.

מבקשים לעקאח (עוגת דבש) ואוכלים ממנו.

בספר המנהגים חב"ד: ערב יום הכפור נוהג כ"ק אדמו"ר שליט"א לחלק לעקאך לכל או"א כשהוא לבוש בגד משי של שבת וחגור אבנט ומברך את כל או"א בשנה טובה ומתוקה.

סעודת ערב יום כיפור לפני חצות¹⁵⁸. פרוסת המוציא בדבש. ואוכלים דגים.

אפילו בסעודת שחרית אין לאכול אלא מאכלים הקלים להתעכל כגון עופות ודגים. אין אוכלים שומשמים. אין אוכלים דברים המרבים זרע כשום וביצים. מאכלי חלב וחמאה אפשר לאוכלם

והעיקר בד"כ – בל תשחית. ועכצ"ל שלענין זה סומכים על הבדיקות לפני זה ולאח"ז. וה"ה בנוגע לברכה על הכיסוי. או"י (בישוב הנהגת העולם, משא"כ בנוגע למה שכתב במכתבו שראה ודיאו "מעשה רב" ממעמד כפרות, שנראה שהשו"ב רי"ש ע"ה קלמנסון אינו בודק הסכין בין השחיטה לכיסוי הדם, שאא"פ ליישב כך) שסומכים על כך שבד"כ מכסה גם דם שאר עופות שנמצא שם, שהרי בד"כ מערבב הכל יחד. ומהם שנשחטו בסכין בדוקה. ועפ"ז יתיישב ג"כ שהרי נהוג בעופות לבדוק ריאות בוקא דאטמא צומה"ג וכו' מצד מיעוט המצוי (ואכ"מ) – ומדוע לא נאמר שיש הכרח לבדוק כ"ז לפני ברכת הכיסוי. והוא ע"ד המובא מנהג בעופות קטנים לשחוט כמה עופות ביחד מחשש ברכה לבטלה שכולי האי לא חיישינן שנתגבלו שניהם].

154) בנוגע לקריאת שמע שעל המטה, במוצאי שבת אחר חצות: הנה, ליל ערב יו"כ אין אומרים וידוי, שמחזיקים גם ליל ערב יו"כ כיו"ט – ראה שו"ע אדה"ז סתר"ד ס"ד-וס"ה. וכן המנהג אצל אלו שאומרים סליחות בעשי"ת שמקצרים בסליחות. וצע"ק בהיום יום שהוראה זו נזכרה אחרי סדר כפרות.

155) לקוטי שיחות חכ"ט ע' 319.

156) אבל כמדומה ברור במעשה רב שכ"ק אד"ש לא נהג כן.

157) בתולות וכן נשים בימי נדתן אינן הולכות. בנוגע לנשים בכלל – ראה שו"ת באתרא דרב סי' א'רנח.

158) סה"ש תש"ה ע' 21. סה"ש תרצ"ט ע' 304. ה'ש"ת ע' 10. ועוד. וראה סה"ש תש"נ ח"א ע' 31 הערה 46. תנש"א ח"א ע' 52. ועוד. וראה כה"ח סתר"ד סק"ב. [ולהעיר שבר"ד משיחת עיו"כ תש"נ נז' גם ע"ד אפשרות דסעודה שלישיית].

בשחרית (אבל לא בסעודה המפסקת).

הלכתא למשיחא: מעמידים כהן גדול בשער המזרח ומעבירים לפניו פרים ואילים וכבשים שיהא רגיל בעבודה.

בסדר פטום הקטורת: "שלשה מנים יתרים שמהם מכניס כהן גדול מלא חפניו ביום הכפורים ומחזירן למכתשת בערב יום הכפורים ושוחקן יפה יפה כדי שתהא דקה מן הדקה".

זקני בית דין מוסרים את הכהן גדול לזקני כהונה להעלותו ללשכת בית אבטינס ללמדו חפינת הקטרת ומשביעים אותו שלא ישנה בהקטרתו.

39 מלקות לפני טבילה ומנחה. הנלקה – מוטה, ופניו לצפון. מלקות קלות ברצועה של עגל או בכל רצועה. הסדר: כתף ימין, כתף שמאל ותחתיהם באמצע, וחוזר חלילה. המלקה והנלקה שניהם אומרים ג"פ פסוק והוא רחום, בכל הלקאה אומרים תיבה אחת, סך הכל 39 תיבות.

טובלים משום טומאה ומשום תשובה – ג' פעמים. נזהרים שלא תהא שום חציצה.

מרבים בצדקה. והמנהג להרבות במיוחד בנתינה לקופות וקערות צדקה בהליכה למנחה. רבינו הבעש"ט נ"ע אמר שמקול קשקוש המטבעות בקערות מתפרדים הקליפות.

במנחה: אחר יהיו לרצון הראשון, אומרים וידוי ועל חטא (שכח – ראה בטבלא שבסוף הלוח). מאריכים בהתעוררות תשובה מעומק הלב. בחזרת הש"ץ אין וידוי בתפלה זו. אין אומרים אבינו מלכנו.

וידוי: צריך להתוודות מעומד (ולא יסמוך בכובד) וכן בכל פעם שאומרים וידוי. טוב לשחות בעת הוידוי (כמו במודים). יכה באגרופו על החזה באמירת אשמנו וכו', על חטא שחטאנו, ועל חטאים שאנו חייבים, סלח לנו וכו'.

בוידוי שבתפלת לחש יכול לענות אמן על המלך הקדוש ושומע תפלה, קדוש ברוך וימלוך בקדושה, מודים אנחנו לך, אמן יהש"ר ואמן על דאמירן בעלמא.

עבירות שבין אדם לחבירו אין יום כפור מכפר עד שירצה את חבירו. יתן אל לבו לפייס לכל מי שפשע כנגדו (ואפילו הקניטו רק בדברים). כשמבקש מחילה יפרט החטא שחטא לחבירו (אא"כ חבירו מתבייש בזה). הנפגע ימחול מיד. פרטי הדינים בשו"ע אדמו"ר הזקן סימן תרו.

בסעודה המפסקת: המוציא (לפחות כביצה) וטובלים בדבש. מאכלים ללא מלח. המנהג בפועל בכ"מ שאין אוכלים דגים¹⁵⁹. אין

159) וכ"כ במט"א סתר"ח ס"א. קיצור שו"ע סקל"א סי"ב. ועוד. אבל להעיר ממשמעות שו"ע אדה"ז סתר"ח ס"ח. ואולי מיירי רק בסוג דגים שאינם מרבים זרע – ראה עד"ז אלף

לאכול מאכלי חלב וחמאה ולא דברים המחממים את הגוף ולא תבלינים חריפים.

בר"ד משיחת ש"פ קדושים תשי"ז: עס שטייט¹⁶⁰ אז ערב יוה"כ זאל מען עסן דריי מאל זופ. כ"ק מו"ח אדמו"ר האט דאך קיין צייט ניט געהאט ערב יוה"כ צו עסן דריי מאל זופ, האט ער געגעסן א לעפל און מען פלעגט צוגיסן אין טעלער נאך א ביסל זופ, האט עס געהייסן שוין א צווייטע טעלער, געגעסן נאך א לעפל און נאך אמאל צוגעגאסן, האט עס שוין געהייסן א דריטע טעלער.

נוהגים לאכול קרעפכין [= כיסני בשר] בערויהכ"פ. לטעמי המנהג – ראה בהערה בספר המנהגים-חב"ד¹⁶¹.

הרוצה לאכול לאחר ברכת המזון של סעודה המפסקת, יתנה בפירוש שיהא רשאי לאכול ולשתות לאחר הסעודה. ואם לא התנה רשאי לאכול.

יש טובלים אחר סעודה המפסקת סמוך ליום כפור (אבל רק באם עוד היום גדול).

באם נצרך, כדאי להכין כעת את האוכל למוצאי יום כיפור בהיות ועכשיו נהגו כל ישראל לאסור תיקוני מאכלים ביום כיפור למוצאי יו"כ. נוהגים להחמיר שלא להטמין חמין למוצאי יו"כ (אא"כ לחלושים).

לכבוד יום כפור בכסות נקיה, ולהציע מפה יפה על השלחן כבכל שבת ויו"ט.

להפסיק לאכול ושאר העינויים [דלקמן] **מבעוד יום**, ועכ"פ משקיעה הנראית בשעה **7:04**. נשים מקבלות על עצמן את הצום ושאר העינויים מזמן הדלקת נרות.

כל איש נשוי¹⁶² מדליק א" לעבעדיגע ליכט" לבית הכנסת. ולנשמת הוריו שנפטרו – נר נשמה (בביתו)¹⁶³.

להכין נר לצורך הבדלת מוצאי יו"כ [כדלקמן] (וזוה בנפרד מנר נשמה הנ"ל שהוא לכבוד ולא להאיר).

בהדלקת הנרות (בשעה **6:46** – 18 דקות לפני השקיעה): להדליק נר של יום הכיפורים, ושהחיינו. טענתה בנוסח הברכה – ראה בטבלא שבסוף הלוח.

המגן וקצה המטה למט"א שם.

160 (160) סה"ש תרצ"ז ס"ע 156.

161 שקו"ט בזה מצד שאין אוכלים בשר בהמה. וי"א שבשיעור מועט לית לן בה – ראה עד"ז בנוגע לשריית פת ביין בב"ח סתר"ח. ובנוגע לקפה בחלב – פמ"ג שם בא"א סק"ו. מט"א סתר"ה סיי"ח ובאלף למטה שם. אלף המגן סתר"ח סק"א. ויש שנהגו בבשר עוף.

162 כ"ה בשו"ע אדה"ז סתר"י ס"ד: ועכשיו נוהגין. וכן המנהג בפועל. אבל ברמ"א שעושים נר גם לקטנים וכמנהג שהובא בשו"ע אדה"ז ("ונהגו") שנהגו מלפנים וכ"ה בכ"מ. וכ"כ בסה"ש תשי"ח ע' 14 שעשו לכאו"א מבני הבית. וראה גם בהנסמן בהערה שם. וכ"מ גם בסה"ש תשי"ד ע' 8.

163 במט"א סתר"ג ס"ח (הובא בהערה שבסה"ש תשי"ד ע' 7) שלשני הוריו – נר נשמה אחד (אבל נר בפ"ע – להורי הבעל ולהורי האשה, כך נראה). אבל ראה בא"ר סתר"י סק"ד. ועוד. וכ"כ בדרכי חיים ושלוה סתשמ"ג – נר לכל נשמה. ועד"ז נמסר בהנהגת כ"ק אד"ש – י"ג נרות.

הנרות צריכים לדלוק כשחוזרים הביתה (אא"כ נשואים בבית ונהנים מיד מהנרות).

מדליקים נר [חשמלי] גם בחדר השינה של זוג נשוי.

לובשים קיטל (אא"כ חתן בשנת הנשואין שלבש כבר בחופה). אין להיכנס בקיטל לבית הכסא.

מתעטפים בטלית ומברכים עליה לפני השקיעה. נתאחר מללבוש עד לאחר השקיעה ילבשנה ללא ברכה.

חייב אדם למשמש בבגדיו עם חשיכה, בפרט שלבש בגדי יו"ט במשך היום.

לפני ההליכה לכל נדרי – ברכת הבנים והבנות. והמנהג – בנוסח ברכת כהנים.

כשרואה בין השמשות ממשמש ובא יעמוד ויתודה (אשמנו ועל חטא). מצות וידוי גם לנשים.

ליל יום הכפורים

"לא היו ימים טובים לישראל... כיום הכפורים"

ביום כפור, מצוה מן התורה להוסיף מחול על הקודש (עכ"פ משקיעה הנראית בשעה 7:04).

חמשה עינויים

אכילה ושתיה אסורים אפילו במשהו, אבל ליגע באוכלין מותר. מחנכים הקטנים מגיל 10-9 להתענות לשעות. פחות מגיל הנ"ל אין מעניין ומוחים בו מלהתענות. חולה שיש בו סכנה אוכל ושותה (לשיעורים, באם יכול מבחינה רפואית – ראה פירוט בהערה¹⁶⁴), ואינו מקדש ואינו מברך על לחם משנה.

באם אוכל אפילו פת כל שהוא צריך נטילת ידים כרגיל (האוכל לשיעורים אינו מברך על נט"). אכל כזית בכדי אכילת פרס, מברך

164 להלן פרטי הדינים:

שיעור אכילה ביום הכיפורים הוא ככותבת הגסה, והוא כשני שליש ביצה, דהיינו כ-30 סמ"ק. זמן ההמתנה בין אכילת שיעור כזה לאכילת השיעור הבא הוא כדי זמן אכילת 4 ביצים, והוא תשע דקות מסוף האכילה האחת לתחילת האכילה השניה. ובחולה הצריך, לפי פקודת הרופא, לאכול יותר מהשיעור הנזכר בתוך תשע דקות, אפשר לצמצם את זמן ההמתנה בין סוף אכילת שיעור לתחילת אכילת השיעור הבא לפי הצורך, 7 דקות, 6 דקות, 4 דקות ואפילו, במידת הצורך, עד 2 דקות.

ביחס לשתיה, משערים מלא לוגמיו בכל אדם לפי מה שהוא, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. למעשה יש למדוד מערב יום כיפור את כמות הנוזלים שנכנסת כשממלא כל פיו, וחצי מהכמות הזאת, הוא השיעור. עדיף לעשות מדידה זו מערב יום הכיפורים, אך אם לא עשה כן, מותר לעשות זאת אף ביום הכיפורים עצמו. על החולה לשתות כמות כזאת כ 9 דקות. אם ההשתהות ארוכה מדי לחולה, אפשר לצמצם את זמן ההמתנה בין שתיה לשתיה לשניות ספורות בלבד.

אם ניתן להסתפק בשתיה לחוד אסור לו לאכול. כמו כן, אסור לאכול ולשתות יותר מכמות האוכל או הנוזלים הדרושה לחולה במשך יום הכיפורים.

אכילה ושתיה אינן מצטרפות יחד לעניין השיעורים ולכן אין צורך להמתין ביניהן.

ברכת המזון, ואומר יעלה ויבוא בנוסח: ביום הכיפורים הזה ביום סליחת העון הזה ביום מקרא קודש הזה.

רחיצה אסורה בין בחמין בין בצונן; אפילו להושיט אצבעו במים ואפילו להעביר זיעה.

בבוקר כשניעור משינתו נוטל ידיו ג' פעמים עד סוף קשרי אצבעותיו¹⁶⁵ ויברך "על גט"י". ולאחר שנגב ידיו במפה, מעביר המפה על גבי עיניו להעביר מהם חבלי שינה. ואם היה לפלוף על גבי עיניו ודרכו לרחצם במים, רוחץ ומעבירו. אסור לרוחץ פיו.

התלכלך בטיט או צואה רוחץ מקום המלוכלך לבד.

נגע במקומות מכוסים נוטל עד קשרי אצבעותיו. היוצא מבית הכסא יגע במקומות המכוסים ויטול ידיו עד סוף קשרי אצבעותיו¹⁶⁶. באם עומד לפני תפלה – נוטל ידיו גם בלי לגעת במקומות מכוסים.

חולה רוחץ כדרכו.

סיכה בשמן ובמשחות וכדומה אסורה במשהו אפילו להעביר זוהמא, ולרפואה מותר (בהתאם לתנאים דיניי ממרח ורפואה ביו"ט).

נעילת הסנדל: אסור לנעול נעלי עור ואפילו מחופים בעור. וטוב להחמיר גם בשל עץ. [ובספר המנהגים חב"ד – בשייכות לתשעה באב: "הולכים בקאלאשן ודלא כהמחמירים"].

יולדת כל ל' יום וחולה שהצינה קשה לו ומי שיש לו מכה ברגליו מותרים בנעילת הסנדל. וטוב שיחליפו מנעל של שמאל בימין וכו' (באם אפשר). ובזמנינו שמנעלים שאינם של עור מצויים, כתבו הפוסקים שאין להקל.

מותר לילך ברחוב עם נעלי-בית, גם במקום שאין עירוב, אף שאינם עולים על העקב ומכסים אותו, אם יושבים בטוב ואינם נשמטים מרגליו.

אם נקרעה הרצועה מאחורי נעלי ה"קראקס" ומחוברת רק בצד אחד, מותר לצאת בו בשבת גם במקום שאין עירוב, אם אין דעתו לתקנה, ולא להצניע את הרצועה להשתמש בה לדבר אחר. ואם אכן דעתו לתקנה, נכון ליזהר שלא לצאת בו בשבת ויום כיפור (אף שהעולם אין נזהרין בזה, ומצינו שכתבו הפוסקים ללמד זכות עליהם).

165 אף שהטומאה מתפשטת עד מקום חיבור היד לקנה הזרוע, "ביוהכ"פ אין כ"כ שליטה לרוח הטומאה, ולכן כשניעור אינה שורה אלא עד קשרי אצבעותיו" (אג"ק ח"ג ע' קמח).

166 והנהגים בכל השנה ליטול ידיו ג"פ, יכול ליטלן גם היום ג"פ אבל רק עד קשרי אצבעותיו.

אבל אם נכנס לבית הכסא קבוע ולא עשה צרכיו שם ויצא לא יטול ידיו אם נשאר נקיים כבתחלה, רק יש לו לנקותם בצרור או בכותל וכו' אפילו אם מחמיר בכל השנה ליטול ידיו בכה"ג.

לבני זוג – צריך לנהוג כל ההרחקות בין בלילה בין ביום.

קטנים: אסור לנעול להם הסנדל אפילו לא הגיעו לחנוך. וכן אין לרחצם ולסוכם. בעושה מעצמו אין צריך אביו למחות בידו. הגיע לחנוך תענית שעות – אסור גם להאכילו ולהשקותו ואפילו ליתן בפניו לאכול. עושה מעצמו צריך אביו למחות בידו. יש נוהגים להימנע מלבישת תכשיטי זהב ביוהכ"פ¹⁶⁷.

סדר ליל יום הכיפורים

כל נדרי: ניגון אבינו מלכנו¹⁶⁸. מזמורי תהילים קטו–קכג. פתיחת הארון. כל נדרי ושהחיינו.

הקהל מברך שהחיינו בלחש, ויזהרו לסיים קודם שיסיים הש"ץ לענות אמן אחריו. מצוה לפרסם שאלו שברכו שהחיינו בשעת הדלקת הנרות – לא יאמרוה עתה.

ערבית: ברוך שם וכו' בקול רם. דין הטועה בתפלת העמידה – ראה בטבלא שבסוף הלוח. אחר עלינו וקדיש יתום: ארבעה מזמורי תהילים א–ד, קדיש יתום. ואח"כ [בציבור] כל התהילים (מתחילתו).

קריאת שמע על המטה כבכל שבת ויום טוב. ברוך שם וכו' בקול רם. אין אומרים תחנון ועל חטא. קודם השינה מזמורי תהילים: קכד–קלב. לא יתעטף בכרים וכסתות ועכ"פ לא יכסה רגליו.

יום חמישי, יו"ד תשרי, יום הכפורים

בבוקר משכימים לקום. נוטל ידיו רק עד סוף קשרי אצבעותיו ולא יכוון להנאת רחיצה. כהנים נוטלים ידיהם (בבוקר ולפני נשיאת כפים¹⁶⁹) עד פרק הזרוע. מנגב ידיו ומעביר המפה (המגבת) על גבי עיניו להעביר מהם חבלי שינה. היו עיניו מלוכלכות מותר להעביר הלכלוך. אין שוטפים הפה.

אין מברכים שעשה לי כל צרכי (עד למחר). ברוך שם וכו' בקריאת שמע קטנה בקול רם. וכן בתפלה.

סוף קריאת שמע: 9:42.

פשט טליתו ובא ללובשה אחר כמה שעות¹⁷⁰ צריך לחזור ולברך עלי'. פשטה על דעת לחזור וללובשה לאלתר אינו צריך לחזור

167 ראה שו"ת באתרא דרב סי' יא'רפב. וש"נ.

168 בשנים האחרונות (משנת תשמ"ו ואילך) לא נהגו כן.

169 ראה קובץ דברי תורה כפ"ח חו' ה ע' 43. ומשם – באוצר מנהגי חב"ד תשרי ע' ריז – מפי השמועה (וכדעת הקיצור שו"ע סי' קלג ס"ד). וצע"ק מלקו"ש ח"ט ע' 386 "באם יטלו לנ"כ לסידרונין". וראה שקו"ט בזה בקובץ הערות הת' ואנ"ש כפ"ח גל' קעב (כ"ד טבת תשנ"ח).

170 באג"ק ח"ג ע' רי ואילך משמע שהשיעור הוא יותר מ"ב או ג' שעות". ובחידושים וביאורים בש"ס ח"ג סכ"ט נעתק מכתב הנ"ל בשינויים (ועיבוד), ושם כתבו דליכא בזה שיעור קבוע, ותלוי בכאו"א כמה זמן מעוטף בטליתו (ומ"מ ה"ז יותר מב' או ג' שעות). וכ"מ קצת בגוף המכתב.

ולברך. ואפילו פשטה על דעת שלא לחזור וללובשה לאלתר כי אם לאחר כמה שעות, ואחר כך נמלך לחזור וללובשה לאלתר, אם נשאר עליו טלית קטן אינו צריך לחזור ולברך.

אחרי חזרת הש"ץ אבינו מלכנו. י"ג מדות ג"פ ורבש"ע בעת פתיחת הארון.

מוציאין שני ספרים וקוראים בראשון בפרשת אחרי מות עד ויעש כאשר צוה ה'. ועולים ששה גברי. ומפטיר קורא בספר שני בפינחס ובעשור לחודש, ומפטיר בישעיה ואמר סלו סלו עד כי פי ה' דבר, לפי שבפרשה זו נתבאר ענין תשובה ותענית.

להשלים מנין מאה ברכות, יכוון לברכות העולים לתורה ולברכות המפטיר. ואף ששמע הברכות, אם יש לו מיני בשמים, יריח בהם למלאות מנין הברכות. אפשר לברך על הבשמים כל פעם לאחר היסח הדעת.

אחר קריאת התורה והפטרה: הזכרת נשמות. [אפשר לומר יזכור גם ביחיד].

יש לו אב ואם – יוצא מבית הכנסת בעת יזכור. בשנת האבילות נשאר בבית הכנסת, אבל אינו אומר יזכור.

בר"ד משיחת יום ב' דחגה"ש תשמ"ח: נהוג באמירת יזכור לנדב לצדקה, באופן סתמי או גם לפרש הסכום, נהרא נהרא ופשטי'.

אומרים אב הרחמים. "אב הרחמים" – אם יאמרו גם אלו שאין מזכירים נשמות – איז ווי זיי ווילען. דאס איז הזכרת נשמות פון א כלל, ולכן אין אומרים ביום שאין אומרים תחנון. אבל ביום שמזכירים נשמות פרטיות – גם זה יוכלו לומר.

במוסף: כורעים ארבע¹⁷¹ פעמים (בעלינו ובסדר העבודה כמפורט במחזור). מכים על החזה באמירת וידוי שבסדר העבודה.

ברכת כהנים. כשאומרים תיבת יברך – המתברך ראשו באמצע. ה' – מיסב ראשו לימינו, שהיא שמאל המברך. וישמרך – באמצע. יאר – לשמאלו שהיא ימין המברך וכו'. שלום – ראשו באמצע. אמירת רבש"ע – בשעה שהכהנים מנגנים דוקא, אבל כשאומרים התיבות צריך לשמוע. כשמנגנים ל"וישם" אומרים רבוש"ע... הצדיק. כשמנגנים לתיבת "לך" ואם... אלישע. ל"שלום" וכשם... לטובה. כשאומרים "שלום" – אומרים "ותשמרני ותחנני ותרצני". אדיר במרום אומרים אחר עניית אמן כשעדיין הטלית על פניו. אחר מוסף אין אומרים אין כאלקינו (עד לאחר נעילה).

תהילים היומי ומזמורי תהלים קלג'קמא. קדיש'יתום. שש זכירות. בין מוסף למנחה – מפסיקין. אם באפשרי לכל הפחות שלשה רבעי שעה.

הלכתא למשיחא: מקריבים ביום זה – 2 תמידים כבכל יום. וגם, קרבן

171) פרטים בנוגע לאופן הכריעה – ראה לעיל בלוח יום א' דר"ה ובהערה.

מוסף של יום הכפורים (שבפ' פינחס) - פר ואיל [והוא נקרא גם בשם איל העם], 7 כבשים לעולה ושעיר לחטאת (הנעשה בחוץ ונאכל לערב). ולעבודת היום (שבפ' אחרי) - פר ואיל משל כהן גדול, ושעיר לה' (חטאת הנעשה בפנים ונשרף) סך הכל 15 קרבנות וגם שעיר המשתלח לעזאזל [וכל סדר עבודת יום הכפורים כמפורט בנוסח התפלה].

עבודת כל חמש עשרה בהמות אלו - וכן שאר העבודות של יום זה - אינה אלא בכהן גדול בלבד.

עכשיו נהגו כל ישראל לאסור תיקוני מאכלים למוצאי יו"כ. (לאדם חלוש יש להתיר מזמן מנחה קטנה ולמעלה (4:27 לערך) וכדאי ליתן קצת מהאוכל לקטן).

במנחה: וידבר וקטרת. אין אומרים אשרי ובא לציון, ולא ואני תפלי.

קריאת התורה (בסוף פרשת אחרי) ומפטירים ביונה. אחרי חזרת הש"ץ: אבינו מלכנו, קדיש תתקבל, לדוד ה' אורי, קדיש יתום. אין אומרים עלינו. משניות וקדיש דרבנן לאבלים - רק אחרי נעילה.

נעילה: קרוב להתחלת השקיעה. "עכשיו הוא גמר החתימה ואנו צריכין לבקשת רחמים, ואם לא עכשיו אימתי".

פותחים הארון לפני אשרי. בקדיש: לעילא ולעילא מכל. חתמנו בספר וכו', מי כמוך אב הרחמים. וחתום לחיים טובים וכו', נזכר ונחתם לפניך וכו'.

בלקוטי שיחות¹⁷²: מדייקים בהפיוט "שערי שמים פתח ואוצרך הטוב לנו תפתח" שאומרים בנעילה - לחבר "לנו" ל"הטוב" - ראה ד"ה אנכי אנכי תרפ"ז¹⁷³: ואוצרך הטוב לנו, תפתח. . שיבואו בחסד פרטי שהוא הטוב לנו בטוב הנראה והנגלה גם למטה ממש¹⁷⁴.

באבינו מלכנו: חתמנו בספר וכו'.

אחרי פסוקי שמע ישראל, ברוך שם, ה' הוא האלקים - קדיש תתקבל עד דאמירן בעלמא ואמרו אמן, מנגנים מארש נפוליון. תקיעה אחת. נוהגים שלא לתקוע עד לאחרי צאת הכוכבים. לשנה הבאה וכו'. סיום הקדיש.

קוה, פטום הקטורת, קדיש דרבנן, עלינו, קדיש יתום, ט' מזמורי תהלים קמב-קג. משניות וקדיש דרבנן לאבלים.

לאחר צאת הכוכבים אסור במלאכה עד לאחר אמירת ברוך המבדיל או אתה חוננתנו בתפלה.

איסורי עינוי כגון רחיצה סיכה ונעילת הסנדל מותרים מיד אחר שהוסיף מחול על הקודש. איסור אכילה עד לאחר הבדלה.

172 חכ"ט ע' 526.

173 סה"מ תרפ"ז ע' כא ואילך.

174 וראה לקוטי דיבורים ח"א ע' נט. ד"ה באתי לגני תשכ"ב. ובשמועות וסיפורים (במהדורת תש"נ - ח"א ע' 159) מובא מהנהגת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע כשעבר לפני התיבה בחגה"ס תרע"ט.

תפלת מעריב והבדלה, בקיטל וטלית, אבל בכובע (ולא רק בכיפה) והטלית על הכתפים. אתה חוננתנו.
טעה ואמר ההוספות של עשי"ת בשמונה עשרה – ראה בטבלא שבסוף הלוח.

מוצאי יום הכפורים

סיום הצום (לאחר הבדלה) בשעה 7:44.

אומרים גוט יום טוב.

קודם הבדלה נוטלים ידים (גם הכהנים שכבר נטלו ידיהם לפני נשיאת כפים) שלש פעמים לסירוגין עד פרק הזרוע אבל בלא ברכה, ורוחצים הפנים והפה¹⁷⁵.

הבדלה – יין, נר, המבדיל.

כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע היה מקפיד להבדיל בעצמו במוצאי יום כיפור¹⁷⁶.

בכל מוצאי שבת, אם אין לו אור אין צריך לחזר אחריו כדרך שצריך לחזר אחר שאר מצות. אבל במוצאי יום הכיפורים, יש אומרים שצריך לחזר אחר ברכת האור (לפי שהיא כברכת הבדלה שמברך להקב"ה שהבדיל לנו זה היום משאר יו"ט שנאסר בו להבעיר אור עד עתה בלילה).

מברכים דוקא על נר ששבת (=ששבת ממלאכה, והיינו שדולק מערב יום-הכיפורים, ושבת ממלאכה כל יום הכפורים, כדי להראות שיום זה הוא מקודש ששבת מן האור) ומן הדין מותר לברך גם על נר שהודלק מהאור ששבת. ומכל מקום טוב להחמיר לברך על אור ששבת מבעוד יום ממש, ובתנאי שהנר עשוי להאיר ולא לכבוד. בפועל נוהגים להדליק עוד נר מהנר ששבת בביתו ומברך על שניהם.

נשים (שאינן יכולות לחכות לבעליהן) יכולות להבדיל בעצמן (ויכולות להבדיל על מיץ ענבים או חמר מדינה כגון תה או קפה), ואם אינן יודעות להבדיל, מותר להם לשתות מים לפני הבדלה, ובמקום הצורך – סודה, ואפילו תה וקפה בלי סוכר ובלי חלב¹⁷⁷.

דין מי ששכח ולא הבדיל ונזכר אחר שאכל או ברך – ראה בטבלא שבסוף הלוח.

איש שכבר הבדיל אינו יכול להבדיל עבור נשים. באם רוצה להבדיל אח"כ עבור אשתו, יכוון שאינו רוצה לצאת בהבדלה שבביהכ"נ.

באם בדעתו לאכול לחם או מזונות מיד אחר הבדלה, ונמצאים על השולחן בשעת ההבדלה, יש לכסותם.

175) וראה הנסמן בשו"ת באתרא דרב סי' ה'תשסט.

176) נת' בר"ד מוצאי יו"כ תשכ"ז. יום א' דחה"ס תשל"ל. מוצאי יו"כ תשל"א. ועוד שם, שבמוצאי יו"כ, אפשר ליתן משיירי היין לאחר לשתות.

177) אבל להעיר מנמוק"י ופי' ר"י מלוגיל פסחים קה, א שאיסור טעימה כולל כ"ד שראוי להבדיל עליו.

ברכת בורא פרי הגפן על יין הבדלה פוטר שאר משקים מברכה ראשונה ואחרונה, אם היו לפניו על השולחן כשבירך בפה"ג או שהי' אז בדעתו לשתותם, אף שלא נתכוון לפוטרם בפירוש. אם לא היו לפניו כשבירך בפה"ג וגם לא הי' אז דעתו עליהם, צריך לברך על המשקים שהכל, אבל נפטרים בברכת על הגפן.

המבדיל על היין לפני סעודתו, ושתה כשיעור, כיון שאין בדעתו כלל לשתות יין בתוך הסעודה צריך לברך אחריו ברכת על הגפן לפני סעודתו (אא"כ יברך ברכת המזון על הכוס). ואם שכח ולא בירך לפני הסעודה יברך בתוך הסעודה לפני ברכת המזון. אבל אחר ברכת המזון לא יברך עוד.

אחרי הבדלה, קידוש לבנה – בחגירת אבנט ובסידור. [בנוגע אכילה לפני קידוש לבנה – ראה בהערה¹⁷⁸].

בר"ד משיחת שמח"ת תש"נ נאמר: "זה עתה התפלל תפלת נעילה . . עד לסיומה באמירת "אבינו מלכנו" "שמע ישראל" וכו', כולל גם ההכרזה "לשנה הבאה בירושלים", והתקיעה גדולה שלפנ"ז. ובמעמד ומצב נעלה כזה – מהו החפזון והמהירות לאכול?! . . צריך להשתדל ולפעול על עצמו שיהי' במעמד ומצב . . שבסיומו של יום הקדוש אינו חושב ע"ד אכילה ושתית . . אכילתו היא . . "לשמה" מצד ציווי התורה "לך אכול בשמחה לחמך" מבלי לערב בזה ה"געשמאק" דהמאכל הגשמי".

בת קול יוצאת ואומרת: לך אכול בשמחה. אוכלים ושמחים מפני שהוא קצת יו"ט. מרבים בסעודה ובהרחבה. טובלים פרוסת המוציא בדבש.

מתעסקים בעשיית הסוכה. ורוב בני ישראל אינם נזהרים בזה במעשה בפועל¹⁷⁹, ויוצאים ידי חובתם על ידי הדיבור על דבר זה (ובלימוד הלכות סוכה¹⁸⁰).

הכנות לחג הסוכות

כל שמונת [תשעת] ימי החג חייב אדם להיות שמח וטוב לבב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים אליו ושמחה זו היא מצות עשה מן התורה. כיצד משמחים? הנשים קונה להן בגדים ותכשיטים כפי ממונו [ואנשים וקטנים – כדלקמן בלוח לימי חג הסוכות].

לספק צרכי חג הסוכות בהרחבה לעניים.

עסוקים בבניית הסוכה וברכישת ד' מינים.

להלן כמה פרטי דינים בקשר לבניית הסוכה ורכישת ד' מינים

178 פשוט הלשון בס' המנהגים משמע כהדעות שיש להדר לאכול לפני קידוש לבנה. וראה גם ר"ד דיום א' דחגה"ס תשל"ל. וכן נהגו עד תשל"א. אבל בפועל נוהגים כעת דלא כנ"ל. ולהעיר גם מאג"ק מוהרי"צ ח"ג ע' רכח.

179 ובסה"ש תש"נ ח"א ע' 41: ואני בתוכם.

180 בענין כל העוסק בתורת בנין כאילו בנהה, ואם שייך בלימוד הל' סוכה – ראה בארוכה בשו"ת באתרא דרב סי' א'רצו.

(שבלוח יומי לחג הסוכות והועתקו כאן לתועלת הקוראים):

אף שמעיקר הדין יכול לאכול בסוכתו של חבירו, מה טוב שישתדלו שתהא לכל אחד סוכה משלו. דמכיון שתשבו כעין תדורו, צריך להיות לכל אחד סוכה בפני עצמו, בדוגמת מה שכל השנה דר בדירה שלו. ובפרט שגם עשייתו הסוכה היא מצוה [שמברכין עליה שהחיינו, אלא שנפטרת בשהחיינו שבקידוש], ומצוה בו יותר מבשלוחו. ומפני מצב הפרנסה הדחוק דרוב בני ישראל – נהגו בכמה מקומות שיש סוכה אחת לכמה וכמה משפחות.

אין לעשות סוכה בקרקע של חבירו שלא מדעתו וכן בקרקע של רבים כגון ברחוב העיר וכיוצא בו מקום שהרבים עוברים שם. וכן במקום שסוכתו גורמת לנזקי שכנים כגון שמאפיל על חלונות חבירו¹⁸¹. עבר ועשה שם סוכה אין לברך עליה.

כל סוכה שאינו יכול לאכול ולשתות ולטייל ולישן בה בנחת בלא שום צער אינה נקראת דירה כלל. עשה סוכה במקום שידוע לו שיצטער אחר כך, כגון שעשה ברחוב [ולכתחלה אין לעשות ברחוב, כמו שנתבאר] שאי אפשר לו לישן שם בנחת מחמת מורא הגנבים והליסטים הרי זו סוכה פסולה, ואינו יוצא בה אפילו באכילה, אבל מי שאינו מתיירא לנפשו לישן שם בלילה הרי זו כשרה [וכן הוא גם במקום ובאופן שפטור משינה בסוכה (כבמקומות הקרים או שמצטער¹⁸² וכיו"ב¹⁸³)].

בונים הדפנות לפני הסכך.

נהגו עכשיו לעשות מחיצות שלימות כי אין הכל בקיין בדין המחיצות. ומנהגנו לעשות ארבע דפנות. אין נכון לעשות הדפנות [ואפילו מחיצה אחת] מיריעות, אפילו קשרן [כי לפעמים מתנדנדות באמצע, ואפילו קשרן] בטוב, כי לפעמים מתנתק מבלי שישים לב, וממילא דינן כמחיצה שאינה עומדת ברוח מצויה. והרוצה לעשות סוכה בסדינים, טוב שישים מחיצות של קנים במשך עשרה טפחים מהקרקע, עם ריוח פחות משלשה טפחים בין כל קנה וקנה. ולכתחילה יזהר לתקן קנים בכל ד' הדפנות.

להיזהר שהסכך יהא עמיד ברוח מצויה במשך כל ימי החג (ונוגע במיוחד במחצלאות שאינן עומדות ברוח מצויה ולכן יש להוסיף עליהם סכך או להניח עליהם קורות עץ). אין לחזק את הסכך בדבר המקבל טומאה (כ'אזיקונים' מפלסטיק וכדומה. ניתן להשתמש בקורות עץ או לקשור בחוטים המיוחדים לשם כך,

181) ויש שכתבו ללמד זכות על המקילים לעשות סוכות בקרקע של רשות הרבים בכמה אופנים (כשקיבלו – או יכולים לקבל – רשות משר העיר (כיון שעיקר הטעם משום גוים שאינם מוחלים), בשטח המצומצם שלפני ביתו שחייב משום דינא דמלכותא בעניני נזיקין וכו'), וכמובן – שגם להמקילים, זהו רק בתנאי שאינו מפריע לעוברים ושבים (ואינו סותם כל דרך הרבים).

182) ראה לבוש סתר"מ ס"ב. פמ"ג בא"א סק"ו. וראה הגהות יא"פ, מחה"ש, בכור"י. ועוד.

183) ראה לקמן בלוח יומי לחג הסוכות ע"ד מנהג חב"ד בזה.

הכשרים לסיכוך). חשוב להדגיש שאין חשש במה שהסכך נוגע בברזל, ומספיק שעיקר עמידת הסכך אינו מחמת דבר המקבל טומאה. בדיעבד שהעמידו הסכך בדבר המקבל טומאה מותר לישב שם אפילו לכתחילה.

מנהג רבותינו נשיאינו שהיו מרבים בסכך והדגישו הדבר גם באמירה בדיבור, שהיו אומרים שיוסיפו עוד סכך ועוד סכך מבלי לדאוג לכך שצריך שיהיו כוכבים נראים מתוכה. ובודאי מצאו עצה שיוכלו גם לראות הכוכבים, ובפשטות – עי"ז שלוקחים מקל ותוחבים אותו בעובי הסכך, וככל שירבה הסכך יעשה בו נקב קטן עכ"פ שדרכו יוכלו לראות הכוכבים.

במענה לשאלת רבים:

בנוגע להמצאה לסדר סכך ממחצלאות של במבוק באופן שהגשמים אינם יורדים לתוכה, מצד אופן הנחת הקנים, וסמכו (בין השאר) על שיטות הראשונים להכשיר בכגון דא – הנה לשון אדה"ז¹⁸⁴ "אם ה' הסכך מעובה כל כך עד שאין המטר יכול לירד לתוכה פסולה, לפי שאין נקראת סוכה אלא אם כן אינה מגינה אלא מן הצל בלבד אבל אם מגינה גם מן המטר אין נקראת סוכה אלא כמין בית היא זו", ומדבריו משמע שפסולה מדאורייתא¹⁸⁵.

ועוד ועיקר¹⁸⁶, שלדעת אדה"ז¹⁸⁷ "אין אדם יוצא ידי חובתו אלא בסוכה שאינה עשויה אלא לצל בלבד וכו' אבל אם היא וכו' עשויה גם למחסה ולמסתור מזרם וממטר כל שאינה עשויה לצל בלבד אין זו סוכה אלא בית"¹⁸⁸.

אין מנהגנו לעשות רצפה מיוחדת לסוכה, אלא אם סוכתו ממוקמת בגינה, שהרי טוב שלא לאכול כלל בגינה בשבת ובחג אם ישתמש שם עם מים מפני שבקושי יוכל ליזהר שלא יפול שם מעט מים [ויגרום לצמיחה].

אין מנהגנו בנוי סוכה.

מדיני נוי סוכה (להמניחים) – אסור להסתפק מהם כל ימי החג, ואפילו אם נפלו מהסוכה, ואסורין גם בטלטול בשבת ויו"ט שהרי אינן ראויים לכלום כל ימי החג. יש ליזהר שלא להרחיק נויי הסוכה מן הסכך ארבעה טפחים.

לוודא שהד' מינים כשרים בתכלית (והאתרוג אין עליו חשש

184) בשו"ע סתרל"א ס"ה.

185) וראה פת"ז סתרל"א ס"ג. סתרל"ה ס"א מש"כ לחלק בזה.

186) גם את"ל ולחלק באופן שהמבנה רעוע ומה שאין הגשמים יורדים היא מסיבה חיצונית (כמ"ש חלק מהמתירים).

187) סתרכ"ו ס"א.

188) וראה גם שו"ע אדה"ז סתרכ"ט ס"י. וראה שו"ת אבנ"ז או"ח סתע"ד. פת"ז שם. (ודלא כמ"ש בקובץ תשובות או"ח סס"א). וראה בלקוטי שיחות (חל"ב ע' 142) בדעת אדה"ז "שזהו תנאי בכל סוכה, ועד שכוונת עשייתה צ"ל אך ורק לשם "צל בלבד", בלי תערובת של כוונה אחרת וכו' אפילו שתהי' גם "למחסה ולמסתור מזרם וממטר" וכו' אין זה אחד מתנאי הסוכה אלא זהו גדרה של סוכה".

מורכב) וגם מהודרים, ולקנותן רק ממוחזקים ליר"ש. אין לסמוך על מכתבי המלצה שפג תוקפן או כשהממליץ אינו בר-סמכא, כפשוטו. אין לקנות ד' מינים (וערבות בכללם) מקטן עבור יום הראשון של חג. פרטי דינים נמצאים בשו"ע אדה"ז סימן תרמה-ט. קטן היודע לנענע כדינו אביו חייב לקנות לו לולב כדי לחנכו במצות. ואף שרבים אין נוהגים כן – בזמנינו שד' מינים מצויים בשפע, כדאי לקנות ארבעת המינים כשרים כהלכתם לבנים היודעים לנענע, החייבים מדין חינוך. ולפחות שבכל בית יהיה סט של ד' מינים מיוחד לילדים. והדבר נוגע במיוחד ליום הראשון של חג [כדלקמן בלוח יומי לחג הסוכות].

מברכים על אתרוג מקאלאברי. בנטיעת שתילי אתרוגי קלברה באה"ק ת"ו, אינו בדומה לאתרוגי קלברה עצמן, ורק שסר בזה הענין דהרכבה.

בנוגע לאתרוגי ארץ ישראל משנת השמיטה: באתרוג הולכין בו אחר לקיטה, שאם נלקט בשנת השביעית נוהגין בו קדושת שביעית (וגם בזה נחלקו אם שנת השביעית שלו מתחלת בר"ה או בט"ו בשבט). ונפקא-מינה בנוגע להיתר קנייתם, ואופן קנייתם. באם האתרוג נלקט לפני ראש השנה של שנת השביעית, אין בו קדושת שביעית לכל הדעות.

מראה האתרוג צ"ל געה"ל (כמראה שעוה).

לוקחין לולב שאין עליו כפופין (הנק' כפתורים – קנעפלאך).

מוסיפים על ג' הדסים, ולפחות עוד ג' הדסים.

אתרוג הכבוש – שנשרה מעת לעת במים או בשאר משקים – פסול. ויש מחמירים גם בשאר המינים. ולכן ראוי שלא להשהות אגודת הלולב במים ליותר מ24 שעות, באם לא נשאר כשיעור (4 טפחים בלולב, 3 טפחים בהדסים וערבות) מחוץ למים. והרבה מקילים לעטפם במטלית רטובה, אפילו כשהיא בגדר טופח על מנת להטפוח (ואכ"מ).

כדאי לרשום את השם על נרתיק הלולב (על מדבקה וכיו"ב) שלא יוחלף עם של אחר.

אין מדקדקים לשלם בעד ארבעת המינים קודם החג דוקא.

יום ועש"ק פרשת האזינו, י"א תשרי

תקנ"ג: הכנסה לחדר של אדמו"ר הצמח צדק ע"י סבו, אדמו"ר הזקן.

מחרת יום כפור נקרא "בשם השם" (ג-ט'ס נאָמען). משכימים לבית-הכנסת.

הימים שבין יום כפור לסוכות הם ימי שמחה שבהם היו מחנכין את המזבח בימי שלמה. ואין אומרים תחנון והשייך לזה. אין מתענים עד אחר אסרו-חג (חוץ מחו"כ ביום חופתם).

שכח ולא הבדיל במוצאי יום כיפור, ראה בטבלא שבסוף הלוח.

שכח ולא עשה סדר כפרות – ראה בהערה¹⁸⁹.

יש לזהר להזדרז לשלם דמי הזכרת נשמות. ובכמה אגרות קודש הפליא אדה"ז בנוגע לחובת הזריזות בפרעון דמי הצדקה (נוסף לגדר "בל תאחר")¹⁹⁰.

כשחל שבת בין יוה"כ לבין סוכות, כקביעות שנה זו: יש אומרים שמן הדין יש להקים את הסוכה לפני שבת, שכיון שבשבת אי אפשר לבנותה, א"כ הם שני זמנים נפרדים, ואין מעבירים על המצוות. אבל הרבה תמהו ע"ז וחלקו, כיון שבשבת אינה זמן פטור אלא שיש מניעה מצד איסורי שבת לבנותה, והכל זמן אחד¹⁹¹.

כדאי להימנע מלבנות הסוכה בערב שבת אחר חצות היום¹⁹².

העברת הסדרה שמו"ת – פרשת האזינו.

הדלקת נרות בשעה 6:42 (18 דקות לפני השקיעה).

שבת קודש פרשת האזינו, י"ב תשרי

הילולא של הרה"ק ר' אברהם המלאך נ"ע.

קריאת התורה במקומות המסומנים ("הזיו"ל"ך"). אין אומרים אב הרחמים.

במנחה: קריאת התורה (פ' ברכה). אין אומרים צדקתך.

מוצאי שבת קודש

צאת השבת בשעה: 7:40.

אין אומרים ויהי נועם ואתה קדוש. אומרים ויתן לך כרגיל.

לא קידש הלבנה עד עכשיו, יקדשנה הלילה.

יום ראשון, י"ג תשרי, "לכתחילה אריבער"

הילולא של כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע (מלכתחילה אריבער).

שיעורי חומש ("חת"ת") דשבוע זה – פרשת וזאת הברכה, בפעם הראשונה.

189 ראה שו"ת באתרא דרב סי' יא'שיב.

190 ולהעיר מס' לקט יושר הל' צדקה (יו"ד ס"ע 40) שבעל תרומת הדשן לא אכל בשחרית באסרו חג עד ששלח דמי הזכרת נשמות לגבאים.

191 ראה שו"ת מנחת אלעזר ח"ד סנ"ה ובשו"ת מחזה אברהם סי' קלה בסתירת מש"כ בשו"ת אבני נזר או"ח סתנ"ט. וגם באבנ"ז גופא כתב שכשיו"כ חל ביום ה', ומוצאי יו"כ בעש"ק, יש לפוטרו מעיקר הדין כיון שעוסק במצות שבת שקודם לסוכות.

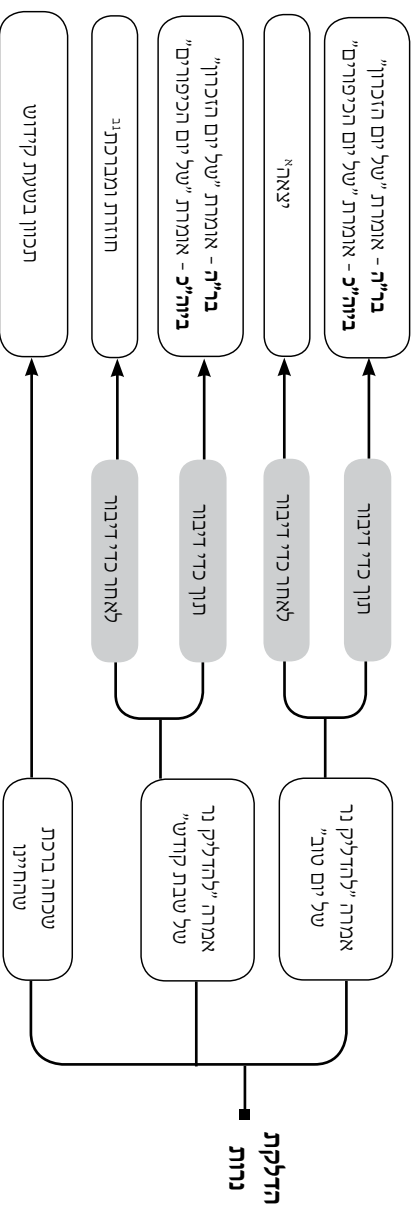
192 כ"ה ע"פ הפמ"ג סתרכ"ה (והעתיקו גם המשנ"ב). והקשו כו"כ ע"ז מהמבואר בב"י ולבוש סנ"א להתיר לצורך מצוה. וכ"ה בשו"ע אדה"ז שם סוס"ג דלצורך מצוה לעצמו או לחברו בחינם שרי, דכיון שהוא דבר מצוה הרי זה כלצורך שבת. (משה"ק בתוספת ביכורים על אתר מזה שגם במוצ"ש ויו"ט א"ר סימן ברכה, ומ"מ המדקדקין מתחילים במוצאי יוה"כ פ' ובע"כ דמצוה שאני – אינו, דהתם קאי לפני הבדלה דוקא). וכמה ישובים נאמרו בדבר. ועיקרם: לחלק בין מלאכה גמורה וקבועה כבניית סוכה (וראה עד"ז בשו"ע אדה"ז סתס"ח ס"ח – אף דפשוט שיש לחלק טובא), או שבסוכה אפשר לאחר זמן (לפעמים), או שהוא רק הכשר מצוה. והראשון עיקר (שבכולם יש לפקפק, וגם בטעם הא' צע"ק וכדלקמן). ויש לדייק גם בל' המחבר "דרך לימודו". (אלא שאדה"ז השמיטו, ולא זו בלבד אלא שהוסיף גם "לאחרים"). וראה פתה"ד סנ"א סק"ד בארוכה. ומ"מ כיון ששערי תירוצים לא נעלו (ובודאי לא נעלם הנ"ל מהפמ"ג), ולאידך נראה פשוט שמעיקר הדין מותר, נכתב בלשון "כדאי להימנע".

קיצור דיני שכחה וטעות בתפילות ראש השנה, יום כיפור ועשרת ימי תשובה

הדין

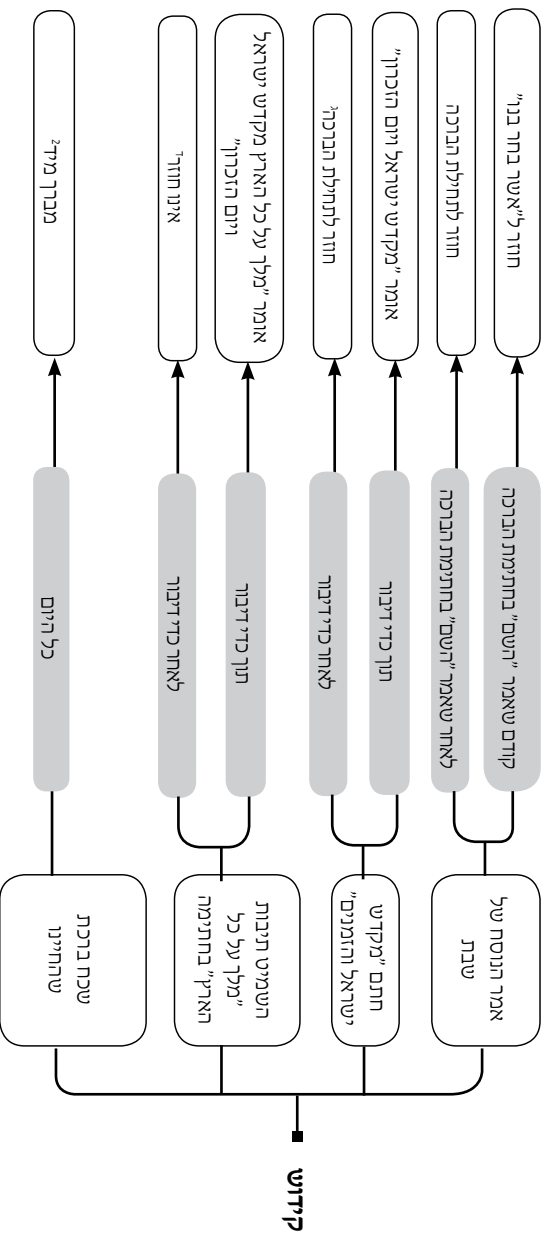
נזכר/ה

טעות

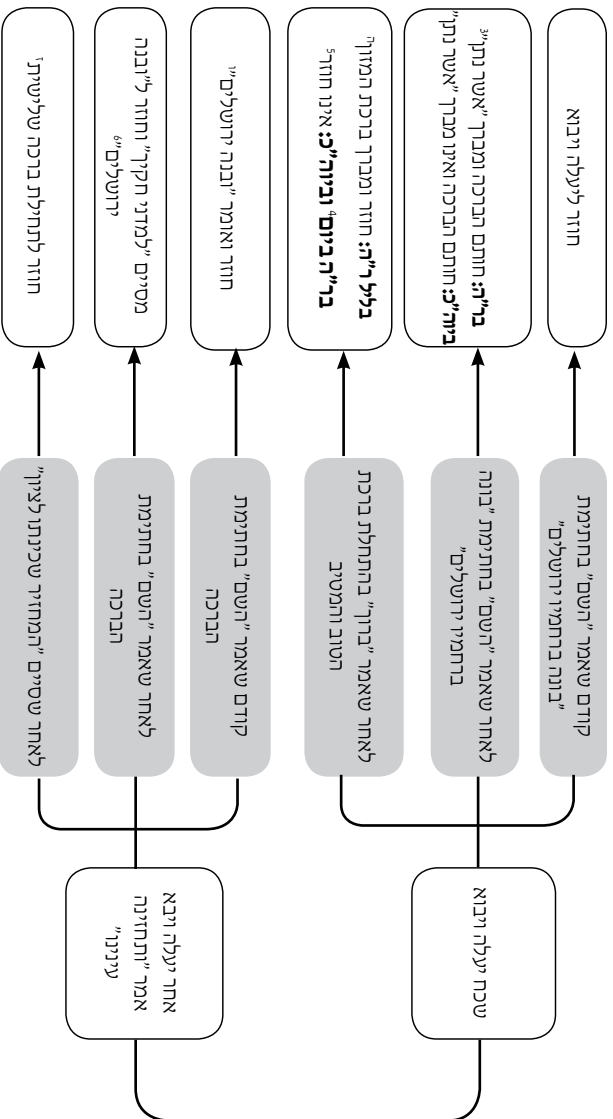

1. כל זמן שהנרות
דולקות.

2. אפילו שבת רק בליל ב' של ר"ה.

ברכת המזון
בר"ה
ולחולה
(או קטן)
ביוה"כ

3. כנסת שספידו:
ברוך אתה ה' אלקינו
מלך העולם אשר נתן
ימים טובים לעמו
ישראל לצורך את יום
הזכרון הזה בא"י מקדש
ישראל ויום הזה.

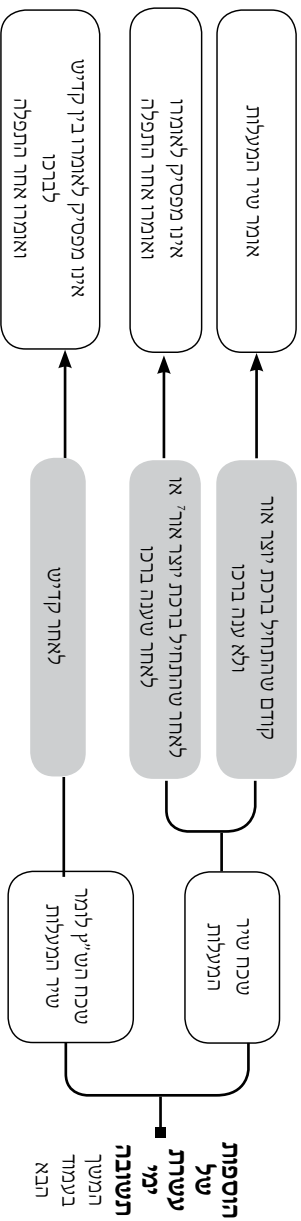
4. יש אומרים שאם
שכח וצה בברכת המזון
בסעודת היום בשבת
שובת, ונזכר לאחר
שהחיל בברכת הטוב
והמטיב, אין צריך לחזור,
לפי שיש אמרים שיש
להתענות בן. ולמששה
צ"ע. ואם נזכר אחר
"ברוך אתה ה' בונה
ברחמינו ורושלים", לפני
שהחיל בברכה רביעית,
לכל היעות צריך לומר
ברכת שנתן שבתות
וכי"ו.

5. אם טעה וסבר שע"פ
דין צריך לחזור ולברך
ונזכר באמצע ברכת
המזון שאינו צריך
לחזור ולברך, מפסיק
אפילו באמצע הברכה.
6. אם סיים ואמר "בונה
ברחמינו ורושלים" יצא.

הדין

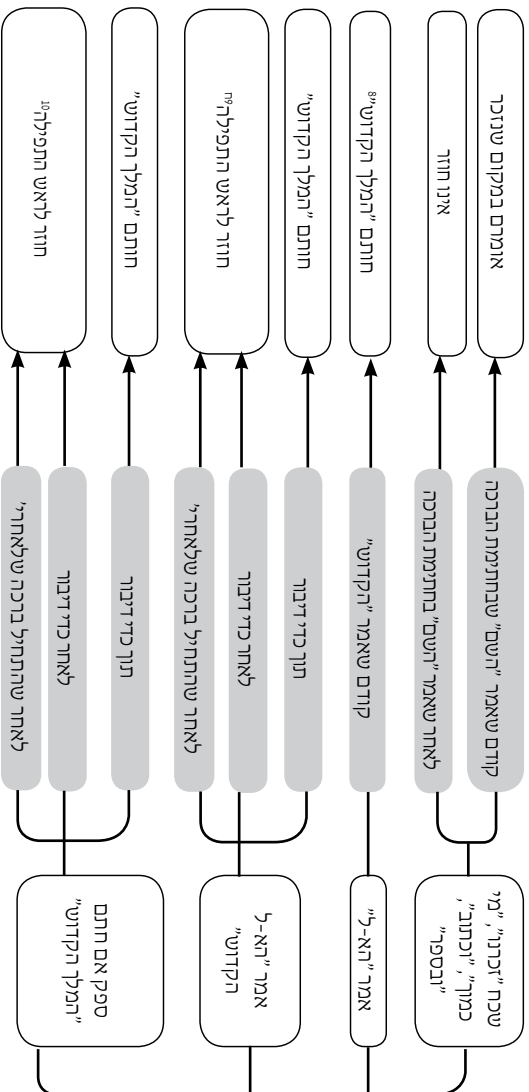
מצד/ה

טעות

7. אפילו אמר רק תיבת "ברוך".

הוספות של עשרת ימי תשובה

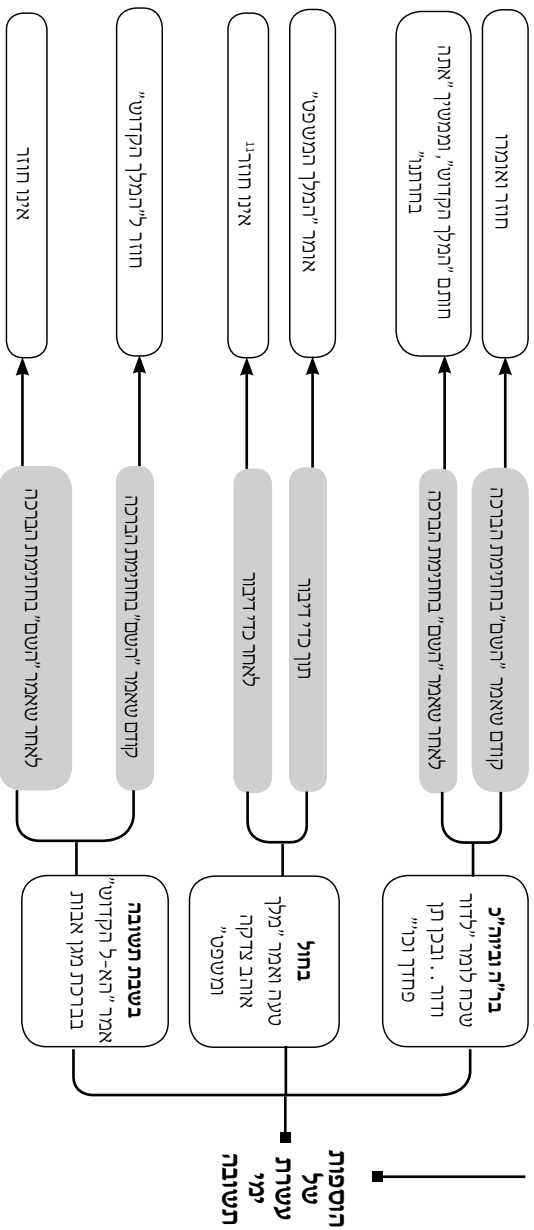
8. אפילו שהיה יותר מכדי דיבור.
9. בר"ה במוסף - מתפלל תשע ברכות⁸⁷. במצאי ר"ה ושבת תשובה - אומר שוב "אתה חוננתו".⁸⁸ בזום גדול במנחה (וה"ה בשחרית לש"ק) - אומר שוב ענוג. במנחת ערב ויה"כ ובתפילת ויה"כ - אומר שוב וידוי⁸⁹.
10. אם ידע בודאות שאמר כל הנסח מ"לדור ודור כל וכן תן פחדך כו" (וכש"כ כשהתפלל מתוך מחזור) אינו חוזר⁹⁰. אבל אם מסופק אם אמר כל הנסח, חוזר.

הדין

נזכר/ה

טעות

11. אבל לאחר שעקר
רגליו טוב שיתפלל
עד פנים בתורת נדבה
(וא"צ' לחדש בהדבר).

12. וכו' ואם התחיל גם תיבת "חונן" אלא שלא אמר כל התיבה אלא תחילתה כמו "ח" – " או "חונן" – שאינו גומר הברכה. ואם מסופק אם אמר כל התיבה יגמור הברכה.

13. בין שנזכר בברכה ראשונה של אמצעות של חול שהיא אהה חונן, ובין שנזכר בשאר ברכות אמצעות של חול.

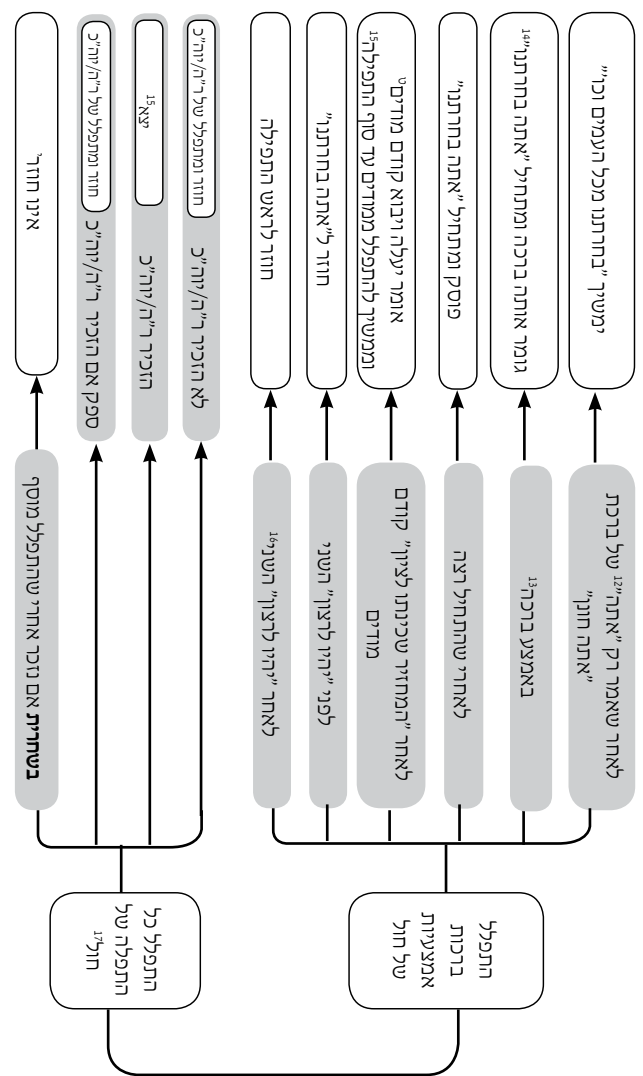
14. אם לא גמר ברכה של חול אלא הפסיק באמצע הברכה ואמר אהה בחרתנו וזכר אחרי שגמר "מלך על כל הארץ כ"ו" לא יחזור.

15. כמובן, בתנאי שזכר לומר "המלך הקדוש" בברכה אהה קדוש. אם לא אמר "המלך הקדוש" חוזר לראש התפלה.

16. והסיה דעתו מלומר תחנונים.

17. ואם מסופק אם התפלה של חול או של י"ט יש להסתפק אם יחזור ויתפלל. ולמעשה יכון וישמע מהש"י"ץ ויצא ידי חובתו.

תפילת העמידה ערבית, שחרית ומנחה (ונועילה)

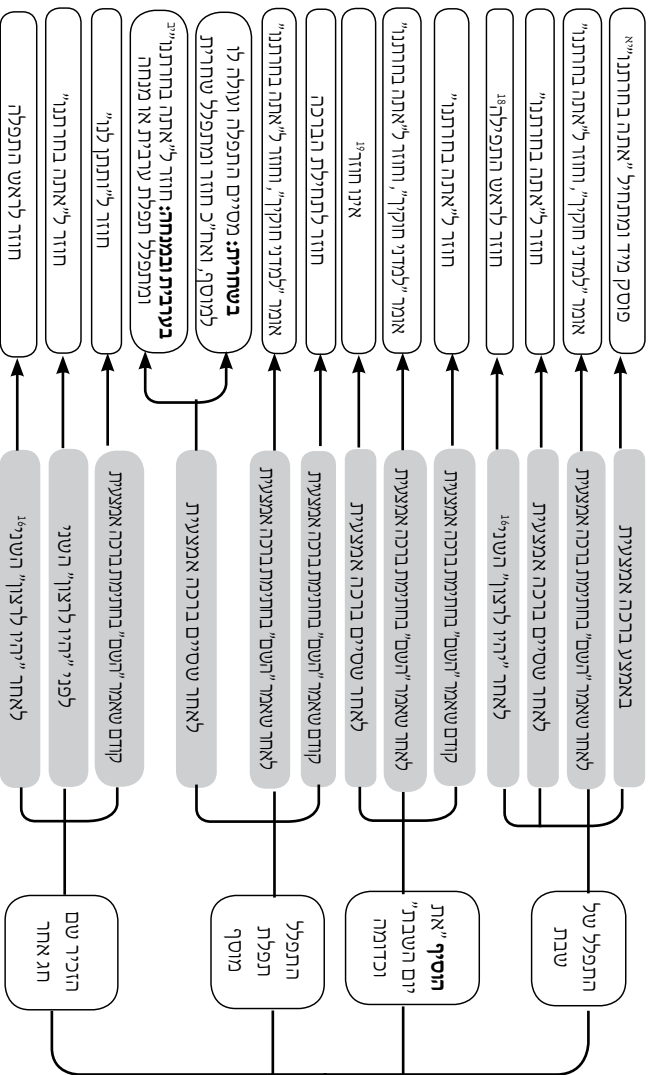

הזיך

תזכיר/ה

טעות

18. ואפילו הזכיר של י"ט
ביעלה ויבוא לא יצא.
19. אם חתם כתיקונו.

תפילת

העמידה

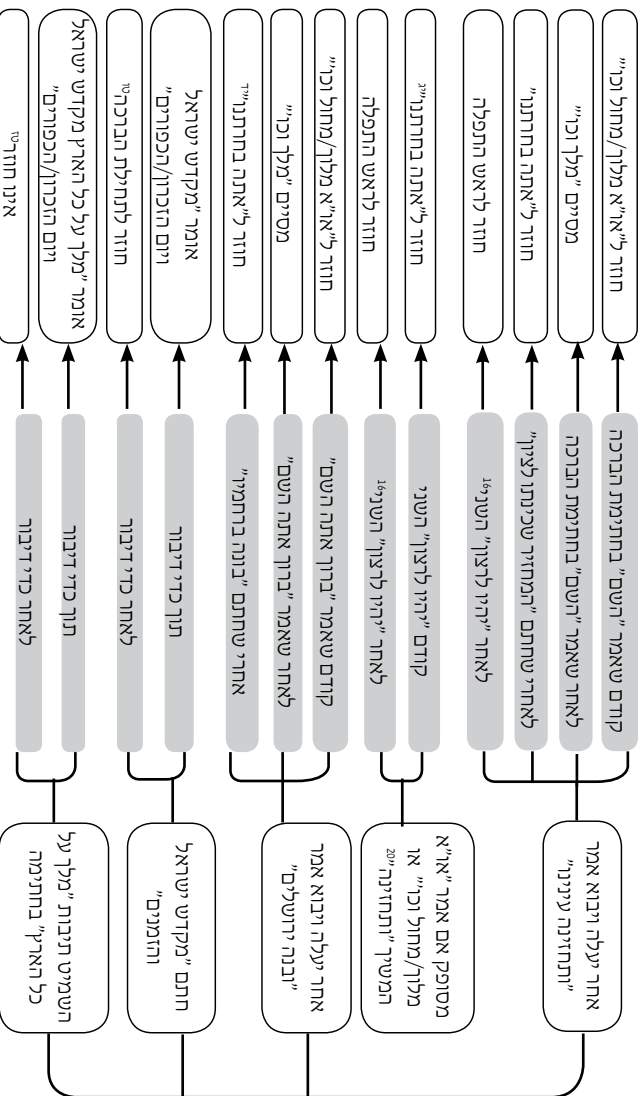
ערבית,

שחרית

ומנחה

(ונעילה)

20. אם אינו מתפלל מתוך המחזור.

תפילת

הערבית,

שחרית ומנחה

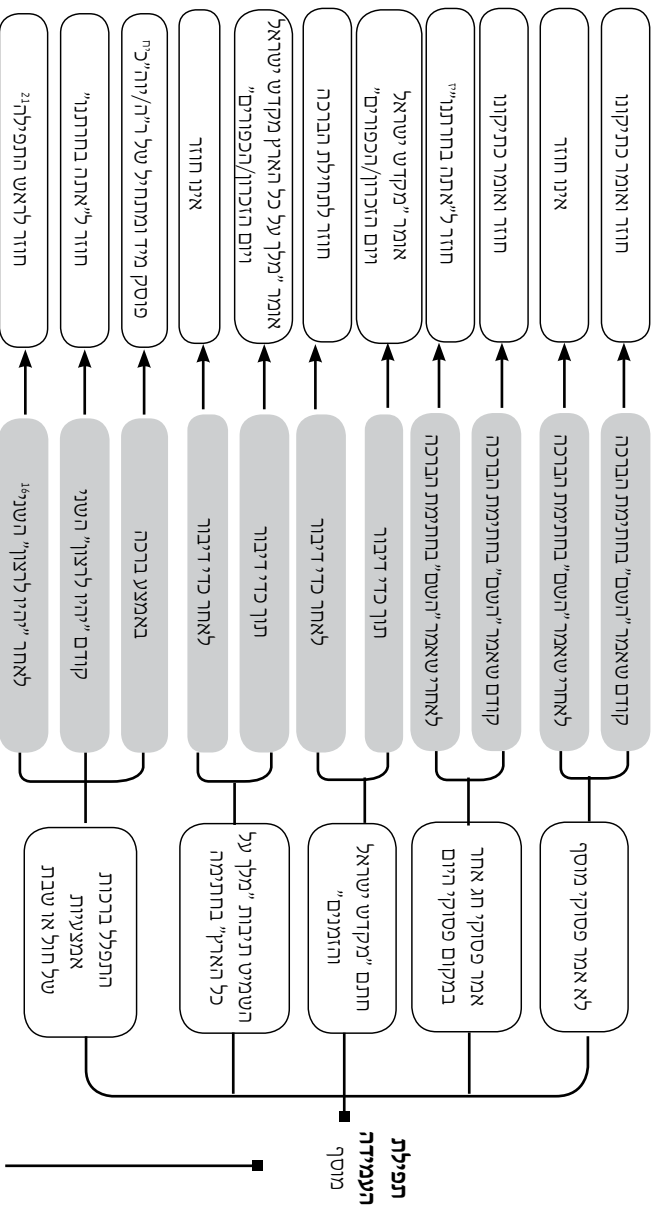
(ונעילה)

הדין

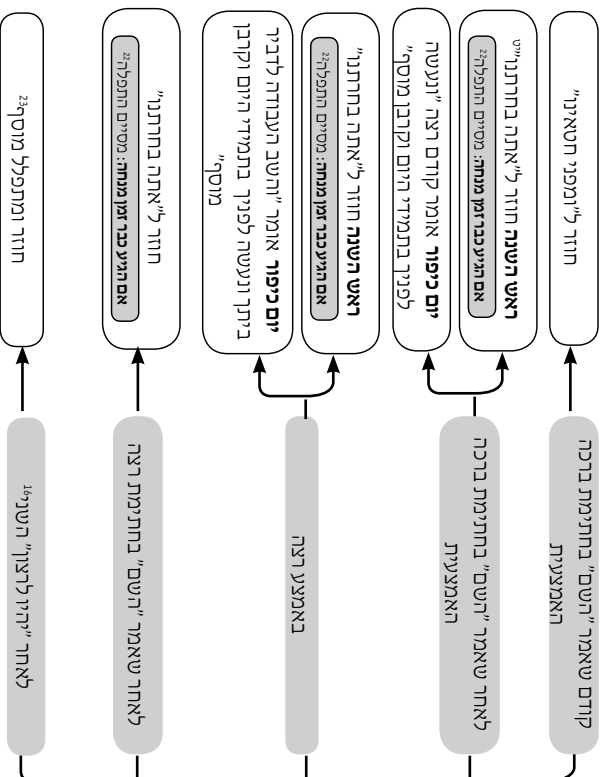
נזכרה/ה

עמות

21. נבר"ה מתפלל תשע ברכות.¹⁶

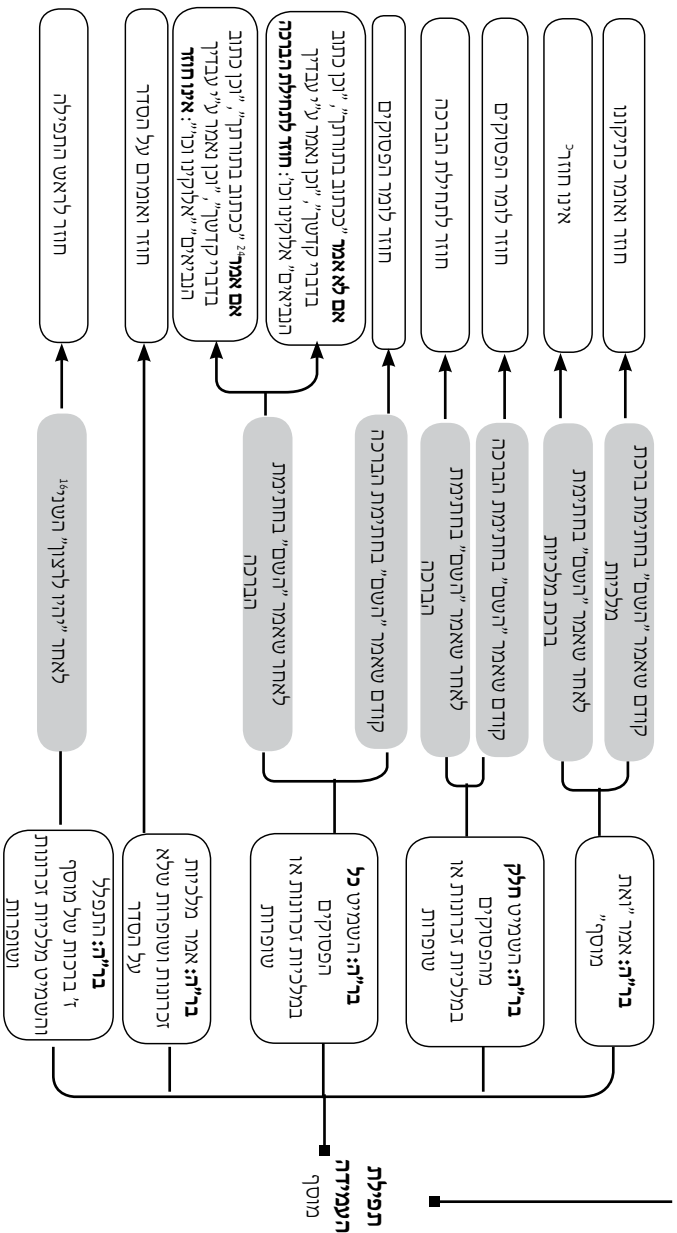

22. ועלתה לו למנוחה.
ויחזור ויתפלל מוסף.
23. אם הגיע כבר זמן
מנוחה, עלתה לו למנוחה.

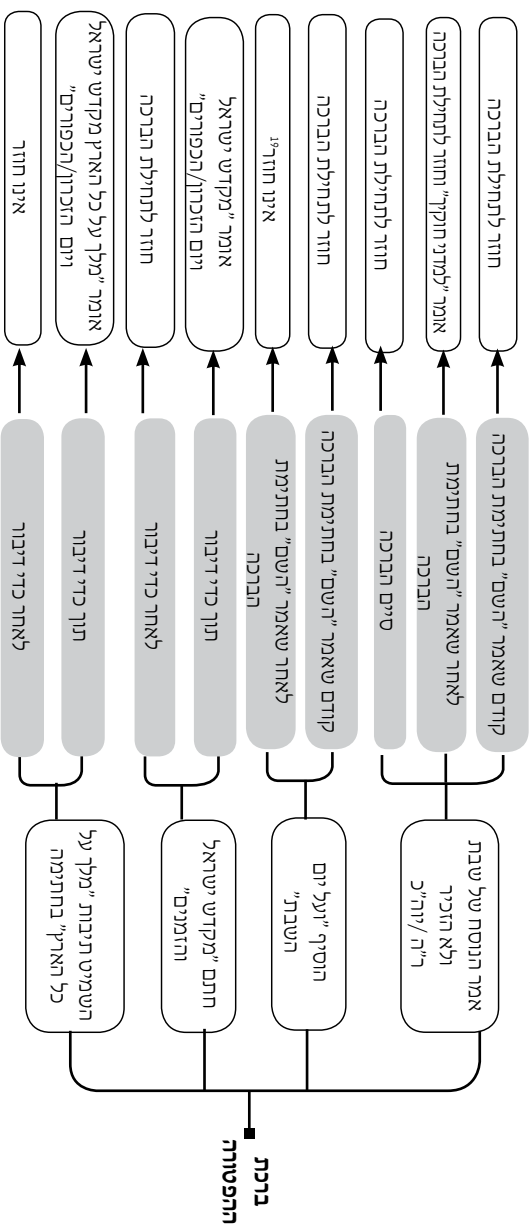

תפילת העמידה
מוסף

24. אסור לעשות כן לכתחילה.

25. אם נזכר בלייל ג' והוא ר"ה, ישמעו קידוש מאחרים, ולא ישעום פחות המציא עד שיבדיל על הכוס - בנוסח "המבדיל בין קודש לחול" - וישתה, ואח"כ יברך המוציא ומאכלי^ט.

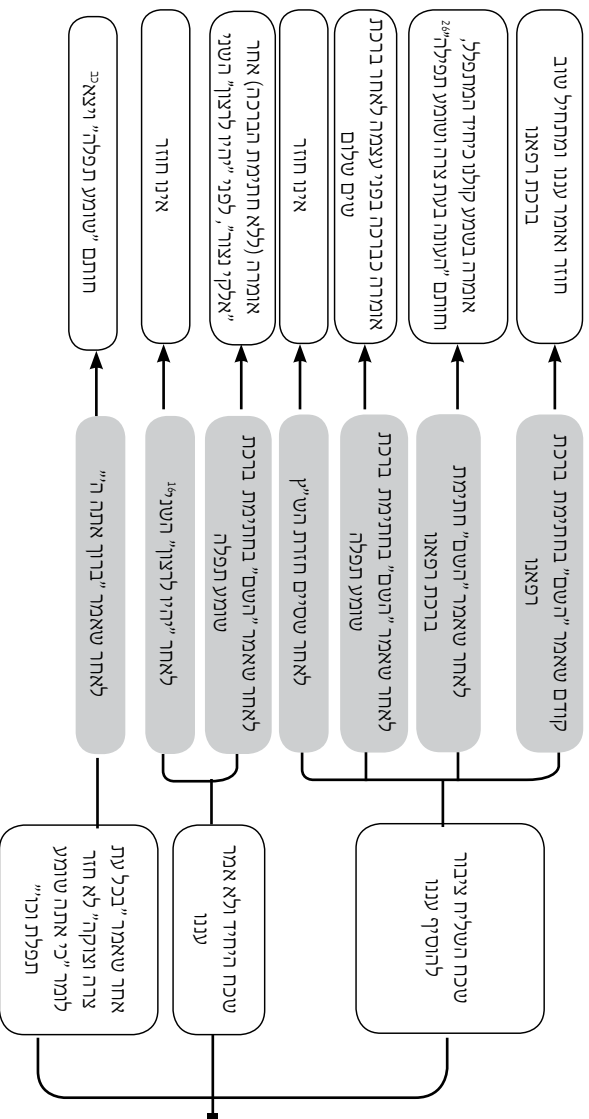

הדין

נוכח/ה

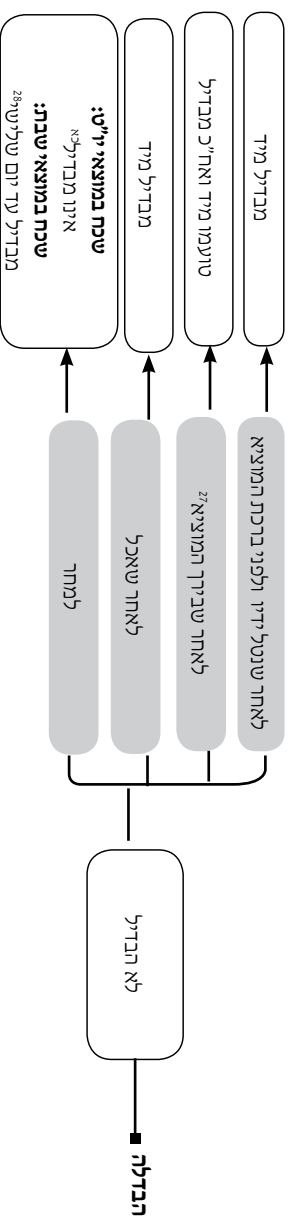
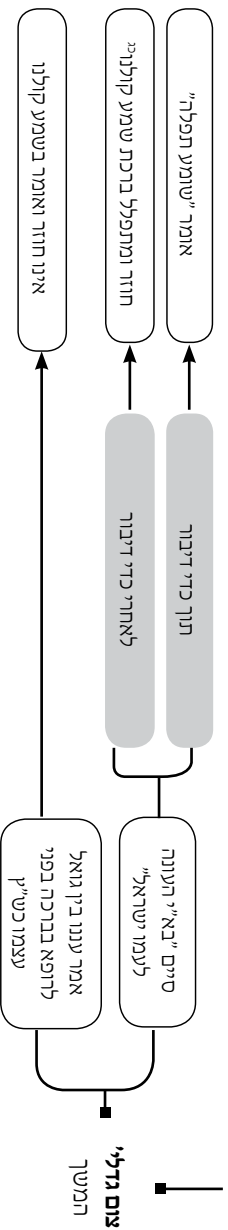
טעות

26. ואם חתם בשומע תפלה לבד יצא.

צום גדלי'

27. או "בורא" מיני מזונות" על עוגה.
 28. אם נזכר בליל ג' והוא ר"ה, ישמע קידוש מאחרים, ולא ישעום פרוסת המוציא עד שיבדל על הכוס - בנוסח "המבדיל בין קודש לחול" - וישתת, ואח"כ יברך המוציא ויאכל^ה.

הדין

נזיר/ה

טעות

אומר אחר כך, אחרי תפילתו

לא אמר חזירי

במנחת
ערב יורה"כ
ובתפילות
יורה"כ

אומר כתיקונו

תוך כדי דיבור

אינו חוזר

לאחר כדי דיבור

מפסיק מיד

קודם שיאמר "וכתבנו"

גומר תפילתו, ומתפלל שוב בתורת נדבה

לאחר שיאמר "וכתבנו"

אמר "המלך הקדוש"
או "המלך המשפט"

אמר "זכרנו לחיים"

לאחר יורה"כ

גומר תפילתו

אמר "מי כמון"

גומר תפילתו, ומתפלל שוב בתורת נדבה

אמר " וכתוב"

מפסיק מיד

קודם שיאמר "ונכתב"

אמר "ובספר"

גומר תפילתו, ומתפלל שוב בתורת נדבה

לאחר שיאמר "ונכתב"

אמר "ובספר"

הערות ל"קיצור דיני טעות בתפילות ראש השנה, יום כיפור, ועשרת ימי תשובה"

והזמנים ולא והמועדים, שתלוי בזמני תקופות השנה (משא"כ ברי"ה ויו"כ). [אבל ראה באו"א בכסא רחמים עמ"ס סופרים פי"ט ה"ז. פי"ל ח"י או"ח סתפ"ז. ועי"פ דא"ח - אוה"ת פינחס ע' אקצו. ושם, בנוגע לרי"ה ויו"כ. פלח הרמון ויקרא ע' רמב. שם ע' רנב].

אלא שבשו"ע אדה"ז סתקפ"ב ס"י במה שאין אומרים "ברכת מועדיך" לא הביא ד"ז שאינו מן הזמנים. ואדרבה, כת"ש בטעם שאין אומרים "מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון" לפי שלא ניתנו לשמחה, ומי שמצ"ע הוא בגדר מועדים וזמנים. (ודלא כבלבוש שם ס"ח שא"א לפי שאינו מועד וחג. וכ"ה כבר בכל בו הל' ר"ה ס"ד: שלא מצינו בשום מקום שיהי' נקי ר"ה מועד. וכ"כ במט"מ תשצו. ושם (וכן בלבוש) שבדברי קבלה נקי חג, ומקרא מלא: בכסה ליום חגנו. וברד"ק הושע ב, יג בשם רס"ג דמועדה קאי גם על ר"ה ויו"כ. וראה העמק שאלה שאילתא טו סק"י. וראה שו"ת חסדי אבות סט"ז). ועפ"ז אתיא כדעת הראשונים שבאמת כתבו לומר ברכת מועדיך מה"ט, לפי שנקי מועד. ולדין, הטעם כיון שלשון "ברכת מועדיך" שייך רק בגי' רגלים, ולא מחמת שם מועד (ראה שו"ת עמק הלכה ח"ב סל"ט). וכדעת רב שר שלום (שהביאו ברא"ש ר"ה פ"ד ס"ד) ד"מועדי ה"י אכולהו קאי (וכ"ה בראב"ן עירובין שם). וכן מוכח בכ"מ (ראה ר"ה ד, ב. וראה טו"א שם ד"ה ראב"ן. שם לב, א. וכן בסוטה מא, א. ערכין י, ב - צו"ן בראב"ן שם). ומ"מ, להלכה קי"ל"ן שאינו לא חג ולא רגל (רא"ש שם. אדה"ז סתקצ"ט). ויש לחלק בין מועד לחג ורגל, כפשוטו. וראה בצרור החיים לרבינו חיים ב"ר שמואל הל' ר"ה בטעם שאומרים ותודיענו לפי שרי"ה נקי יו"ט. [ומה שלא נתי' כן בטעם שא"א חגים וזמנים לששון, מחמת ל' חג - י"ל בדוחק שהכוונה לבאר בעיקר בל' מועדים וזמנים]. אלא שלמעשה, מנהגנו שא"א גם פסוק אלה מועדי וגו' בקידוש. (ראה שו"ת עמק הלכה שם).

ולכאוי צ"ל בכ"ז **פעין** מ"ש במחז"ו שם, ש"א"נו חשוב לא מועד ולא זמן לקרותן כן בעיקר השם, ואע"פ שכלולין הן בכלל מועדות שבתורה וכו', מ"מ אינן חשובים זמן גמור לקרותם בעיקר השם לא מועד ולא זמן וכו' ואף מהטעם הזה אינו ראוי לקרותו חג, לומר בתפלה חגים וזמנים לששון וכו' שאין חותמין מקדש ישראל והזמנים וכו' למדת שאלו בלבד שם מובהק שלהם וזמן ומועד אבל לא הנותרים. [וכדוגמתו, שחיה"מ לא נקי יו"ט - ט"ז סת"ר"ח סק"א. מגי"א סת"צ סק"א. שו"ע אדה"ז סתפ"ז ס"ו. וכ"מ בריטב"א עירובין צו, א. שם מו"ק יט, א. ועוד. ועכ"ז מצינו לפעמים שנקי' כן. וראה שו"ת הרשב"א ח"ה סר"טו. ט"ז סת"ר"ב סק"ג. מגי"א סת"ע. וראה פמ"ג בא"א שם. וראה ערך השולחן להגרי"י טייב סת"צ סק"ב. ועוד. ובחי' הריטב"א סוכה לח, א (הובא בבית מאיר סת"צ שם) בטעם שא"א "את יו"ט מקי"ן", שלא לזלזל ביו"ט ממש כיון

א. בנוגע לרי"ה - מצינו שרי"ה נקי' בשם יו"ט כדלקמן.

בנוגע ליו"כ - נחלקו הפוסקים אם עליה לחזור או שיצאה ידי חובתה. ולמעשה, אינה חוזרת. וספק ברכות להקל. ובברכת הבית חי"ב שער מ"ה בשערי בינה ס"ק לו שלכתחילה הנוסח הוא להדליק נר של יו"ט.

[ונהג, אף שלדעת אדה"ז סתפ"ז ס"ב (ועי"ש ס"א במוסגר) בתפלה צריך להזכיר שם יו"ט זה, הרי בהדלקת נרות אין קפידא בדבר, וכבכל יו"ט. ולכאוי תלוי בשקו"ט אי יו"כ נקי יו"ט (ראה מ"ס סופרים פי"ט ה"י שא"א יו"ט מקרא קודש. תו"כ פי"ח ה"ט. רמב"ם ריש הל' שביתת יו"ט. וצ"ע במגדל עוז שם פי"ו ה"טו). שו"ע אדה"ז סת"ר"י ס"ה. ועוד. ולהעיר מכס"מ תפלה פניה ח"ב. אבל בכמה גו' בעת"י מפורט שם יו"כ בפ"ע. ולהעיר מל' הרמב"ם שם פי"ג ה"ח והי"ד. וראה כס"מ שם). ובלשון בני"א ודאי נקי יו"ט, וכבסו"ס מ"ס תענית, ובמכ"ש מעיו"כ. וראה רמ"א או"ח ס"י תקע ס"א. וראה הנסמן במועדי ישראל ימים נוראים ס"י קצא. אנצ"ית ערך יו"כ"פ. ושו"נ. וסב"ל.

אלא, שגם אם נקי יו"ט - לכאוי ל"ש מחתימה בנוסח מקדש השבת ביו"ט, אף דאיכרי שבת, שה"ז משנה ממוטב שטבעו (ובחי"י סתפ"ז סק"א הוסיף לפי שנתכוון לשבת. אבל אדה"ז שם השמיט דבריו. וגם בחי"י היינו רק שמשו"ה לא יצא גם כשחזר בו תוכ"ד). אבל יש לחלק טובא, שהזכרת שבת לא משמע להו' לאינשי דקאי ביו"ט. ובסגנון אחר, שאין ההקפדה שיהא באותו מטבע ממש, וכדמוכח בכ"מ [ולדוגמא, באמר "מקדש ישראל והמועדים" במקום "והזמנים" (ראה בית השואבה דיני ערבית של יו"ט ס"י). אצבע קטנה קש"ג סכ"ד סוס"ז], אבל בשינוי שכזה גרע טפי. וראה שו"ת אבני זכרון ס"ד, עיי"שה.

אמנם, יתר על כן, מצינו בהשקו"ט בנוגע לרי"ה כשאמר "מקדש ישראל והזמנים" ולא "יום הזכרון" - ראה בארוכה באות טו.

ולהעיר מהאסתפקתא בגמ' (עירובין שם) בנוגע לאמירת זמן ברי"ה ויו"כ דלא איקרו רגלים. ובראשונים (מחז"ו שם. מעשה רוקח קמג. פי' ריב"ן עירובין שם. פסקי רי"ד שם), דרגלים תרגומו זימנין, ורי"ה אינו מן הזמנים ול"ש ברכת הזמן. אלא, דרבנן שוינהו כרגלים (תשו' ר"נ גאון - הובאה בראב"י"ה ר"ה סתקל"ד. ועוד. וראה תשובות ופסקים חכמי אשכנז וצרפת סע"ב). וכן מצינו בכ"מ (שבח"ל סרפ"ו. הפרדס לרש"י הל' ר"ה. סידור רש"י ס"י קעז. תניא רבתי סע"ג) במה שא"א "ברכת מועדיך" ברי"ה, דרי"ה לא מן הזמנים הוא. ומזה מובן גם בנוגע ליו"כ. ואדרבה, כתבו (שם) שהמנהג הי' לומר "ברכת מועדיך" ברי"ה, אבל ביו"כ לא. [וכנ"ל, שא"א יו"ט מקרא קודש ביו"כ, משא"כ רי"ה נקרא יו"ט, וכמש"א בנוסח התפלה (מ"ס סופרים שם ה"ה)]. ויומתק לפמש"כ בבחי' (בא יג, ד- הובא בהגש"פ עם לקו"ט ומנהגים ד"ה מקדש) במה שאומרים

הזה"ה וכדומה. ובחיי"א גופי"כ כ"כ גם בנוגע ליו"ט).

[ולמעשה שבתה"ח שם סעי'ד ס"ו נשאר בצ"ע. אבל מתו"ד בסי' קיא נראה שהוקשה לו רק כשכבר התחיל מודים. ואולי ילי"פ באו"א, דפשיטא ל"י רק כשזכר קודם מודים, משא"כ כשזכר אחרי התחלת רצה. ולכא"ו כשזכר אחרי סיום רצה, אם יאמר ברכה אמצעית של שבת יצטרך לחזור על ברכת רצה עוה"פ וה"ז ברכה לבטלה, וממילא מורין ל"י שיאמר יעו"י שם. אבל כשלא גמר רצה, שפוסק באמצע הברכה (שבברכות אחרונות לא אמרו שיגמור הברכה, כפשוטו. וכן מפורש בדרה"ח סס"ז ס"ב. קיצור שו"ע סע"ו ס"ח. ועוד. וראה תה"ד סרס"ח סק"ז. ובאמת ליעקב קמניצקי סרס"ח ס"ב עלה ונסתפק בד"ז ואישתמיטתי כל הנ"ל), חוזר ומתחיל ברכה אמצעית של שבת (אף שנמצא מברך י"ט ברכות). וכ"מ קצת בשו"ת ר' אברהם בן הרמב"ם סעי'ט סק"ו שבזכר אחרי שומע תפלה חוזר לאתה קדשת ולא מהני שיאמר מעין המאורע שם. (אלא ש"מ בדעתו ובדעת אביו הרמב"ם שבדיעבד יצא בהתפלל של חול בשבת גם בלא הזכיר מעין המאורע כלל. ואכ"מ). וצ"ע.]

ובעיקר הקושיא שהקשה בדרה"ח - ראה חכמ"ש סרס"ח ס"ד. ומה שתי' שזה משנה ממשטב שטבעו - צע"ג לדידי ולדכותי, שהרי לכוי"ע יצא יד"ח בדיעבד. ורארה גם שו"ע אדה"ז סתפ"ז ס"ב שאי"ז שינו ממשטב שטבעו חכמים שהרי מן הדין ראוי הי' לעשות כן. וש"מ שנתקשה בזה בשו"ת עמק התשובה ח"א ס"ד סק"א.

ולאידך, בדעת החי"א מקום לפרש דקאי רק כשזכר בברכת רצה, אבל בזכר לאחמ"כ יודה שיאמר יעו"י שם, שלא לגרום לברכה לבטלה. ותו, שהרי עיקר טעמו שהזכרת מעין המאורע מהני רק בדיעבד אבל לכתחילה צ"ל ברכה בפ"ע לקדושת היום, וכל שסיים כבר רצה כבדיעבד דמאי, שלא להצריכו לחזור ולברך ברכת רצה. (ועפ"ז, אולי מקום לומר יתירה מזו בדעת החי"א, שאם הזכיר כבר של שבת ברצה, אין לו לחזור לאחרי המעשה, גם כשלא סיים הברכה). אבל לשונו "דאפי' נזכר קודם מודים לא מהני" משמע דבכל גוונא מיירי. ואדרבה, נקט הדוגמא דנזכר קודם מודים, שבפשוטו הכוונה שסיים כבר רצה, ולרבותא נקטי'. ואולי כוונתו להשמיענו שאפי' בברכת רצה שהיא מקום הזכרת יעו"י לא מהני. ועדיין ילי"ע אם ס"ל שגם אחרי שכבר הזכיר של שבת חוזר ומברך ברכה בפ"ע.]

וראה ברכת הבית ח"ב שמי"א סכ"א ובשע"ב לשם ובהגהת המחבר שם. וכן העלה בשו"ת אול"צ ח"ב פ"ט ס"ב לחלוק על החי"א, ונראה מדבריו שר"ל שכל עיקר הטעם שתקינו ברכה בפ"ע דלא אטרחהו להתפלל י"ח, אבל כשכבר התפלל ברכות של חול, אין טעם שיחזור. ועי"ל בסגנון אחר, שמעיקרא לא תיקנו חובת ברכה בפ"ע לשבת, וסגי בהזכרה לחודה, ורק כיון שפטרחהו מלהתפלל י"ח ברכות ממילא נזקקו לתקן ברכה לשבת,

ששים בשמותם. וצ"ל שהוא שם המושאל וכינוי, ולא עיקר שמו].

ואיך שיהי', הכרעת האחרונים לחזור ברי"ה כשאומר מקדש ישראל והזמנים. ועדיין יש מקום ספק בנוגע לנדו"ד, בנוסח י"ום טוב". ועכ"פ, ר"ה נק' בשם יו"ט בנוסח התפלה (וראה לקוטי מהרי"ח שיש שא"א את יו"ט מק"ק ברי"ה, אבל נמצא הוא בסידור רע"ג, ברמב"ם ועוד) וכן אומרים הרחמן הוא נחילנו (ראה יוסף אומץ סתתק"ו. נוהג כצאן יוסף ע' רסד. שעה"כ פלי"ד סק"ד. ר"ד ליל ב' דרי"ה תשכ"ט. מחזור השלם לרי"ה. אבל ראה מנהגי חת"ס פ"ז בהערות סק"ג. נועם מגדים להפמ"ג לג, ב. אלא שטעמם כיון שיי"א להתענות, ושאי"ב שמחה יתירה), משא"כ ביו"כ שלמעשה אי"א את יו"ט מק"ק. ומסברא נראה שה"ז שינוי גמור.

ועדיין י"ל, דשאני בהדלקת נר שאין מעין המאורע מעכב (וילה"ע משלח מנחם ח"ג ס"ע פג). ומה שהכרענו כהשיטות שאינה יוצאת בהדלקת נר של יו"ט כשאמרה "של שבת" - שאני התם שקילקלה. (ראה קובץ אור השבת יד ע' יט). ולהעיר ממג"א סרס"צ סק"ג. וילע"ע. והארכנו כבעי"ז בכינוס תורה חוהמ"פ תשע"ט].

ב. ע"פ קו"א לשר"ע אדה"ז סרס"ג סק"ג וסק"ד. [וראה גם בקונטרס באתרא דרב חו' גע' 54 ואילך. והארכנו בזה בכינוס תורה חוהמ"פ תשע"ט. וצע"ק משי"כ מפי השמועה בסי' הרב בארוכה.]

ג. ראה בארוכה באות טו לענין תפילה. ואין לומר שהזכרת יום הזכרון היא לעיכובא רק בתפלה, שאין מקור לחלק כן. ואף שבקידוש אמר פתיחת הברכה כדן, והרי י"א שאין חתימה מעכבת (משא"כ בתפלה שאין הברכה מתחלת בברוך), ואף שהוסיף וקלקל בחתימתו, אי"ז קלקול לפי שסו"ס ר"ה בכלל זמנים - הא אנו קיל"ין שגם החתימה מעכבת. וראה אצלנו בקובץ באתרא דרב גל' ג.

ד. כש"כ מתפלה ראה בארוכה באות טז.

ה. סידור. ראה שעה"כ פלי"ד ס"א. ולדעת רוב האחרונים - כ"ה גם בנוגע לנשים.

ו. כבשח באמצע ברכת המזון שחוזר למקום שפסק. ועד"ז כתב בקצוה"ש סמ"ז סק"ה מטעם אחר.

ז. וראה חשו"ק חמד בכורות נ, א בארוכה.

ח. ראה הנסמן בשו"ת באתרא דרב סי' יאר"ל.

ט. אמירת יעו"י מהני גם לכתחילה בזכר אחרי רצה - כ"כ בדה"ח סי' קיא ס"א, והבי"ד במקרא קודש (אור"באד) ס"ח ס"ד, ובכח"ח סתפ"ז סק"ו. ודלא כחי"א כלל כח ס"ו, הבי"ד בפת"ש סרס"ח ס"ד ובפת"ש סק"ד ובאחרות חיים סימקא שם סק"ה ובמשנ"ב שם סק"ג ובכח"ח שם סק"ה (וסותר ד"ע ממש"כ בסתפ"ז לגבי יו"ט. ודוחק לחלק בין שבת ליו"ט, כיון שנוסח יעו"י ל"ש לשבת (ראה כע"ז בדעת החי"א בתה"ל"ד סרס"ח סק"ו). ולהעיר ממחמ"ש סרס"ח סק"ה שר"ל בדעת הרא"ש לחלק עד"ז בין שבת ליו"ט) - שהרי יכול להזכיר קדושת היום באו"א באמירת "רצה נא במנוחתנו ביום השבת

כשגמר כל הברכות וסיים תפלתו אלא שלא עקר רגליו לא מהני הזכרת שבת. ובאמת בהכי מיירי בשו"ע שם, וכן גם במקור הדברים בסמ"ק סי"א, שסיים תפלתו, ולא נתפרש להדיא באופן שנוכר לפניו. ובל' הלבוש סרס"ח סי"ה (ובא בהמשך לס"ד, עיי"ש) מדויק עוד יותר, שרק בסיים תפלתו אלא שלא עקר רגליו אמרו שיחזור לברכה אמצעית, עיי"ש. ויל"ד. אבל בדרה"ח גופא בסי' קיא מפורש שגם לדעתו בנוכר אחרי מודים מורין לי לחזור לברכה אמצעית (אלא שנתקשה בטעם הדבר. וראה שם סס"ז ס"ב).

ולמעשה, כיון שיי"א דלא מהני הזכרת שויו"ט רק בברכות אמצעיות או בעבודה ולא בברכות אחרונות (ושקו"ט בזה. ואכ"מ), יש להורות שכשנוכר אחר מודים יחזור לברכה אמצעית, והרי גם הדרה"ח נקט לעשות כן (אף שהוקשה לו בטעמו דמילתא). ולאידך, בנוכר קודם מודים יאמרנה שם, שלא ליכנס לברכה לבטלה בחזרת רצה עוה"פ. ומה גם שיל"פ כן גם בדעת החי"א. והרי הזכרת שויו"ט ברצה עדיף טפי מהזכרה בברכה אחרת, שהרי מעיקרא כך הי' ראוי לאומרה בעבודה לולא כבוד שויו"ט (אדה"ז סרס"ח סי"א. אבל בסתפ"ז סי"ב כתב בסתמא "בברכה אחת מה"ן", אלא שיוצא יד"ח באיזה ברכה שיהי' (אדה"ז סרס"ח סי"ז. ומפורש יותר בסתפ"ז שם. ואולי קאי רק בברכות אמצעיות או בעבודה. וראה שו"ת עמק התשובה שם סק"ט בכוונת אדה"ז לגבי הזכרת קרבנות מוסף. ואכ"מ). אבל כשנוכר אחרי שו"ת, וכן באם התחיל רצה ולא סיימה, יחזור לברכה אמצעית, שאין בכך הפסד. ובפרט שכ"מ דעת ר"א בן הרמב"ם כנ"ל. (וראה שו"ת מתת ידו ח"ב סוסי"ד שנקט בפשיטות שאחרי שו"ת חוזר לשלש שבת, אבל לא נחית לכ"ז). וכן ראיתי שכתב בפשיטות בכרם שלמה האס דיני תפלת יו"ט (נדפסו אחרי סתק"ט), וכן במעשה בראשית (בן אדה"ן - מגדולי רבני המערב, נלב"ע בשנת תרפ"ו) ח"ג מצוה תלג (ע' 63 - במהדו"ח). וראה מש"כ בדעת האול"צ במורי' ניסן תשע"ט ומה שהשיגו באדני שלמה סרס"ח סי"ה. ושניהם לא נחתו לכמה מהפרטים דלעיל.

י. כי"נ לפעני"ד פשוט ע"פ שו"ע אדה"ז סי' קכו ס"ג. וש"מ שכ"כ במעדני כהן קופשיץ ח"ה סי"י.

יא. וא"צ לחזור לראש התפלה, אף שהי"ז שקר מוחלט. ראה תהלי"ד סרס"ח סק"ט ואילך. ואכ"מ.

יב. ולא מהני שיחזור לומפני חטאינו לפי שקלקל הברכה שהזכיר שקר לפני המקום - הקרבת קרבן מוסף.

יג. עי"פ שו"ת גוו"ר או"ח כלל ד סי"ט - הובא בהגהות רעק"א סתפ"ז סי"א. ערוה"ש שם סי"ד. כה"ח שם סק"ל. וראה תשובות הפוסקים (כ"ץ) סכ"ג - באו"א. והנלעני"ד כתבנו.

יד. ראה קצוה"ש סמ"ז סי"ב. לקט הקמח החדש סי' קכ סק"ב (השני). חשוקי חמד

אבל גם אחרי התקנה אי"ז תקנת ברכה כ"א חובת הזכרה, ואמטו להכי, באופן שהתפלל כבר י"ח הדרין לעיקר הדין ומזכיר של שבת בעבודה. (ואה"נ שלשי' ב"ש ביו"ט שחל בשבת שמבדך שתי ברכות בפ"ע לקדושת היום (ביצה יז, א) משמע שאחרי שלא הטריחוהו כבר תיקנו חובת ברכה, אבל אן בדעת ב"ה איירינן הכי. ויל"ע בדעת הפר"ח סתפ"ז סי"א שביו"ט שחל בשבת וחתם באחד מהן לא יצא, אי ס"ל שאחרי התקנה הי"ז חובת ברכה, או"י שאף שנשארה חובת הזכרה לחוד, מ"מ משנה ממטבע שטבעו במתפלל שבע). ועוד, שכיון שמן הדין ראוי להתפלל כך, "אלא שהחכמים הקילו על האדם" (כל' הרא"ש ברכות פ"ג סוסי"ז. אדה"ז סתפ"ז סי"ב), נמצא שאין כאן תקנה לברך ברכה בפ"ע, אלא קולא שלא לברך י"ח. וכל שכבר בירך י"ח אין מקום להורות לו להחמיר לברך ברכה בפ"ע, שאי"ז חומרא אלא קולא. [לאידך, פשוט שאי"ז לכתחילה להתפלל מעיקרא י"ח ולהזכיר של שבת, וכלי כל הפוסקים (ואבוהו דכולהו - בשו"ע סרס"ח סי"ד) "יצא", דהיינו בדיעבד, ומפורש כן בשו"ע אדה"ז סתפ"ז סי"ג, ואף אן במאי עסקינן כשכבר התפלל י"ח. וק"ל. וכבר האריכו לתוון הטעם שלא הטריחוהו משום כבוד שבת כנ"ל עם הטעם שבירושלמי ברכות פ"ה סוף ה"ב שאסור משום בקשת צרכיו. וכ"ה בשו"ע אדה"ז סרצ"ד סי"א. ואף אן בעניותין כתבנו מזה - ראה אצלנו בשו"ת באתרא דרב (כת"י) סי' יב"א. ולהעיר מפנ"י ברכות כט, א פ"ה הגמ' שם "הני שבע דשבתא כנגד מיי", דמשמע דס"ל שהיתה תקנה מיוחדת לברך ברכה בפ"ע, ודלא כנ"ל. אבל ראה יד דוד זיצנהיים ברכות כט, א. ולהעיר ממש"כ שם כא, א). וגם בדי' הפנ"י אפשר להעמיס כדברינו, שכ"ז רק כשאנו מתפלל י"ח, אבל במתפלל י"ח חוזר לעיקר הדין, והפנ"י ר"ל שכיון שפטרורו מלומר ח"י ברכות, ממילא נזקקו לתקן ברכה בפ"ע בכדי שיהיו במספר שבע, אבל אין כאן חובת ברכה מצ"ע. וראה גם בצל"ח ברכות לג, א ד"ה בתחלה קבעוהו. ויתר על כן, מצינו בברכ"י סי' קכד סק"ג (וראה בשלמי חגיגה ה' יו"ט סי"א סי"ב בהערת הרב המג"ל) למיסבר סברא להורות לכתחילה לבן חו"ל ביו"ט להתפלל של חול ולהזכיר של יו"ט בעבודה בכדי להוציא בני א"י, עיי"ש בנדון דידי].

ובלא"ה, כיון שבדיעבד לכו"ע יוצא, ונחלקו האחרונים, הרי במקום ספק נקטינן דסב"ל. (אבל לפום סברא הני"ל, שכיון שכבר התפלל ברכות של חול אין טעם שיחזור, הרי גם בנוכר אחרי ברכת שו"ת יש להורות שימשיך ויאמר רצה ויזכיר מעין המוארע ברצה, שהרי כבר גמר ברכות אמצעיות של חול. ולא הכרענו כן בפנים, שהרי גם אם יזכיר ברכה בפ"ע לקדושת היום לא הפסיד שאין כאן ברכה לבטלה, משא"כ בנוכר אחרי שגמר רצה).

וצ"ע לסברא זו, כשנוכר אחרי מודים, מדוע יחזור לברכה אמצעית (שכ"מ מסתימת ההלכה בשו"ע סרס"ח סי"ה ובשו"ע אדה"ז סי"ח) ולא יזכיר לבן. ואולי אכן כצ"ל, ורק

בכורות נ, א בארוכה.

טו. ואפרש שיחתי: בטעה ואמר "הזמנים", הנה במט"א סתקפ"ב סייח כתב לחתום אח"כ כדן. ולא חילק בדבר. אבל כבר הקשו עליו בכ"מ. ויש שכתבו דמיירי בנוכר תוכ"ד. ויש שהקלו לחזור רק לאוי"א מלך וכי. ועכ"פ באופן הנ"ל ודאי עדיף.

ובגוף הענין שלא יצא - הנה, מקור הדין במח"ב סי' תקפב סק"ה, והבי"ד במט"א שם. ובמח"ב כתב דלא יצא רק אם לא חשב על ר"ה. והיינו להשיטות שגם ביו"ט חוזר כשחתם מקדש השבת רק מחמת הכוונה לשבת. ועוד כתב טעם אחר שלא יצא כיון שלא ידע שר"ה בכלל זמנים. אבל, בכ"מ - כולל במט"א שם - משמע שחוזר מצד גוף השינוי, מדסתמו ולא חילקו בדבר. (וכפס"ד אדה"ז בחותם מקדש השבת ביו"ט, והיינו גם כשכוונתו לשבת, והשמיט דברי הח"י שם דמיירי שכיון לשבת. וגם בח"י מוכח דהיינו רק שמשייה לא יצא אפי' בתיקן עצמו תוכ"ד). וראה שו"ת מנח"א ח"ג סי"ט. שו"ת אבני זכרון ס"ד. יבי"א ח"ד או"ח סני"א סק"ט.

ועצ"ע, דטובא יש לחלק, דשאני התם שעיקר שבת ע"ש שבת בראשית, ולא משמע להו לאינשי דקאי ביו"ט. (וראה בשו"ת מנח"א שם, בהקושיא מאי שנה מברכה כללית כשהני"ב וכיו"ב שיוצא יד"ח. והארנו בזה בקובץ באתרא דרב גל' ג' הע" 54. וראה את שלום על ה'ל מילה סרס"ו סק"א. ועצ"ע שסותר ד"ע בשו"ת מנח"א שם). ובהעמק שאלה על שאלות (שאלתא ח סק"י. שם שאלתא עג סק"ב) אסברה לה, שברכות נתקנו כלשון בני"א. ולפי"ז ודאי שאני הכא. וראה שו"ת בצה"ח ח"ה סי' קכד סקט"ו משה"ק על ההעמק שאלה. וגם לפי דבריו יציבא מילתא, ששו"ס עיקר שבת קאי על שבת בראשית (ראה בצה"ח שם. באתרא דרב שם), משא"כ בדו"ד, דלאו"י ג' ר"ה בכלל זמנים, וכדמוכח במח"ב גופא שם (עיי"ש), וכיון שבשאר יו"ט א"צ להזכיר בחתימה שם החג, מהיכא תיתי שהזכרת שם החג ברי"ה מעכב. ובמכ"ש מהדעות שיצא יד"ח בשמע"צ כשאומר "את חה"ס הזה".

ועצ"ל בדעתם, דס"ל שזה גופא מטבע שטבעו חכמים. אבל הא גופא צ"ע מנא להו. וראיתי בס' אמרי חן (לעוונעברג) עניני הלל סי"ב, שר"ל שעיקר גדר מקרא קודש מדאורייתא הוא להזכיר בתפלה יום הזכרון דוקא. עיי"ש. וראה באו"א עדי"ז בהררי קדם ס"ד. ואף שדבריו ערבים לחיך, אין הדברים מוכרחים כלל. ולע"ע לא נמצא כדוגמתו בגמ' ובראשונים. ועיקר ענין מקרא קודש לקדשו בתפלה היינו רק להזכיר היו"ט. ואפי' את"ל שצריך להזכיר יו"ט פלוני דוקא (וכ"מ דעת אדה"ז) - היינו בגוף הברכה ולא בחתימה.

ויש שכתבו ליישב של' זמנים קאי על תקופות השנה (וראה מזה באות א' בענין הדלקת נרות בעני"כ), וד"ז ב"ש ברי"ה. ועוד כתבו בכמה אופנים לבאר נוסח החתימה דרי"ה שאין אומרים והזמנים (ראה דברי רמיהו לרמב"ם תפלה פ"ב ה"ה. ועוד).

איברא, שבמח"ב גופא כתב שגם ר"ה בכלל זמנים. ועוד, שמצינו במחז"ו ששכ"א-שכב שיי"א שחותרים ברי"ה מקדש ישראל והזמנים. וכ"מ בפירש"י עירובין מ, ב ד"ה לברכה. וראה גם שפי"ח ברכות מט, א שנתפסק בדבר אם יצא או לא, עיי"ש. ולכא"ו אף שיצא הדבר מפי גדולי הפוסקים, כיון שגם להמח"ב ה"ט שחוזר לפי שכיון ליו"ט, אבל אם ידע שהיום ר"ה מודה שאינו חוזר, הבו דלא לוסף עלה באופן שסירכא דלישנא נקט.

ושו"ר שפקקו בדבר כמה אחרוני זמנינו - ראה שלמי מועד ע' לד בדעת הגרש"ז (אלא שביטל דעתו לדעת המט"א). קובץ הלכות (קליימאן) דיני ר"ה פ"ו סי"ג (בהערה). וכן ראיתי בשם הגרש"א. וראה פרד"י החדש על ר"ה ע' קסט (ומקורו ממשברי ים (פיש) תפלה וברכות ס"ה סק"ב) בשם כמה אחרוני זמנינו. אבל לא נחתו לכהנ"ל.

ושבו נמלכתי שאין ראוי מכל הנ"ל, והיינו שאף את"ל שר"ה נמי בכלל זמנים (ראה מכ"ז באות א'), ומשו"ה י"א שאומר (או חותם) גם "זמנים" בברכה אמצעית, אבל לכו"ע חובה להזכיר בחתימה גם "יום הזכרון", שכך טבעו חכמים. וגם במחז"ו נראה פשוט שהכוונה כן. והכי מוכח במס' סופרים פ"ט ה"ח שחתימתו משונה מכל יו"ט. ושם ה"ה שביו"כ חותם "מקדש ישראל ויום צום הכפורים והזמנים וכיו"ב, ולג"ה הגר"א שם ה"ד צ"ל גם ברי"ה "מקדש ישראל והזמנים ויום הזכרון". (וראה גם בן ארי' לרמב"ם תפלה שם). שו"ר בארוכה בעלי תמר (ברכות פ"ט ה"ב. ר"ה פ"ד ה"ו) להוכיח כדברינו שלכל הנוסחאות חייב להזכיר "יום הזכרון" בחתימה. ומצאתי און לי בפ"י הר"ש משאנץ לתו"כ אמור פ"א, א, שמשמעות דבריו דמקרא דשבתון ילפינן דין קדושת היום, והיינו שצריך להזכיר יום הזכרון ולחתום בו. והוא כדברי סי' אמרי חן הנ"ל. (ולהעיר מהשקו"ט בנוסח הדלקת נרות ברי"ה. וראה המכתב בשלחן מנחם ח"ג ע' פה, ודון מינה). [ול"ש כאן לומר שדומה ליו"ט שחל בשבת וחתם בא' מהן שאינו חוזר, והה"נ בחתם "והזמנים" ללא "יום הזכרון" (לשי' זו), שעיקר החתימה לרי"ה הוא "יום הזכרון", וה"ז שינוי ממטבע. והיינו שביו"ט שחל בשבת יש כאן ב' חיוכים וכוללם כאחד, משא"כ כאן שחובתו רק מצד ר"ה אלא שמזכיר גם כל הזמנים. ודו"ק].

ואיך שיהי הטעם, למעשה הורו כן גדולי הפוסקים, כנ"ל, וכיון שכבר הורו זקנים אין אחרי דבריהם כלום.

טז. הנה, בגוף הענין, כ"פ גדולי הפוסקים, מט"א סתקפ"ב סיי"ט, חיי"א כלל כח סיי"ז, ועוד. ובנשמ"א שם סק"ז נסתפק בנוגע למוסף, ונוטה לומר שגם במוסף יצא. אמנם, בשלמי חגיגה, הבי"ד בשע"ת סתקפ"ב סק"ו, כתב לחלק בין מלכויות במוסף לשאר התפלות אבל נראים הדברים שלמעשה נוטה שלא יחזור גם במוסף. וכן העתיקו מקצת מהאחרונים בשמו.

והנה בשו"ת עמק התשובה ח"ג סמ"ו יצא

אלא מקדושת היום. ועוד יל"פ בלשונם דקאי על "סמוך לחתימה" שכיון שסמוך לחתימה נז' מענין קדושת היום ולא מענין מלכות (ובלשונו: לא להניחו עד סמוך לחתימה שאינה מענין המלכות), לכן אין מסיימים בפסוק של מלכות בסוף הברכה. וראה גם עמק התשובה שם. ואיך שיהי, אין לנו הכרח בדעתם לכאן או לכאן. ובאר"ח וכלבו וסי' המכתם גופא תלוי בבי' תירוצים שם. וכתבי ראשון - כ"ה בסי' המחכים ע' 83. וגם לי' האר"ח נראה משובש קצת. ועוד, שבגוף קושיית האבודרהם, מצינו בראשונים ליישב באו"א - ראה ראב"י סתקל"ו, והבי"ד ברא"ש ר"ה פ"ד ס"ג, וביבין שמועה לרשב"ץ פ"יט, ובטור סתקצ"א. וראה ב"י בי"ח ולבוש שם. וראה באו"ז ר"ה סרס"ג באו"א. ואדרבה, משמע שלאטור עיקר הברכה מלכות וקדושת היום נכללת עמה - ראה אצלנו בלוח במוסף דר"ה - ומסתבר שמה"ט מיאן בתי' האבודרהם. ושוי"מ שכ"כ בסי' חבל יוסף סתקצ"א (למח"ס חדרי דעה).

ואי"ז סותר למש"כ בשעה"כ פמ"ב ס"יא במה שמנהגנו לומר "ודברך מלכנו אמת" שיהא מעין חתימה סמוך לחתימה, כיון שלמעשה נהגו לחתום כך בכל התפלות. וכן עולה בקנה א' עם המבואר בכ"מ שענין העיקרי דר"ה הו"ע המלכות כדמוכח מחתימות הברכות בכל התפלות (ראה לקו"ש חיי"ט ע' 716. ובכ"מ) - לפי שההוכחה היא מחמת המנהג. וגם בזה, היינו שמהות קדושת היום היינו מלכויות ולא שד"י מעכב בהזכרת קדושת היום (ראה עדי"ז בלוח במוסף ר"ה שחל בשבת (אשתקד, תשפ"א)).

ואף שגם למאירי אין לנו הכרח שחתימה זו מעכבת בברכה בתפלת מוסף, מ"מ נראים הדברים שגדעתו ה"ז מטבע שטבעו בברכה. וכנ"ל, כ"מ דעת הרמב"ם. ואף שלר"י בן נורי אין מלכויות נכללות בברכת קדושת היום - הארכנו בקובץ באתרא דרב חו' ג, שם במחלוקת תנאים שייך דין משנה ממוטבע. ובנוגע לסברת הנשמי"א לענין מוסף, שיצא יד"ח גם בהזכיר חלק מהחתימה - מצינו בכ"מ הפכו. ורא"י גם מיי"ט שחל בשבת, דלא מהני הך סברא. וראה משנ"ב סתפ"ח בבה"ל. וראה עמק התשובה שם. וראה גם לעיל בלוח במוסף ר"ה. ואף את"ל שבדיעבד יכול לכלול מלכויות בברכה אחרת או ב"יח ברכות (ראה בלוח למוסף עדי"ז), וא"כ ה"ז בדומה להסברא ביו"ט שחל בשבת שבצעם יכול להתפלל י"ח ברכות - מ"מ לא דמי לחתימת יו"ט שחל בשבת, שיצא בדיעבד בחותם בא' מהן לפי שחתימה זו ראוי' ביו"ט או בשבת לחוד, דאף שחתימה זו ראוי' בשאר התפלות, מ"מ נקרא משנה ממוטבע כיון שבמוסף אין חתימה זו ראוי'.

ועכ"ז לא מלאני לבי להורות נגד דעת הפוסקים הנ"ל בנוגע לתפלת מוסף, ובפרט בספק ברכות, שמ"מ יש מקום לקיים הדברים בשי' אבודרהם ודעמי'. ועוד, שגם למאירי אין לנו הכרח גמור שהדבר מעכב. ועוד זאת, דאכתי איכא למימר שחתימה זו ראוי' מצד קדושת היום שדינה בשוה בכל

לחלוק עליהם, ובידים מוכיחות, שלשון הנ"ל הוא מעיקר החתימה, ונדחק ביותר להעמיד דבריו הראשונים שלא יצא. ואף את"ל שראיותיו מסתברות לאזן שומען, אין בידינו לחלוק על גדולי הפוסקים. ובפרט, בספק ברכות. ואף הו"ע, אם כי עביד איניש לאחזוקי דיבורי', נטה למעשה לפסוק כדבריהם. ובאמת, כבר קדמוהו בליקוטי הגר"ח סי"ב בשם הגר"ח מבריסק. ובכ"מ משמו. (וראה זה פלא בכה"ח סתקפ"ב סקכ"ט שהביא בשם מטי"א שם סי"ח שלא יצא. אבל מפורש שם בסי"ט איפכא, שיצא. וגם להעיר בקצה"ש הערות למעשה ע' ק"ז אחרי שהבי"ד המטי"א שיצא, כתב עלה, שרבים חולקים עליו. ואיני יודע למי כוונתו.) ולזהעיר בדעת הגר"ח שמלך על כל הארץ הוא דין בקדושת היום - דלכאוי' מוכח קצת שאינו כן מברכת אשר נתן בשוכח מעין המאורע, שאין חותמים כן.

ואנו אין לנו אלא דעת גדולי הפוסקים הנ"ל. ובפרט, שמצינו להדיא במאירי ר"ה לב, א שהחתימה במלך על כל הארץ היא מחמת הזכרת מלכויות. ומפורש יותר בחיבור התשובה למאירי מ"ב פ"ב שבשאר התפלות וקידוש היום א"צ לחתום כן והוא רק ממנהגא. וראה שם פ"ז. ומכלל דבריו למדנו, שאין נוסח הנ"ל מעכב, ורק במוסף ה"ה מעיקר החתימה. וכע"ז הוא בפסקי הרי"ד ר"ה לב, א. ושם שתקנת הגאונים היא לחתום כן בכל תפלה. וכ"כ מדי"ע בערוה"ש סתקפ"ב סי"ג. וילה"ע גם מלי' הרמב"ם תפלה פ"ב ה"ו לענין תפלת מוסף, שחותם בכל אחת מהן מענינה. ומשמע שהחתימה היא מחמת הזכרת מלכויות. אלא, שמכ"ז משמע שבמוסף ה"ז מעכב, ובפוסקים הנ"ל נראה דס"ל להלק גם במוסף.

וגם בדעת אבודרהם, שהביא בשלמי חגיגה, וכ"ה באר"ח וכלבו בסי' המכתם, שכתבו שהחתימה אינה מענין המלכות (ולכן אין מסיימים בפסוק של מלכות בסוף הברכה כבזכרונות ושפורות), לא ברירא מילתא שחלוקים הם עליהם. ובהקדם, שבהשקפה ראשונה תמוהים ד' האבודרהם שהרי חותם בל' מלכויות י"מלך על כל הארץ", וכמפורש שם להדיא. ובאר"ח סתקצ"א סק"י העתיקם ככתבם ללא הערה. וצ"ב. וראה סי' מחזור קטן (לנקאר) שנתקשה כנ"ל בדברי אבודרהם. ובסי' חיים לישראל (מחכמי תוניסא) ר"ה לב, א, רצה להגי' בדברי האבודרהם. ובשלמי חגיגה פי' שר"ל שאי"ז בהקפדה. ודוחק קצת. וכנראה כוונתו שהוא תואר בעלמא ולא מדין חתימה במלכויות. ועדיין הדברים דחוקים. ויל"פ להיפך, שאי"ז חתימה דמלכויות אלא הא גופא חתימה דקדושת היום, שהרי חתימה זו היא בכל התפלות ואינה מיוחדת למלכויות דייקא. או"י, שכונתו לומר שאין כאן חתימה במלכויות לחוד, כיון שחותם גם בקדושת היום. ובאר"ח קצת, שעיקר החתימה בקדושת היום. וכ"כ שהבין בפמ"ג סתקצ"א במ"ז סק"ב. וכן מצאתי במק"א שהועתק לי' האר"ח (וכלבו) בנוסח כזה: שהמלכויות אין חותמין בהן מדין מלכות

התפלות, ולא מצד חובת מלכיות שהיא חובה נוספת במוסף, ואילו רצה מתפלל קדושת היום ויצא ידי"ח קדושת היום עכ"פ, וכעין מה שכתבנו בלוח במוסף ר"ה שחל בשבת (אשתקד).

וביה"כ לכו"ע אם השמיט "מלך על כל הארץ", יצא בכל התפלות.

יז. נחלקו הפוסקים ודעת האחרונים שאינו יוצא נזכרה בפשטות (ובסתמא) ושיחת ש"פ נצו"י תשמ"ז (בלתי מוגה). ושם, שאף שבלא הזכיר פסוקי קרבנות בכלל יצא - במזכיר קרבן אחר קלקל וגרע טפי. וע"ד הדין שבהתחיל לומר פסוקים צריך לומר כולם. וכש"כ בשינה וקילקל. ועד"ז כתבו כמה אחרונים (דלקמן). וראה אצלנו בקובץ "באתרא דרבי" (מהדו"ב) גליון ג הע' 62 בכיו"ב. ושי"י. [נו"ל דוגמא: אמירת "מוסף" ולא "מוספי" ביום א' דר"ה שחזור - ראה הגהות רעק"א שתקצ"א סק"ג. מטי"א ס"ה. שע"ת שם בשם הלק"ט. אבל במשנ"ב בשעה"צ סק"ו שחזור רק בלא סיים הברכה. ובדה"ח ס"י קנא ס"ב, שאינו חוזר כיון שאומר "מלבד עולת החדש" ואומר ג"כ "ושני שעירים". ועד"ז, במוסף שבת ר"ח והזכיר של שבת ולא של ר"ח (או בנדו"ד - ביו"ט שחל בשבת - של שבת ולא של יו"ט), דלא סגי במשי"א ונעשה לפניך קרבנות וכו', שכיון שפירט פסוקי שבת ולא ר"ח גרע - ראה שו"ת תשובה מאהבה ח"א ס"י קט. וראה מה שכתבנו בענין זה בלוח יומי לחנוכה תשע"ו (יום שבת ר"ח). אבל ראה בשו"ת אג"מ או"ח ח"ד סכ"א סק"ג משי"כ לחלק. ושם, אפי' הזכיר של שבת בהברכה. אבל, נ"י פשוט שאם אמר "ואת מוספי יום השבת" ולא אמר פסוקי שבת, דיצא. וכ"מ מסתימת האחרונים].

אמנם, דעת רוב הפוסקים שלא יחזור (וכמה מהם כתבו להדיא דל"ג ממי שלא הזכיר פסוקי מוספין כלל) - ראה בכור"י סתנ"ט סק"א. חיי"א כלל כח סט"ז. משנ"ב סי קח סק"ל"ח. סתפ"ח סק"ג. ועוד. וכ"פ בשו"ת חבלים בנעימים ח"ב המאסף לחאו"ח סק"ג. מנח"י ח"ח סמ"ט. שבה"ל ח"ד סס"ג. חיי או"ח סי"ז שאלה ט (עיי"ש החילוק מקריה"ת שבקרא קרבנות אחרים לא יצא. ועצ"ב. וראה בשו"ת שו"מ שתיאתה סכ"ב דאזיל בלתי איפכא).

אבל ראה עולת שמואל סי קג. שו"מ רביעיא ח"ב סי קח (לחזור כיון שהזכיר מאורע שלא בזמנו. וס"ל דמ"ד דל"ה הפסק הוא רק בתפלת תשלומין. וילה"ע, שלרוה"פ גם בתפלה עיקרית שייך לומר הכי, ולמעשה מתפלל נדבה. אמנם, ביו"ט ל"ש להתפלל נדבה). פת"ש לסי' תרסג (שבסוכות שקרבנות מעכבים זא"ז חוזר. וראה הנסמן שם. ובשו"ת שבה"ל ח"ד שם העיר מפסק הרמב"ם (תו"מ פי"ח ח"ב) שמוספין אין מעכבין זא"ז. וכבר הקשו (ראה מנ"ח מ' שכ) שדי הרמב"ם הם נגד פשטות הגמ' (מנחות מו, ב) לחלק בין סוכות לשאר המועדים. ובשו"ת מנח"י העיר לנכון מחי"א כלל כח בנשמ"א סק"א שבמצאו עוד באמצע היום

חייבים להקריב, וא"כ הה"נ בתפלה, עיי"ש מש"כ). הנסמן בארחות חיים סתרס"ג סק"א. דע"ת שם (נוטה שיחזור גם בגרע ממספר הקרבנות). משמרת שלום קוידנוב בהדרת שלום הוספה לסמ"ג. שו"ת עמק התשובה ח"א ס"ב. ח"ו סי' רל. תשובה ח"א סשפ"ח. בצה"ח ח"ב סס"ח. רבבות אפרים ח"ו שסד"מ. שו"ת להורות נתן ח"ח סכ"ז (רק כשהוסיף במספר הקרבנות).

וקצת רא"י (ראה עד"ז בשו"ת רבבות אפרים שם) ממה שבספרד ל"א פסוקי מוספין דילמא אתי למיטעי, ועדיפא להו לבטל לכתחילה מנהג קריאת הפסוקים, אף שיוצא רק בדיעבד (ו"י"א שגם בדיעבד ל"י), ולכא"ו צ"ל הטעם שבטעה גם בדיעבד לא יצא. אבל בשו"ע אדה"ז סי' תקצא ס"ה הוסיף: ותתבלבל תפלתם. ומ' שבה שיש חשש טעות לחוד לא סגי לבטל קריאת הפסוקים.

ובטעה בספיקא דיומא, לכו"ע יצא כשהזכיר יומו, דאנן בקיאין בקביעא דירחא.

ולכאורה מקום לומר, שכשהחליף פסוקי יו"ט אחד בחבירו, והזכיר שם חג אחר להדיא בפסוקי הקרבנות (י"פסח לה"י, וביום הבכורים" בפסח וסוכות, וכדומה), דלא יצא, כמו בהזכיר יו"ט אחר בתפלתו. (ולהעיר משו"ע אדה"ז סתפ"ז ס"ב). ואין לומר שכיון שהזכיר במקומו, לא איכפת לך, ועכ"פ ה"ז כמזכיר מאורע שלא בזמנו - שה"ז שקר גמור, דלדידן חוזר ומתפלל נדבה (ואכ"מ), וד"ז ל"ש במוסף.

אבל, עפ"י לכא"ו נראה שגם באינו מזכיר שם חג אחר, כ"א יום אחר מימי החג, או תאריך אחר בחודש, ה"ז שקר. ומדוע לחלק בכ"ז. ויתירה מזו, מסתבר שגם הזכרת קרבנות אחרים ה"ז שקר, שאומר "ואת מוספי יום חג פלוני נעשה ונקריב וכו' כאמור", ומסיים בענין אחר. והדרגין לסברא קמיתא. ראה בעיקרי הד"ט או"ח סי"א. ובשו"ת מנח"י שם בסו"ד ר"ל דל"ה שקר כיון שהיא טעות דמוכת. וצ"ב. וראה גם בשו"ת משנ"ה ח"ז סעי"ג באו"א. ועד"ז בשו"ת שרה"מ ח"ג סוסי' לא. ועצ"ע בכ"ז.

יח. ובמק"א - בהערה ללוח יומי דאשתקד (תשפ"א) - הארכנו שיתכן שבר"ה לכו"ע פוסק לפי שלא התפלל מלכויות זכרונות ושופרות.

יט. ולא מהני שיאמר ונעשה לפניך בתמיד היום וכו' לפי שחיסר מלכויות זכרונות ושופרות. ואף שבאינו יודע מברך ז', ויוצא ידי"ח קדושת היום (שהוא חיוב בפ"ע מהזכרת מזו"ש, והארכנו בזה בלוח יומי לר"ה תשפ"א) - התם שאני שאין ביכולתו לומר מזו"ש, אבל בידוע חייב לחזור ולהתפלל.

כ. דה"ח ס"י קנא סעי"ב. וראה לעיל הע' יז.
כא. נחלקו הפוסקים אם יכול להבדיל למחרתו, והיינו עיי' שיתן היין לתינוק (ראה שד"ח אס"ד מערכת ה סקט"ו (הובא בשש"כ ח"ב פמ"ח הע' צז. וראה שם פס"ב הע' ז). וס"פ ברכות להקל, ובמק"א הארכנו

שגם הש"צ לא יצא אם חתם ש"ת בנוסח "העונה וכו'", כמשמעות המג"א הנ"ל (והרי הוכיח המג"א כן מזה שש"ת כולל גם מילי דתענית, ומינה איכא למישמע שבהיפך לא יצא. אבל יל"ד, שעיקר דבריו לגבי ברכת עננו ולא מחמת ברכת ש"ת. וראה הגהות לבו"ש שם. ולהעיר גם שכו"כ כתבו הפוסקים להשיג על המג"א, וכתבו שיחתום בש"ת לחדו לפי שגם למג"א יצא בדיעבד ככה"ג, ומשמע מדבריהם שבהעונה לחדו ודאי לא יצא. וכ"מ באפיקי מגינים סי' קיט סק"ב. ומש"כ בסידור יעב"ץ לפני עננו שאם חתם באחת יצא, וקאי על הש"צ - יל"ד שכוונתו בחתם רק בש"ת ולא איפכא).

ובלא"ה, גוף הסברא צ"ב, שמה יועיל שהוא מטבע הברכה לש"צ, אבל ליחיד אינו ממטבע הברכה, ויל"ד לפלוגתא הפרי"ח וכו"ה"ג בטעה ביו"ט שחל בשבת והזכיר רק אחד מהן - שאמר מטבע הברכה ליום זה, אלא שלא הזכיר שבת, אבל הכא אי"ז מטבע ברכתו שמחוייב בכך.

וגם צ"ע, דמאי שיאטי דדיני חתימה בשתים לדין משנה ממטבע, שלא הרי זה כהרי זה, שבדיני חתימה בשתים, "חדא מילתא" היינו שהענינים קרובים זל"ז (ראה ברכות מט, א ובראשונים, וראה מאירי שם לגבי ברכת הנפרע לעמו וכו' אחרי המגילה), וע"ד דין מעין חתימה סמוך לחתימה שהוא רק מעין ודוגמת החתימה, אבל בדין שינוי מטבע, גדר חדא מילתא (ראה ט"ז או"ח רס"י רצד) היינו שהוא אותו הענין ממש, ואפי' אם הוא מעין הענין לא די בכך.

ודוגמא לדבר: בחתימת מקדש השבת ביו"ט אף שיו"ט איקרי שבת. וכן גם בחתם מעין שלש על הגפן במקום על המח"י דודאי לא מהני, אף שבחותרם בשניהם אי"ז חתימה בשתים (אבל התם הי"ט דארץ היא דמפקא מזון ופירות וכו'. ועכ"ז, פשוט שגם בחותרם על הארץ לחדו לא יצא). והי"ז לא סגי במקדש ישראל לחדו, עכ"פ בקידוש (ראה מג"א סתפ"ז סוסק"ב), אף שאי"ז חתימה בשתים דישאל הוא דקדשינהו לזמנים. וכן גם למש"כ הלבוש סי' קיד ס"ו בטעם שמהני להזכיר מוריד הגשם אחר מח"י המתים, שחתימה אריכתא דמיא ואי"ז חתימה בשתים דחדא מילתא היא - שבדאי לא מהני כשיחתום מוריד הגשם במקום מח"י המתים. [ובאמת, גם בחתימת מנחם ירושלים בברכה שלישית דברהמ"ז, דחדא מילתא היא עם בנין ירושלים, לא הביאו הפוסקים ד' הירושלמי ברכות פ"א הי"ו שיצא (וראה פני משה למהר"ם חביב ומגיד תעלומה לשם), וברמב"ם כתב בשינוי, שאומר "בונה ירושלים או מנחם עמו ישראל בבנין ירושלים", וכבר העירו גרס בירושלמי מפרישים פי' בירו' שר"ל שלא הזכיר מלכות ב"ד, ולא ששינה המטבע, והיינו גרסו כך בחתימת הברכה. ואיך שיהי, שאני התם שבאמת חדא מילתא היא, שנחמת ירושלים היינו בנינה. ודוגמא קרובה לנדו"ד שמושיע ישראל ובונה ירושלים הוא בגדר חתימה

במשמעות דעת אדה"ז בזה.

בב. שגי' בכלל מעין חתימה סמוך לחתימה, שהרי אמר "כי אתה ה' העונה לעמו" שהוא מעין חתימה. ואף שאינו אותו הענין, עכ"פ הי"ז מעין ודומה לחתימה. וראי פשוטה, מברכת הבינו לגי' רמב"ם רי"ף מחז"ו ועוד. וראה שו"ת אבני זכרון ח"ג סי"ז. וראה יתר על כן בשו"ת שו"מ מהדו"ק ח"ג סי' קע.

גג. והי"ט, לפי ששינה ממטבע שטבעו חכמים, וכדמוכח בלי הרמ"א שתקס"ה ס"א. וקאי אנוסח חתימת הברכה (וכ"ה להדיא בלבוש ס"ב. וראה גם בביהגר"א שם שהוכיח שהוא שינוי מטבע. ודלא כא"ז סק"ג וערוה"ש סי' שפי' בד' הרמ"א דקאי אגוף אמירת עננו ביחיד המתענה). ובחיי"א כלל קלב סי"ד שהחותרים בהעונה וכו' טועים טעות גדול. וכ"פ בשו"ת מעט מים סע"ח, שאין העונה בעת צרה בכלל ש"ת, עיי"ש.

וכן נקטו גדולי ההוראה - ראה שו"ת משני"א ח"א ספ"ח. הליכות שלמה פי"ג ס"ח. שמעתתא דמשה שתקס"ה ס"א. ובשם הגריש"א - שערי שמחה יזדי ס"א. ובשם הגר"ח"ק - אשי ישראל פמ"ד ס"י. וראה גם מפי השמועה בחיזוק למשכני יעקב פי"ג ס"א. שו"ת שבה"ל ח"ח סי' קלב. רבבות אפרים ח"א שש"צ.

אבל בשו"ת עין אליעזר סמ"ט פסק שיצא, מתרי טעמי, חדא שסמך אמ"ד שגם המשנה ממטבע שטבעו יצא. ועוד שכתב דחדא מילתא היא, וה"ר ממש"כ המג"א סי' קיט סק"ז שש"צ ששכח לומר עננו ואמרו בש"ת וחותרם בשניהם.

אלא, שאין ראי' משם, דהתם טעמא מאי שש"ת כולל גם תפלת תענית (ע"פ פירש"י תענית יג, ב ד"ה בשומע), ויש בכלל מאתים מנה (וראה גם א"א מבוטשאטש או"ח סי' תקסו. ולפלא שלא הביא ד' המג"א. ועיקרי דבריו אינם מובנים שלא מצינו כה"ג בטושו"ש), ומה"ז אם חתם הש"צ בש"ת לחדו נמי יצא. אבל איפכא לא שמעינן, שאין בכלל מנה מאתים. וכע"ז כתב בשו"ת מעט מים שם. (ולהעיר שכמה פוסקים חלקו על המג"א. אבל אדה"ז פסק כוותי' שם ס"ה). והעיקר, שדברי הרמ"א ברור מללו שהוא בגדר שינוי מטבע.

ובאמת מצינו בסי' רבינו שלמה הנדמ"ח בשם הגאונים שגם היחיד חותרם בשתים. אבל בשו"ת מהרי"ל החדשות ס"נה לגבי אלו החותרים בשתים ד"רובא דעלמא טועים", ושם שהחותרים בשתים דס"ל דחד ענינא הוא. ואיך שיהי, אין ראי' משם כנ"ל.

ובשו"ת יבי"א ח"ז סי"ג דרך אחרי ד' שו"ת עין אליעזר בסברות כעין הנ"ל, והוסיף להטעים שאי"ז שינוי לפי שכך מטבע חתימת הברכה לש"צ. וכסברתו כ"כ בשו"ת ר' עקיבה יוסף או"ח סי' קעט (ומש"כ המהדיר שם בשם א"א מבוטשאטש הנ"ל - אינו, דהתם מייירי בחתם בשתים).

אבל לכאוי' אינו, שהש"צ חותרם כך על ברכה אחרת, ברכת עננו, וכאן איירינן מדין ברכת ש"ת, שלא מצינו מטבע כזה בש"ת. ובשגם,

משמע דלא ס"ל הכי. ובשו"ת אול"צ ח"ד פ"ו ס"ז כתב שחזור כבכל שבתות השנה. ועיי"ש טעמו שכל ששתה מכוס קידוש גילה אדעתו שאינו מתענה. ועיי"ל בזה דלא פלוג משאר שבתות. וראה שו"ת שבה"ל ח"יא סי' קלט. קובץ שערי הוראה ח"ד. וכן מצינו במט"א סתר"ד סט"ו, והובא במשנ"ב שם סק"ב שהמתענה תענית חלום בשי"ש אי"צ למיתב תענית לתעניתו. וראה מט"א סתקפ"ג ס"ג (אפי' ברי"ה שחל בשבת). ולהעיר ממשמעות ל' אדה"ז בשו"ע סקפ"ח ס"י שברי"ה אין חיוב לאכול פת. ולפ"ז, שאני ר"ה (דלא רק שיש מתירין להתענות, דגם לדינא מותר לאכול פירות), משא"כ בשבת שחייב לאכול פת. (אבל יל"פ באו"א שם, דקאי אכולהו חוץ מר"ה. וראה שו"ע אדה"ז סתקכ"ט ס"ו). וראה בפסקי חמודי דניאל למג"א סי' קפח סק"י, בדעת המג"א. וגם להמתירים להתענות בשו"ת, לכא"ו אי"צ מצוה כבר"ה, כ"א מצד דין תשובה, וע"ד תענית חלום. ועיי"ל, שאף שגם דברי המתירים להתענות ברי"ה אינם עיקר, מ"מ יש לחוש לדבריהם עכ"פ לענין ברכה לבטלה, אבל דעת הסבורים להתענות בשבת שובה היא מיעוטא דמיעוטא, וכמו שתמה הרא"ש (סוף מס' ר"ה) על דעת רב נטרונאי גאון שהתיר להתענות בשבת שובה ואסר ברי"ה. ועפ"ש"כ בפמ"ג סרצ"ב בא"א סק"א, שברי"ה שחל בשבת אסור בתענית בשבת לכ"ו"ע (ותענית חלום ברי"ה שחל בשבת שאני, לפי שהראו לו מן השמים שתעניתו חביב, עיי"ש בפמ"ג).

ואכ"מ.

כה. ראה שו"ת מנח"ש ח"ב סל"ה סק"י (שנסתפק). ובארוכה - קובץ זכור לאברהם תשס"ד בארוכה. ועוד. וראה הרי בשמים (סלומון) בציונים והוספות בסוה"ס סקכ"ה. ובס' דרש וחקר עניני ברכה ותפלה רייסטר סק"י (ועוד) האריך בגיבוני מלים דלא כנ"ל. וכל דבריו אפשר לדחות בגילא דמחטא. ואכ"מ.

כו. ראה שו"ת שערי דעה סע"ה. ובמהדו"ח הביאו מה שהעיר בשו"ת בית אב ח"א סצ"ב. וראה פת"ז או"ח ס"ו. אר"צ ח"א סכ"ד. ששי"כ פני"ח העי' כח. רבבות אפרים ח"ב סי' קפה סק"ב. ובכעני"ז [לענין עננו] - ראה גם ארחות חיים ספינקא תקפ"ב סוסק"ג. קצה המטה סתר"ב סק"כ. אלף המגן שם סקט"ו.

כז. אבל ראה שד"ח מערכת ר"ה ס"ג סק"ח, שסתימת הפוסקים שבכל גוויני צריך לחזור. ולמעשה ספק ברכות להקל - ראה הנס' בשו"ת באתרא דרב סי' א'קנא.

כח. ע"פ שו"ע אדה"ז סרצ"ט ס"ב. וראה מג"א שם סק"ט. אדה"ז שם ס"א. וראה גם אצלנו בקונטרס באתרא דרב חו' ג העי' 40 ואילך.

בשתיים - ראה ברכות שם. ובאמת, ברא"ש ברכות פ"ז סכ"ב כתב בשם יש מתרצים, שמנחם עמו ובונה ירושלים הוא חתימנה בשתיים, ורק מנחם עמו בבנין ירושלים חדא מילתא. ובשם רבינו יונה שג"ז חתימה בשתיים ורק מנחם ציון בבנין ירושלים חד היא. וראה בשו"ת שואל ונשאל ח"ה סי' קיד שיש שהקפידו דוקא מה"ט לחתום מנחם ציון בבנין ירושלים, ולא מנחם ציון ובונה ירושלים].

וכמה נחטבו הפוסקים בחתם גאל ישראל במקום גואל ישראל, וכן להיפך, או מקדש ישראל והמועדים במקום והזמנים, וברי"ה מקדש ישראל והזמנים ולא יום הזכרון, וברי"ח מקדש ישראל והזמנים או ויום הזכרון, וכן גם בהזכרת חגה"ס במקום שמע"צ, וכמה מהם החמירו טובא דלא יצא יד"ח, אף שבכולם ודאי חד ענינא הוא. (ול"ד לחתימת "שאוותך לבדך ביראה נעבוד", שג"ז מטבע שטבעו, ויסודה בירו' יומא פ"ז ה"א, ונז' בכמה דוכתי. ובאמת בפאה"ש הלי' א"י ס"ב ס"ז כתב גם בזה ששינה ממשטבע שטבעו חכמים ולא יצא. וראה בית ישראל שם. וכן גם חתימת הפורס סוכת שלום בשבת, שג"ז מטבע שטבעו, וג"ז מירושלמי, הביאו הראב"ה סל"ג וסוסי' קצו, והטור או"ח סרס"ז ועוד. וכל עיקרו תלוי במנהג, ולכן הטועה בזה יצא יד"ח).

ועוד זאת, דהכא גרע טפי, ולא יצא גם מטעם שאין ליחיד לקבוע ברכה לעצמו כמ"ש התוס' תענית יג, ב ד"ה אלא. ובאמת, ה"ט גופא שהיחיד אינו קובע ברכה לעצמו, לפי שמשנה ממשטבע שטבעו חכמים בברכת שו"ת - ראה שו"ת בנימין זאב ח"ב סי' קפה.

(ומקום לומר יתירה מזו, בגדר תפלת ענווה דהיחיד, שלא רק שאינו חותם בנוסח ברכה, אלא שמעיקרא נתקן רק בדרך בקשה, וכשאר בקשות שכולן בשו"ת, ולא שחל על היחיד חובת ברכה, וחתימת הברכה היא שו"ת. או כלך לדרך זה, שבאמת ברכת שו"ת כוללת ב' ברכות וחתימת שו"ת מהני אתרווייהו, אבל חתימת העונה ה"ז ברכה אחרת לגמרי). וגם למ"ד שהיחיד יכול לקבוע ברכה בפ"ע בין גואל לרופא, שדוחה הראשונים (ראה רי"ו ניי"ח ח"א), אבל אכתי מחוייב בתפלת העמידה ולומר ברכת שו"ת.

אמנם, מצינו בלקט יושר ע' 311 שהביא קס"ד לחתום רק בהעונה גם ליחיד. אבל גם הוא סיים אח"כ בנוסח דידן, ושכן עיקר. ועוד ועיקר, שאא"פ לסמוך ע"ז בהיפך מדי' כל הפוסקים. ובכלל קשה לסמוך על לקט יושר להלכה למעשה, דלאו מר בר רב אשי חתיים עלה, ואין למדין הלכה מפי מעשה (ובמכ"ש ממה שהנדו בו כ"מ מלסמוך לגמרי על מנהגי מהרי"ל, שנכתבו ע"י מי ששימשו וכו' - ראה הסכמת הגר"ח מוואלוז'ין למעשה רב. שו"ת חוט השני סל"א. ואכ"מ). וכן בשו"ת מהרש"ל סס"ד הביא שכ"ה בסידורים. אבל לא כתב לעשות כן. ואדרבה.

כד. בכה"ח סתקצ"ז סק"ז ובקצה"ש הערות למעשה ע' ק"ח ואילך שאינו חוזר. אבל סתימת הפוסקים ששתקו ול"כ כן